Colecţiile Cotidianul LITEIRATURA 106
RUSSELL BANKS Rezervaţia
EDITURA UNIVERS

Russell Banks (n. 1940) s-a născut într-o familie săracă din Newton, Massachusetts. Deşi a crescut cu un tată beţiv şi scandalagiu notoriu în New Hampshire, mai târziu a prins drag de cărţi şi s-a înscris la Colgate University. În studenţie l-a descoperit pe Kerouac şi după ce a citit Pe drum (On the Road), a renunţat la şcoală şi a început să cutreiere America în lung şi-n lat. A vândut pantofi şi a făcut muncă de instalator, s-a căsătorit şi a avut imediat şi un copil, dar nimic din toate acestea nu i-a schimbat năravurile de boem fără stare.

După Kerouac, un alt scriitor i-a schimbat viaţa: în 1962 s-a întâlnit cu Nelson Algren, care l-a mai potolit şi i-a redeschis pofta de scris. În 1964 se înscrie la University of North Carolina, obţine o diplomă în literatura secolului XIX şi în 1974 debutează ca romancier cu Snow. Un an mai târziu publică un volum de nuvele. Searching for Survivors. Locuieşte doi ani în Jamaica şi scrie, inspirat de poveştile locului, Trailerpark (1981) The Relation of My Imprisonment (1984), şi un nou volum de povestiri; The New World (1979). Devine celebru după ce publică, în 1985, Deriva continentelor (traducere în limba română. Editura UNIVERS, Colecţiile Cotidianul. LITERATURA, nr. 33, 2007): e nominalizat la Premiul Pulitzer şi primeşte Preniul John Dos Passos şi pe cel al Academiei Americane de Arte şi Litere.

Banks este un cinic convins şi nu altfel se arată în Rezervaţia: un concentrat de tensiune plasat în anii ’30, prilejuit de o descindere în casta închisă a new-yorkezilor bogaţi, aflaţi în vacanţă. Absolvenţi de Yale, magnaţi şi glamour, bani şi o tânără, Vanessa Cole, care se distanţează de grup pentru ca povestea să înceapă. Acesta e universul celui mai recent roman al americanului, în care, treptat, vizibilitatea maximă, ca şi centrul de greutate al cărţii, se ajustează după laturile unui surprinzător triunghi amoros.

Alina Purcaru
RUSSELL BANKS
Traducere de MARIA BOGĂTEAN
Colecţiile Cotidianul LITERATURA
EDITURA UNIVERS Bucureşti 2009
Coperta colecţiei: Octavian Cociş Coperta: Marius Matieş
Credit foto: Northfoto

RUSSELL BANKS The Rezerve e 2008 by Russell Banks e Univers Publishing House, Inc, 2009

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Universe Publishing House, Inc

ISBN 978-l-60257 – 150-l

Lui Chase, cel iubit

„Sunt frumoasă ca un vis de piatră".

Baudelaire

La un moment dat, când nu se uita nimeni la ea, frumoasa tânără se ridică din mijlocul părinţilor şi al prietenilor ei şi ieşi (lin camera de zi. Se duse pe veranda acoperită, traversă terasa şi, desculţă, păşi uşor pe acele de pin din faţa clădirii impunătoare din buşteni, coborând panta amenajată în terase cu iarba tunsă îngrijit spre malul lacului.

Ştia că în curând ceilalţi vor vedea nu că Vanessa plecase de la petrecerea tatălui ei, ci că lumina din cameră scăzuse dintr-odată; şi cu toate că era după-amiază târziu şi încă nu se lăsase încă amurgul, vor vedea că soarele, din pricina faptului că munţii Great Range erau foarte aproape, era pe cale să apună dincolo de creste. Lacul al Doilea Tamarack era adânc, lung şi îngust precum un fiord norvegian, cu albia săpată de gheţarii din munţii Great Range ai căror versanţi abrupţi de granit se întindeau la nord şi la sud, iar priveliştea de pe malul estic al Lacului al Doilea la această oră din miezul verii era faimoasă. Majoritatea celor din grup îşi vor lua paharele cu băuturi şi, la fel cum făcuse Vanessa, se vor duce pe mal să urmărească cum marginile roşiatice ale norilor capătă culoarea aimilui topit, iar mai apoi, întorcându-se cu spatele la cer şi la lac, să laude cu entuziasm felul în care culoarea frunzişului de pin şi molid de pe pantele din spatele casei se preschimba în lumina roşiatică scăzută din albastru-verzui în roz şi din roz în lavandă, ca şi când simpla observare a fenomenului ar fi ajutat la producerea lui.

După câteva clipe, când lumina apusului se va stinge, se vor întoarce din nou şi se vor uita îndelung la lac şi vor admira în tăcere suprafaţa netedă a apei strălucind în lumina metalică reflectată de norii cuprinşi de flăcări. Şi până la urmă o vor vedea pe Vanessa Cole stând singură pe una dintre bordurile înclinate care aluneca în apă puţin mai încolo de plaja presărată cu pietre. Cu spatele ei zvelt întors către părinţii şi prietenii ei, cu vârfurile degetelor ridicate şi abia

atingându-i gâtul suplu, palid, înălţat, Vanessa, privind pierdută într-o meditaţie nordică, întunecată şi solitară înspre spaţiul închis dintre lac, pădure, munţi şi cer, va părea că este aşezată exact în centrul pustietăţii, în locul său geometric, singurul plin de sens din acest peisaj. Pentru părinţii şi prietenii ei, pentru o clipă interesantă, drama soarelui care dispărea ar fi fost cea a Vanessei Cole.

Erau nouă oameni la petrecere, sărbătorirea zilei de 4 Iulie 1936, organizată de doctorul Cole la casa de pe malul Lacului al Doilea – Vanessa şi părinţii ei, Carter şi Evelyn Cole, Red Ralston şi soţia lui Adele, Harry şi Jennifer Armstrong, şi Bunny şi Celia Tinsdale. Bărbaţii fuseseră colegi la Yale, în frăţia Skull and Bones, promoţia 1908. Soţiile lor fuseseră la Smith, Bryn Mawr, Vassar şi, respectiv. Mount Holyoke. Toate cuplurile se căsătoriseră în prima tinereţe şi avuseseră copii pe când aveau douăzeci şi ceva de ani, iar copiii lor, în afară de Vanessa, făcuseră la rândul lor acelaşi lucru. În anii precedenţi, bărbaţii făcuseră o mulţime de bani cumpărând şi vânzând acţiuni şi obligaţiuni, din afaceri imobiliare şi din practicarea profesiei lor – doctorul Cole, poate puţin controversat, era un chirurg neurolog renumit pe plan internaţional; Red Ralston, naşul Vanessei, era avocat într-o corporaţie specializată în falimente; Harry Armstrong era proprietarul unei companii care fabrica anvelope pentru automobile; Bunny Tinsdale conducea oţelăria tatălui lui – iar ei şi soţiile lor erau cu toţii îndeajuns de în vârstă pentru a se aştepta să moştenească averea şi casele părinţilor lor care urmau să moară. Nici ei, nici părinţii lor, nici copiii sau nepoţii lor nu fuseseră afectaţi prea tare de Marea Criză.

În fiecare an, pe 4 Iulie – în afara anilor de război, când doc-toiul Cole şi Bunny Tinsdale fuseseră ofiţeri în armată, detaşaţi în Franţa – cele patru familii se adunau la Rangeview, întinsa proprietate de vacanţă din Adirondack a familiei Cole, ca să bea şi să pescuiască şi să hoinărească în splendoarea rustică şi să-şi sărbătorească împreună loialitatea reciprocă, faţă de familiile lor şi faţă de naţiune. Anul acesta, cu excepţia Vanessei, toţi ceilalţi copii şi nepoţi îşi petreceau vacanţa în altă parte – pe insule, după cum remarcase cineva din grup. Mount Desert Isle, Long Island, Martha's Vineyard – ceea ce diminuase oarecum din importanţa şi intensitatea petrecerii, deşi nimeni nu a spus aşa ceva. Se comportau ca şi când absenţa urmaşilor lor ar fi fost atât dorită, cât şi plănuită de către ei, ceea ce nu era câtuşi de puţin adevărat. Familia Cole nu avusese până acum nepoţi. Singurul lor copil,

Vanessa, care era adoptată, fusese căsătorită şi divorţase de două ori până la treizeci de ani, dar rămăsese fără copii – „neroditoare", după cum spuseseră ei.

Era aproape linişte acolo lângă mal – valurile joase spălând pietrele de la picioarele Vanessei, un vânt molatic făcând să freamete pinii înalţi din spatele ei –, iar ea putea să-şi audă clar gândurile, pentru că acestea erau reci şi îi veneau minte în cuvinte şi propoziţii, mai degrabă decât în sentimente, ca şi când ar fi recitat cu voce scăzută o listă sau o reţetă pe care o memorase cu ani în urmă. Nu era fericită, îşi spunea Vanessa ci însăşi, nici măcar un pic, şi îşi dorea să fi rămas în Manhattan. Aici era întotdeauna la fel, an după an, spectacolul de 4 Iulie al mamei şi al tatălui ei, şi chiar dacă spectacolul era mai mult al tatălui ei decât al mamei ei, acest lucru nu îl făcea mai bun. Nu pentru ea. Toţi aveau un spectacol, iar acesta, dacă fusese vreodată, nu mai era al ei, nu acum, credea ea, când auzea vuind în depărtare un sunet jos, un zumzet uşor, intermitent care se înălţa şi scădea, care se ridica în valuri şi care aproape imediat revenea la tăcere, iar apoi se reîntorcea şi creştea în intensitate.

Îşi dădu seama că era un avion. Până atunci nu mai auzise şi nu mai văzuse un avion la Lacul al Doilea. Rangeview era cea mai mare dintre cele şase case de vacanţă făcute din buşteni, dintre care câteva erau impresionant de luxoase, situate în Rezervaţia Tamarack, în cei 40.000 de acri de sălbăticie deţinuţi în proprietate privată. Cole, bunicul Vanessei, fusese unul dintre primii acţionari. Când acţionarii Rezervaţiei – membrii, cum erau numiţi – sau oaspeţii lor zburau din Boston sau din New York City într-un avion privat, cum se întâmpla uneori, deoarece era o călătorie lungă şi extenuantă cu trenul Delaware & Hudson până la Westport şi de acolo cu automobilul, veneau pe Hudson Valley şi zburau de la Lake Champlain prin nordul muntelui numit Goliath. Avionul ateriza pe o pajişte largă, cu iarba tunsă, din localitatea Tunbridge, la trei mile înspre vest, unde îi aştepta o maşină trimisă de la sediul clubului Rezervaţiei, astfel încât fiu he iuizca niciodată un motor cu combustie internă, şi nici vreun avion nu era văzut înăuntrul sau deasupra Rezervaţiei propriu-zise sau deasupra clubului Tamarack şi a terenului de golf. Munţii, pădurile, lacurile şi izvoarele erau exclusiv pentru folosinţa membrilor şi a oaspeţilor lor, dintre care majoritatea erau găzduiţi în clădirea mare, asemănătoare cu un hotel, a clubului şi în căsuţele care o înconjurau.

Munţii, pădurile şi lacurile şi izvoarele erau interzise sliâiiilor, turiştilor şi locuitorilor celor câteva aşezări din regiune bineînţeles, cu excepţia celor câtorva norocoşi localnici angajaţi ca servitori, îngrijitori, bucătari, băieţi de mingi pentru terenul de gol f sau ghizi de către membri la casele lor de vacanţă sau la clubul, cabanele şi terenul de golf aferente. Lor îi permitea accesul în Rezervaţie şi pe terenurile clubului, dar numai pentru a munci, nu ca să pescuiască ori să vâneze sau să facă excursii pe munte.

Acum Vanessa auzea avionul clar şi fără intermitenţe. Deşi nu îl vedea, ştia că vine dinspre nord, zburând jos, urmând râul Tamarack până la Primul Lac pe cursul lui superior până aici, la Lacul al Doilea. Deodată, avionul apăru în partea de nord a cerului, chiar deasupra liniei întunecate a molizilor. Avionul se ridica repede în depărtare deasupra apei, cu partea de jos strălucind în lumina apusului, ca şi cum pilotul ar fi decis să-şi ofere o panoramă a întregului lac şi a munţilor dimprejur şi a cerului care se întuneca, când Vanessa auzi zgomotul motorului care fusese redus. Avionul – un biplan gri deschis cu bordură stacojie şi două carlingi descoperite, cu un pilot purtând ochelari, dar fără cască, în carlinga din faţă, cealaltă fiind goală – a încetinit acolo, părând aproape că se opreşte în zbor şi pluteşte în aer când s-a înclinat spre vest, îndreptându-se spre peretele muntelui care plonja direct în apa scânteietoare.

Era un hidroavion cu două flotoare; Vanessa crezu că se uita la un om pe cale de a ciocni intenţionat rm avion de un masiv de granit cenuşiu înalt de câteva sute de metri; îşi uită gândurile reci şi aproape că se tulbură, deoarece până atunci nu văzuse pe nimeni sinucigându-se şi îşi dădea seama că într-un fel îşi dorise asta întotdeauna, şi era surprinsă de acest fapt. Pilotul părea pe cale de a izbi avionul de versantul abrupt al muntelui, când, la mai puţin de o sută de metri, trase tare spre stânga, readuse aripile la orizontală, reduse viteza motorului până aproape de oprire şi coborî lin spre apă. Avionul ateriza pe partea îndepărtată a lacului, atinse suprafaţa acestuia şi alunecă pe apă, desfăcând evantaie mari de stropi argintii în spatele flotoarelor. Vanessa era uşurată, bineînţeles, dar simţi şi o undă de dezamăgire.

Părinţii ei stăteau zâmbind pe ţărmul din apropierea casei. Aplaudară şi îl întâmpinară din priviri pe pilotul avionului. În apropierea lor, patru ambarcaţiuni Adirondack erau trase sus pe mal şi

întoarse cu susul în jos pentru a se usca. Mama Vanessei stătea într-o poziţie graţioasă pe una dintre carene, cu picioarele desculţe încrucişate la nivelul gleznei şi sorbea şampanie dintr-o cupă de cristal. De la distanţa la care se afla, Vanessa admiră silueta plăcută, atitudinea uşor visătoare a mamei ei şi decise că era meritul rochiei, o rochie elegantă de culoarea untului, decoltată, fără talie, făcută de Muriel King, care cădea drept de la umeri în jos. Vanessa credea că mama ei, care avea puţin peste cinzeci de ani, era prea în vârstă ca să mai arate atât de bine. Trebuia să fi fost datorită rochiei elegante şi a brăţării simple de aur, decise ea. Şi a picioarelor desculţe. Celelalte femei şi bărbaţii, deşi fără îndoială că se vor îmbrăca mai mult sau mai puţin formal pentru cina din seara aceea, purtau hainele pentru vânătoare şi pescuit în pădurile nordice – pantaloni largi de lână, cămăşi din flanel cadrilat, cizme cu talpă de cauciuc: îmbrăcămintea standard Abercrombie & Fitch pentru ieşirile în aer liber. Vanessa însăşi purta o bluză fără mâneci din bumbac albastru-deschis şi o fustă albă plisată care atrăgea atenţia asupra picioarelor ei lungi, bronzate, cu tălpile înguste. Nu era atât dorinţa de a arăta mai bine decât mama ei, cât intenţia de a fi diferită de aceasta, la fel cum şi mama ei, chiar dacă asta însemna să poarte rochii făcute de designerul personal al Grefei Garbo aici la cabană şi să umble desculţă, voia ca înfăţişarea ei să se distingă de a celorlalte femei, care erau cele mai bune şi mai vechi prietene ale ei. Cu toate acestea, Vanessa Cole şi mama ei semănau mai mult decât credea vreuna dintre ele, sau decât şi-o doreau.

Pe malul îndepărtat al lacului, în umbra rece a impunătorului perete de stâncă, pilotul îşi ridică ochelarii pe frunte, îşi miji ochii şi scrută grupul de oameni care stăteau lângă bărcile întoarse cu susul în jos, terasa şi dependinţele cabanei pe jumătate ascunse de pinii seculaii din spatele ei. Avionul se legăna lin pe apă. Casa era o construcţie lacută din buşteni tăiaţi cu fierăstrăul manual, o clădire plăcută vederii, mai mare şi mai spaţioasă decât o casă obişnuită de vacanţă, şi cu mult mai puţin rustică. Dar el ar fi trebuit să ştie: doctorul Cole era dintr-o veche familie de aristocraţi şi avea bani cu duiumul. Pilotul numără opt oameni – de fapt, nouă, îşi spuse el mai apoi, când observă silueta înaltă şi zveltă a unei femei care stătea la câteva sute de metri mai departe de ceilalţi – şi fii surprins, dar şi puţin dezamăgit. Când acceptase invitaţia doctorului Cole de a veni la Lacul al Doilea pentru a-i vedea colecţia de tablouri de Heldon, sperase să fie

ceva mai discret. Detesta să aibă în jur oameni care să-l privească când se uita la tablouri aşteptându-i nerăbdători comentariile pe care se simţea obligat să le facă întotdeauna, deşi nu avea niciun chef să comenteze. De fapt, ceea ce detesta era propria-i neputinţă de a păstra tăcerea, de a privi pur şi simplu tablourile gânditor, fără să spună o vorbă.

Îl văzu pe doctorul Cole ridicându-şi paharul de cocktail şi îndreptându-l către avion, iar pilotul îi făcu semn cu mâna. Împinse frâna înainte, apăsă pedala sub piciorul lui drept şi răsuci cârma flotoarelor, întorcând avionul la tribord. Puţin câte puţin mări viteza motorul şi conduse avionul din umbra munţilor în lumina apusului, pe valurile joase, care împroşcau stropi în aer, traversând lacul ca şi când aeroplanul ar fi fost o barcă cu motor. Ştia că era interzis să conduci o barcă cu motor pe lacurile Tamarack – erau permise doar bărcile Adirondack autentice, silenţioase, făcute manual – şi se întreba dacă existau reguli împotriva hidroavioanelor. Probabil că nu erau încă, dar cum el îşi pilotase aici avionul Waco pe care-l avea de patru ani, peste o săptămână interdicţia privind hidroavioanele nu va întârzia să apară.

Pilotul căută de-a lungul ţărmului din faţa casei o plajă mai piată şi o găsi în apropiere de tânăra femeie care stătea la distanţă de ceilalţi. Părea pierdută în gânduri, într-o stare melancolică, fără să se uite la el, deşi nu părea nici că îl evită. Era ca un exponat, o sculptură aşezată la marginea lacului – făcea parte din privelişte. Era foarte drăguţă, după cum observă el când se apropie de ţărm. Ba chiar frumoasă. Avea pomeţii înalţi, că ai locuitorilor din Anzi, şi trăsături pronunţate, ochii de un albastru deschis şi buze pline. Nu era deloc fardată sau, cel puţin, aşa părea, iar părul ei roşcat, lung îi cădea pe umeri. Observă că avea umerii destul de laţi pentru o femeie zveltă. Trebuie să fi fost atletă, înotătoare sau o canotoare foarte bună. Poate că este actriţă, credea el. Arată ca o actriţă. Faţa ei îi era vag cunoscută, şi apoi îşi aminti cine era.

Reduse acceleraţia, răsuci cârma cu putere spre stânga şi întoarse avionul în direcţia vântului pentru a-l ţine nemişcat la sol, pregătit să decoleze. Ar fi fost bine dacă familia Cole ar fi avut un doc de care să-l ancoreze, dar bineînţeles că aici era interzis să construieşti pe marginea lacului altceva decât case; orice alte structuri trebuiau să fie la o anumită distanţă de apă şi cât se poate de ascunse privirii dinspre lac, şi mai cu seamă de pe Lacul al Doilea. Era important să fie

menţinută iluzia sălbăticiei, la fel de important ca realitatea. Soţia pilotului numea uneori Rezervaţia o grădină zoologică pentru copaci, dar el credea că este o exagerare, un punct de vedere specific european.

Oprind motorul, pilotul se înălţă în carlingă, îşi scoase cu totul ochelarii şi măsură dintr-un capăt într-altul suprafaţa de un albastru închis a lacului, în semiîntuneric, memorându-i rapid dimensiunile şi, în linii mari, tot ţărmul. Plănuise să ajungă aici mai devreme în acea zi, dar făcuse greşeala de a se abate pe la atelierul lui după micul dejun, iar când se uitase la ceas era deja aproape patru după-amiaza. Alicia avea dreptate, era o sărbătoare naţională şi ar fi trebuit să-şi uite îndeletnicirile obişnuite pentru o zi şi să se bucure de vacanţă cum făceau toţi ceilalţi americani astăzi, să meargă împreună cu ea şi cu băieţii la un picnic tradiţional de 4 Iulie şi apoi, în timp ce ei ar fi dormit de-amiază, să zboare până la Rezervaţie, să vadă colecţia de picturi de Heldon a doctorului şi să se întoarcă înainte de lăsarea serii, tocmai la timp pentru a-i duce cu maşina pe Alicia şi pe băieţi să vadă artificiile alături de restul localnicilor. Dar, în loc să facă toate acestea, el lucrase până târziu.

Se strecură uşor afară din carlingă şi coborî pe flotorul stâng, îşi aruncă ancorele în apă, trase de frânghii până se convinse că ancorele se prinseseră de fundul lacului şi, îngenunchind, legă strâns frânghiile. Femeia se întorsese şi îl privea în continuare, având aceeaşi expresie distantă, meditativă pe faţa ei desăvârşită. Avea pielea albă, foarte netedă, care strălucea. El se uită în sus către ea. O frumuseţe de mare clasă, conştientă de acest fapt, gândea el. O frumuseţea aducătoare de necazuri. Îi recunoscuse chipul din fotografiile pe care i le arătase Alicia. Ştia că este fiica doctorului Cele, Vanessa, cea care fusese odată contesă de Moussegorsky sau aşa ceva. De mulţi ani încoace, de când apărase în societate, atât la New York, cât şi la Washington, ea fusese subiectul multor bârfe locale, naţionale şi internaţionale, deşi pilotul era mai familiarizat cu cele locale decât cu restul, cu excepţia momentelor în care, din când în când, Alicia îi atrăgea atenţia asupra câte unui articol din vreo revistă pentru femei ori din Vanity Fair ori din New Yorker ori din paginile mondene ale unor ziare new-yorkeze. Avea un fel de celebritate care era mai importantă pentru Alicia decât pentru el. Femeia nu era nimic mai mult decât o vedetă a societăţii, pentru numele lui Dumnezeu. O, făptură parazită. De-ar veni odată

Revoluţia, n-ar mai exista astfel de persoane.

Coborî de pe flotor în apa mai puţin adâncă şi se îndreptă cu paşi siguri pe ţărm, udându-şi cizmele şi pantalonii până la genunchi şi părând să nu-i pese de asta. Vanessa surâse şi îşi duse mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul. Atitudinea onestă, simplă, directă a pilotului era o schimbare brască pentru ea şi toată tristeţea îi dispară. El purta o haină de piele fără guler, cu cordon, iar pe dedesubtul ei o cămaşă albă elegantă, desfăcută la gât. Pilotul era un bărbat masiv, avea mai puţin de patrazeci şi cinci de ani, era înalt şi cu spatele lat, cu mâinile mari, şi se mişca având graţia unui bărbat care se simţea bine în propriul său trap, deşi nu părea vanitos. Părul negra, lins, îi cădea neglijent peste sprâncene şi îl dădea o expresie hărţuită, uşor îngrijorată. Din cauza ochelarilor pe care îi purta tot timpul când zbura şi a părului răvăşit în permanenţă, faţa lui deschisă la culoare era bronzată neuniform. Avea ochii adânci, închişi la culoare, aproape negri şi un nas proeminent, arcuit puternic, iar faţa lui era iată, cu bărbia ascuţită, puţin înălţată. Nu avea o framuseţe remarcabilă, dar – datorită siluetei lui masive, a graţiei fizice şi a trăsăturilor proeminente, simetrice – Vanessei i se păra a fi un bărbat de-a dreptul atrăgător.

Îşi bătu cizmele de pământ şi o salută pe femeie, se întoarse înspre cei aflaţi la distanţă şi le făcu semn cu mâna într-un mod prietenesc, neafectat, şi pomi înspre ei.

— Cine sunteţi? a întrebat femeia. Vocea îi era joasă şi răguşită, vocea unei fumătoare.

El se întoarse către ea şi îi zâmbi.

— Jordan Groves. Din Petersburg. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Nu sunt sigură că este permis să veniţi cu un avion aici, spuse ea.

— Nici eu. Tatăl dumneavoastră m-a invitat. Ne-am întâlnit în tren, când veneam din oraş.

— Deci ştiţi cine sunt.

— Da, scuze. El a ezitat. Sunteţi Vanessa…

— Von Heidenstamm.

— Von Heidenstamm. Născută… Cole.

— Aşa e. Iar dumneavoastră sunteţi Jordan…

— Groves.

— Faimosul artist.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

— Născut…?

— Groves.

— Ei bine, suntem persoane importante, nu? spuse ea şi înaintând, zâmbindu-i, se agăţă de braţul lui şi se îndreptă spre ceilalţi care aşteptară lângă mal până când Vanessa păru a fi pus stăpânire pe vizitator, moment în care ei se îndepărtară de lacul aproape întunecat mergând înapoi spre casă pe sub pini.

În timp ce mergeau, Jordan Groves se uită la braţele ei goale şi zise:

— Nu vă e fi în?

— Ba da, spuse ea. Îmi este. Daţi-mi haina dumneavoastră până ajungem înăuntru.

El îşi scoase haina şi o puse pe umerii ei. Ea îi adresă un zâmbet recunoscător şi o luă înaintea lui, în vreme ce el rămase câţiva paşi mai în spate şi îi admiră mersul sigur, spatele drept şi capul pe care îl ţinea sus ca şi când tocmai făcuse ceva de care să fie mândră. Un animal al naibii de frumos, îşi spuse lui însuşi. Dar era o femeie la care nu trebuie decât să te uiţi. Nu să o atingi. Poate să o pictezi şi atât. Era într-adevăr o persoană de care trebuia să se ferească. Felul în care mergea îi amintea de o femeie pe care o cunoscuse la Budapesta cu mulţi ani în urmă şi semăna la faţă cu o altă femeie pe care o cunoscuse în Toronto chiar anul trecut. Nu le pictase pe niciuna dintre aceste femei, dar le atinsese pe amândouă şi amândouă îl făcuseră să se simtă folosit – mai mult de el însuşi decât de către ele.

Când ajunseră la cabană, Vanessa prinse braţul bărbatului cu putere şi, după ce intrară, începu să-l prezinte rând pe rând oamenilor de acolo, până şi tatălui ei, ca şi cum Jordan Groves ar fi fost oaspetele ei, şi nu al tatălui său.

— Eu şi Jordan Groves suntem aproape prieteni vechi, spuse doctorul Cole. Am dreptate, Jordan?

— Da. Aproape.

Zgomotul focului din vatra uriaşă de piatră se auzea. Doamna Cole aprinsese lămpile cu kerosen şi câteva lumânări, iar camera strălucea într-o lumină delicată, ruginie. Era o încăpere mare, frumoasă, iar interiorul casei mirosea la fel ca pădurea care o înconjura. Jordan Groves uită numele şi chipurile oaspeţilor din casă la fel de repede pe cât îi fuseseră prezentaţi. Îi strânseseră pe rând mâna,

apoi se îndepărtaseră. Plutocraţi, îi clasifică el imediat. Republicani trândavi. Oameni care şi-au moştenit averile şi fără o educaţie adevărată, ba mai mult, în afară de doctorul Cole, nu aveau nici măcar însuşiri folositoare. Nu erau genul lui Groves, ştia asta, aşa cum nici pictorul nu era genul lor, şi îl priveau cu aceeaşi indiferenţă pe care o avea el faţă de ei.

Cu toate acestea, un hidroavion care ateriza pe lac – asta era destul de curios. O privelişte remarcabilă, aici în mijlocul pustietăţii. Aşadar, individul probabil crede că regulile sunt făcute pentru alţii, nu pentru el. Încă unul dintre artiştii de stânga ai lui Carter Pentru prietenii şi colegii lui, doctorul Cole reprezenta el însuşi un fel artist de stânga – deşi, cu siguranţă, el nu era un susţinător al lui Franklin Roosevelt şi al aşa-numitei Noi Ordini şi nici nu era artist; era doar un om care, încă din facultate, apreciase arta şi căruia îi plăcuse să facă nişte schiţe şi picturi în acrilice şi fotografii de amator Considerau că vechiul lor prieten avea o creativitate inocentă.

Doamna Cole se duse la bar să-i aducă lui Jordan un whiskey. Doctorul Cole spuse:

— Îmi pare atât de bine că ai putut să ajungi, Jordan. Şi, îndrăznesc să spun, ce apariţie, spuse el, şi râse în semn de apreciere.

Doctorul era aproape cu treizeci de centimetri mai scund decât Jordan, cu un început de cocoaşă care îl făcea să pară şi mai mic de înălţime. Faţa lui palidă şi trupul rotofei erau moi şi puhave, dar avea mâini albe frumoase, cu degete lungi, zvelte. Bineînţeles, mâini de chirurg, gândea Jordan. Doctorul dăduse mâna cu el scurt şi precaut, fără niciun fel de strângere prietenească sau scuturătură masculină. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, Jordan ar fi crezut că strângerea de mână fusese efeminată. Acesta era doar atent. Îşi proteja uneltele.

— Ei, îmi pare rău că m-am dat în spectacol, spuse Jordan şi se uită de jur-împrejurul marii camere de zi cu tavanul înalt după tablourile lui Heldon. După Jordan Groves, cel mai mare artist din zonă era James Heldon. De fapt, ei doi făceau parte dintre cei mai faimoşi artişti americani contemporani. În acei ani, artiştii cu adevărat cunoscuţi, pictori şi sculptori apreciaţi de muzee şi de colecţionarii serioşi, erau europeni. Deşi adesea criticii şi comentatorii făceau paralele între cei doi pentru că ambii erau artişti figurativi şi erau americani şi locuiau cel puţin o parte a anului în munţii Adirondack din nordul New York-ului, Groves şi Heldon erau foarte diferiţi ca

artişti. Picturile în ulei şi pastelurile lui Heldon erau mai mult peisaje transcendentale şi expresioniste din nordul ţării – munţii, lacurile şi cerul printre care trăise artistul o parte a timpului de-a lungul anilor – şi nuduri ale soţiei lui, estompate, cu aspect eteric. Era foarte popular în cercurile artiştilor din New York City şi Philadelphia. Picturile lui, în ciuda faptului că erau destul de mici, deoarece el picta prin pădure şi prin munţi en plein air, se vindeau pentru multe sute de dolari. Criticii mai eleganţi şi mai academici îl adorau. Jordan Groves, pe de altă parte, era preţuit şi cunoscut mai ales pentru lucrările lui grafice – xilogravuri, gravuri, tipărituri – deşi, din când în când, mai picta şi în ulei sau pasteluri şi realizase pentru Works Progress Administrationun număr mare de picturi murale apreciate. A devenit din ce în ce mai cunoscut atât în Statele Unite, cât şi în Uniunea Sovietică, notoriu aici, îndrăgit acolo, pentru convingerile lui politice. Astfel, adesea era comparat cu binecunoscuţii pictori muralişti mexicani, Orozco, Sequiros şi Diego Rivera. În ultimii ani, totuşi, el devenise faimos prin ilustraţiile făcute la cerere pentru cărţi tipărite în ediţie limitată – cărţi clasice precum Litera stacojie. Huckleberry Finn şi Fabulele lui Esop – pentru care i se plăteau sume mari de bani. Jordan Groves admira mxmca lui James Heldon, dar avea o suspiciune sâcâitoare că Heldon, care avea aproape aceeaşi vârstă cu el şi pe care până acum evitase să îl întâlnească, nu îl considera un artist demn de luat în seamă, ci credea că este doar un ilustrator şi un propagandist de stânga. După cum vedea Jordan lucrurile, problema, diferenţa crucială dintre cei doi artişti din nordul ţării era politică, şi nu estetică.

Chiar şi aşa, James Heldon era el însuşi privit ca un om de stânga – cel puţin de către critici şi de către publicul larg. Vorbise adesea în sprijinul muncitorilor şi al oricărei idei din programele interne ale lui Roosevelt, dar întotdeauna fusese atent să evite legătura cu cauzele şi poziţiile Partidului Comunist, Comintern. Deşi Jordan refuzase să adere la Partid – el nu era dintre cei care aderau, spunea el adesea, dar câtă vreme lupta era corectă, nu-i păsa cine lupta alături de el – donase o serie dintre cele mai valoroase picturi ale lui poporului sovietic şi făcuse câteva picturi murale la Moscova în onoarea eroismului muncitorilor din timpul Revoluţiei. Se întreba care este părerea lui Heldon despre problema spaniolă. Italienii erau în război acum şi, în ciuda faptului că fuseseră făcuţi praf de republicanii spanioli la Guadalajara, erau gata pentru o a doua rundă. Bombardarea Etiopiei

din mai le întărise încrederea şi, probabil, le îmbunătăţise calităţile combative.

Doctorul Cole îl conduse pe Jordan de la pictură la pictură. Pe pereţii de lemn lustruit erau atârnate mai mult de o duzină de tablouri mici cu peisaje pictate de Heldon pe care le cumpărase de-a lungul anilor chiar de la artist, în afară de altele care se aflau în apartamentul lor din Park Avenue şi în casa lor din Tuxedo Park. Vanessa îi urma pe cei doi bărbaţi, dar se ţinea la distanţă de câţiva paşi de ei, tăcută, privind şi ascultând, ca un animal de pradă deşteptat din somn, acţionând mai mult din instinct decât din necesitate. Îi plăcea concentrarea puternică a artistului, felul în care se oprea în faţa fiecărui tablou şi pur şi simplu se uita la el timp de minute în şir, ca şi când tabloul ar fi fost viu şi s-ar fi mişcat şi şi-ar fi schimbat forma şi culoarea chiar înaintea ochilor lui; şi îi plăcea faptul că el nu făcea niciun comentariu, nu aducea nicio laudă, niciun compliment sau critică; pur şi simplu se uita şi se uita şi nu spunea nimic şi se ducea la următorul, până când le văzuse pe toate, apoi se întoarse la trei sau patru peisaje pentru o a doua privire îndelungată.

Tatăl ei, spre lauda lui, nu îi ceruse lui Jordan părerea sau o evaluare a tablourilor, deşi era pe bună dreptate mândru de a le fi achiziţionat şi mândru de prietenia lui personală cu James Heldon – care era, la urma urmei, practic vecinul lor în Adirondack şi un camarad din a doua generaţie a membrilor Rezervaţiei – şi era încrezător în valoarea pe termen lung pe care o aveau tablourile pe piaţa obiectelor de artă. Doctorul Cole colecţiona tablouri la care îi plăcea să se uite, dar se şi asigura întotdeauna că reprezentau investiţii bune. Era în posesia a trei acuarele ale lui John Marin care fuseseră pictate pe când Marin vizitase regiunea între 1912 şi 1913; mai avea un Jonas Lie mare, două tablouri foarte delicate ale lui Winslow Homers şi un peisaj de William Merritt Chase pe care îl moştenise de la mama lui. Acestea erau nucleul unei colecţii mici, dar de bun gust şi a cărei valoare se afla în creştere. El voise să aibă o colecţie de tablouri pictate numai de artişti care aveau vreo legătură cu regiunea Adirondack, dar după părerea Vanessei, tatăl ei colecţiona tablouri pentru a colecţiona artişti, pentru că el însuşi nu era artist şi şi-ar fi dorit să fie. Iar acum, după câte se părea, îl colecţiona pe Jordan Groves. Se întinse şi îl atinse pe Jordan pe umăr.

— Nu vreţi să vă dau haina înapoi?

— Ba da, mulţumesc, spuse el; o privi cum îşi scoase haina şi îi îngădui să i-o pună pe umeri. Nu mi-ar displăcea încă un whiskey, mai zise el şi îi întinse paharul.

Ea se duse la bar, iar el se duse în urma ei, admirând-o din spate, iar doctorul Cole îl urmă. Fără să se uite la el, Jordan îi spuse doctorului:

— Acestea sunt tablouri frumoase. Heldon este un pictor oarecare, ştiţi, dar este un artist minunat. Este probabil un noroc pentru el că nu poate picta, adăugă el şi regretă cele spuse imediat, îşi dădea seama că se dădea în spectacol pentru fată. Ar fi trebuit să nu spună nimic, dar o dată ce începuse, era greu să se oprească: Dacă ar fi putut picta, ar fi fost un artist oarecare şi un pictor minunat. Ce noroc pe el că nu poate. Ce noroc şi pe dumneavoastră. De vreme ce aţi cumpărat atât de multe.

— Ce vrei să spui prin „dacă ar fi putut picta ar fi fost un artist oarecare”? întrebă doctorul Cole.

— Este religios. Heldon este un creştin de pădure.

— Nu prea înţeleg.

— Dacă ar putea picta, şi-ar pierde religia şi nu ar avea nimic cu ce să o înlocuiască în afară de tehnică. Iar tehnica singură nu are nicio valoare.

— Tăticule, spuse Vanessa, nu ar trebui să te aştepţi ca un artist să-l laude pe un altul. Mai ales când îi este teamă că celălalt artist este mai bun decât el. Vă este, nu-i aşa, domnule Groves? Puţin?

— Ce?

— Teamă.

— Teamă de dumneavoastră, poate. Dar nu de James Heldon.

— Haide, hai, Vanessa, spuse doctorul Cole. Nu începe. Uite, dacă tot faci asta pentru domnul Groves, umple-mi şi mie paharul, te rog? îi dădu paharul gol şi se aşeză între ea şi invitatul lui.

Vanessa se supuse, dar se uită înapoi către Jordan la fel cum priveşte o pisică atunci când este întreruptă de la masă şi se va reîntoarce la ea în curând.

După ce artistul luase loc lângă foc, cu un aer mai puţin reţinut decât la început, ceilalţi din grup se apropiară de el, cu destulă timiditate şi cam fără tragere de inimă, şi rând pe rând încercară să facă un efort politicos de a-l atrage în conversaţie. Sugestia lui Red Ralston conform căreia el ar trebui să picteze apusul timpuriu, să

prindă strălucirea lui de aici de pe Lacul al Doilea, nu avu niciun rezultat, iar Ralston se strecură pe prispă să fimieze o ţigară în amurg. Jennifer Armstrong îl întrebă pe Jordan dacă mai fusese vreodată pe Lacul al Doilea până atunci, iar când el îi răspunse că nu, ea îi oferi o gustare pe care el o acceptă.

— Nu-i aşa că este minunat? îl întrebă ea.

— Ce?

— Lacul al Doilea.

El a fost de acord, Lacul al Doilea era minunat.

— Dar în ceea ce priveşte Rezervaţia? a întrebat ea.

— Ce e cu ea?

— Nu este minunată?

El a spus că da. Rezervaţia era minunată.

— Suntem al naibii de norocoşi că lui Carter i-a păsat de vechea gospodărie ţărănească a familiei şi că a păstrat-o, spuse Harry Armstrong.

Doctorul Cole râse la auzul acestor vorbe.

— Da, „gospodărie ţărănească”! Nu chiar, Harry. Aceea e în continuare ferma familiei din Greenwich şi după ce dispare mama, dispare şi ea.

— Carter, chiar aşa, exclamă doamna Cole.

— Vreau să spun că suntem norocoşi pentru că, chiar dacă suntem membri, nu putem să ne construim propriile cabane aici pe lac. Nu se mai poate acum. Trebuie să păstrăm Rezervaţia, cred. Dar măcar apucăm să folosim cabana Rangeview a domnului Carter. Rezervaţia a stopat orice tip de construcţie nouă aici, ştiţi, îi spuse Harry Armstrong lui Jordan.

Jordan răspunse că nu ştia.

Buimy Tinsdale era curios în privinţa avionului lui Jordan, era proprietatea lui personală?

— Este un Waco din 1932, îi spuse Jordan.

Îl cumpărase nou de la fabrica din Troy, Ohio, cu patru ani în urmă şi zburase cu el până la Lake Placid, unde ceruse să i se monteze pontoanele. Apoi zburase cu el acasă pe râul Tamarack, unde aterizase pe apă pentru prima dată. Nenorocitul de avion aproape că se răsturnase.

— Interesant, zise Tinsdale. Şi oare de cât timp zbura el?

— De pe vremea când eram un puşti, zise Jordan.

Sorbi o gură din băutura lui. Nu dorea să vorbească despre zbor cu adunătura asta.

— Şi de unde ai învăţat?

— Ei, am făcut cursurile de zbor ale Armatei la Aeroportul Ashburn din South Side Chicago.

— Deci ai fost în război?

— Da. Târziu. În 1918. Am fost în cel de-al nouăzeci şi patrulea Aero Escadron.

— Ai zburat sub comanda lui Eddie Rickenbacker? zise doctorul Cole.

— Pentru o scurtă perioadă de timp.

— Ai doborât vreun neamţ? întrebă Vanessa şi zâmbi.

— Da. Doi. Ambii în aceeaşi zi.

— Şi ce zi a fost aceea? întrebă ea. – 4 aprilie 1918.

— Trebuie să fi fost o zi deosebită, spuse ea. El nu răspunse, iar ea zâmbi.

Bunny Tinsdale dorea să ştie câte ceva despre pilotarea avioanelor cu flotoare.

— Este mai greu de pilotat decât un avion obişnuit? Ştiţi dumneavoastră, adică un avion cu roţi?

Jordan le spuse că în aer pontoanele reprezentau o greutate moartă şi încetineau avionul, dar pe apă nu era o diferenţă foarte mare între avion şi o barcă cu motor. O dată ce te obişnuiai cu el.

— Şi unde naibii zbori cu adevărat? se întreba Jennifer Armstrong. Vreau să zic, cu chestiile alea, cu flotoarele. Pentru ce îl foloseşti mai exact?

— Transport, răspunse Jordan. Zburase în regiunea nordică pe aici şi pe acolo.

— Interesant.

Dar, le spuse Jordan, se gândea să plece într-o excursie până în Groenlanda în curând şi că va zbura cu avionul până acolo. Voia să facă nişte fotografii cu gheţarii pentru a ilustra o carte. O relatare a călătoriilor lui precedente de acolo.

— Propria ta carte? Una pe care ai scris-o singur?

— Da.

— Interesant, spuse Jennifer Armstrong şi se ridică să-şi prepare o altă băutură.

— Vei rămâne la cină, nu, domnule Groves? întrebă Evelyn Cole.

Avem o duzină de păstrăvi de lac prinşi chiar azi-dimineaţă. Băieţii noştri sunt furnizori foarte buni.

Pilotul se simţi dintr-odată obosit fizic, ca şi când ar fi alergat. Se gândi preţ de câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu cred. Se întunecă şi sunt aşteptat acasă.

Se întreba dacă „băieţii" ei erau doctorul şi prietenii lui sau localnicii care lucrau în dependinţele bucătăriei de afară. Prietenul lui, Hubert St. Germain, era ghidul şi furnizorul regulat al familiei Cole. Se întreba dacă Hubert era un furnizor bun.

Poate că ar trebui să rămână la cină, se gândea Jordan. Era la fel de conştient ca şi Vanessa că bunul doctor colecţiona artişti, dar omul colecţiona şi artă, iar Jordan avea câteva mici peisaje nevândute din Adirondack şi o duzină de xilogravuri pe care nu l-ar deranja să le plaseze în colecţia doctorului Cole. Acestea poate l-ar convinge pe doctor să se răzgândească cu privire la pasiunea lui pentru James Heldon. Jordan era conştient că Vanessa stătea chiar în spatele lui şi aştepta ca ea să spună ceva, o replică pe care ar fi trebuit să o pareze fără a-l îndepărta în acelaşi timp pe tatăl ei. Nu îi era uşor să fie politicos cu aceşti oameni.

Dar Vanessa nu spunea nimic. O amuza să vadă cum părinţii ei şi prietenii lor îl plictiseau şi îl iritau pe artist şi felul în care şi el le producea aceleaşi senzaţii. Părăsise camera pentru un moment şi se reîntoarse purtând o jachetă din în pe deasupra bluzei. Îşi pregăti un martini şi îşi reluă poziţia în spatele lui Jordan, care era prăbuşit într-un scaun mare, tapiţat, făcut din ramuri de mesteacăn groase cât pumnul şi a căror coajă fusese păstrată pentru un efect rustic. Era un scaun incomod, iar ea îşi dădea seama din expresia posomorâtă a lui Jordan că el îl găsea şi urât şi pretenţios, precum era şi pentru ea acum. Mare parte din mobilier era de acest fel – era stilul căutat, dorindu-se să pară făcut manual, încărcat, inconfortabil, ca şi cum ar fi fost construit de tâmplarul locului cu un topor şi o teslă; ceea ce, de fapt, era adevărat în acest caz – dar până în acest moment ea îl percepuse numai prin intermediul privirii admirative a părinţilor ei şi a prietenilor lor.

Se aplecă şi îşi apropie faţa de a lui Jordan şi îi şopti:

— N-am să am linişte până când nu mă duci într-o plimbare cu avionul tău. Obrazul ei aproape că îl atingea pe al lui, iar apoi se retrase. Ceilalţi păreau că nu observaseră – discutau despre

spectacolul anual de focuri de artificii de la Clubul Tamarack din această seara, pe care nu puteau să-l vadă de la cabană decât dacă ar fi vâslit în bărcile lor până în capătul celălalt al lacului în jurul orei nouă şi ar fi privit cerul către nord-est, deasupra casei clubului şi a terenului de golf. Se întrebau dacă merita să facă efortul.

— Când? o întrebă Jordan.

— Acum, spuse Vanessa. Jennifer Armstrong zise:

— Urăsc să mă plâng, dar în fiecare an a fost mar degrabă o dezamăgire. Focurile de artificii sunt de fapt mai mult pentru localnici, cred eu.

— Pentru bunele relaţii publice, spuse Bunny Tinsdale. Pâine şi circ pentru hoipolloi.

Jordan se ridică şi declară că trebuie să plece. Îi mulţumi doctorului pentru ospitalitatea lui şi pentru că îi arătase tablourile lui Heldon, îi salută din cap pe cei din restul grupului şi ieşi în grabă din cameră. Soarele dispăruse complet în spatele

Hoi polloi (gr.) – mulţime, plebe.

munţilor Great Range, iar lacul era negru şi temperatura scădea repede. Afară, pe ponton, s-a oprit să-şi facă şi să-şi aprindă o ţigară şi să verifice direcţia vântului. În vest, deasupra munţilor acoperiţi de funingine, cerul se întunecase, schimbându-şi culoarea de la galben-aprins la un gri mătăsos. El observă că era încă senin. Cerul albastru-închis din răsărit era senin, cu pâlevffi de stele deja vizibile, iar deasupra vârflirilor copacilor din spatele cabanei răsărea o semilună. Pilotul îşi fumă ţigara şi îşi croi drum prin întunericul care se aduna în josul cărării până la lac şi merse de-a lungul ţărmului până unde era avionul lui ancorat.

Ea îl aştepta deja când el ajunse acolo. Stătea desculţă pe plaja pietroasă îmbrăcată cu fusta ei albă şi jacheta din în părând nerăbdătoare, elegantă şi curajoasă. Jordan nu îi adresă femeii niciun cuvânt, şi nici ea nu spuse nimic. Intră în apă, iar ea îl urmă. Prinzându-se de lonjeronul unei aripi cu o mână, sări până pe iâotorul cel mai apropiat, se întoarse şi îi întinse femeii cealaltă mână. Refuzându-i ajutorul, ea păşi graţios pe flotor şi merse de-a lungul aripii de jos până la carlinga de la pupa şi se aşeză acolo.

Jordan dezlegă şi recupera la început o ancoră, apoi pe cealaltă şi se aşeză repede în carlinga din faţă. Puse cheile în contact, verifică de două ori nivelul de combustibil şi presiunea uleiului şi pomi marele

motor radial. Elicea se roti uşor câteva clipe, apoi motorul tuşi, mârâi şi prinse viaţă. Jordan trase de cârma de plutire la tribord şi întoarse avionul cu faţa spre vântul care bătea din nord-est. Împinse pedala înainte şi avionul începu să accelereze, lovindu-se de crestele joase ale lacului într-o mişcare care îi îndepărtă de mai înspre cealaltă latură a lacului îngust.

În timp ce avionul trecea de cabană, Jordan se uită la dreapta lui şi îl văzu pe doctorul Cole şi pe prietenii lui venind pe ponton. Se uitau la avionul care ajunsese în cealaltă parte a lacului, acolo unde aterizase, şi li se păru că au zărit un pasager în carlinga din spatele pilotului, dar nu puteau să-şi dea seama cine este.

Fără a diminua viteza, pilotul readuse avionul la tribord, făcând o întoarcere strânsă înspre nord-est, îndreptându-se frontal pe direcţia vântului, apoi împinse maneta încă puţin, accelerând pe când ieşea din viraj. La aproape optzeci de kilometri pe oră, avionul îşi atinse pragul pe vârtejul mare de apă din faţa flotoarelor. În timp ce botul avionului se ridica, pilotul trase maneta de control şi împinse maneta înainte cu totul. Pentru câteva clipe avionul se luptă cu apa, croindu-şi drum în sus şi peste prag, până când îl nivelă şi apoi era în aer şi urca.

De pe verandă, doctorul Cole, soţia lui şi prietenii lor priviră cum avionul se ridica de pe suprafaţa lacului şi zbura pe deasupra lor şi dispărea pe cerul nopţii din spatele lor, iar pe când erau pe cale să se întoarcă în casă pentru a se îmbrăca pentru cină, îşi dădură seama aproape în acelaşi timp că pasagerul artistului era fiica doctorului Cole, Vanessa. Nimeni nu rosti acest lucru cu voce tare până când cuplurile nu se întoarseră în dormitoarele personale – doctoral Cole cu soţia lui în dormitoral principal, o cameră mare, cu tavanul înalt, cu propriul ei şemineu, aflată chiar lângă camera de zi, iar ceilalţi în camerele pentru oaspeţi, o clădire joasă, numită Căsuţa, care era ataşată de clădirea principală printr-o pasarelă acoperită – când soţii şi soţiile şi-au spus unii altora, „Ei, asta s-a petrecut rapid”, şi „Nu ştiu de unde are atâta tupeu…”, şi „Nici măcar nu am văzut când a ieşit din cameră”.

Doctoral Cole îşi trase pe el haina pentru cină, îşi netezi reveral şi îşi aranja manşetele. Uitându-se în oglindă, îşi îndreptă papionul şi îi spuse soţiei lui:

— Ce crezi? E bine?

— Nu, bineînţeles că nu! Carter, când a fost Vanessa „bine”?

Doctoral se aşeză cu zgomot pe pat şi îşi încrăcişă mâna dreaptă peste cea stângă la nivelul pieptului şi tresări. Faţa îi devenise palidă şi începu să transpire.

— Ce este? îl întrebă soţia lui.

— Nimic.

— Nu arăţi bine.

— N-am nimic, la naiba! Lasă-mă în pace! Nu este decât… Se prinse de partea de sus a braţului stâng.

— Nu, pari a nu te simţi bine. Te doare ceva?

Veni lângă el şi îşi puse mâinile pe umerii lui şi se uită atent la el.

— Este… este numai indigestie. Arsuri, atâta tot. Lasă-mă în pace, zise el, şi o dădu la o parte de lângă el. Iisuse, şuieră el printre dinţi, sunt medic, ar trebui să ştiu când ceva nu este în regulă.

Cu altimetrul citind şapte sute de metri înălţime, Jordan întoarse încet cârma, uşor înspre înainte, trase pedala şi se opri din coborâre. Aşeză avionul pe un curs care se îndrepta către terenurile clubului aflate la trei kilometri depărtare. Dedesubtul lor rămânea în urmă pădurea întunecată. Jordan se întoarse în carlingă şi se uită către Vanessa. Ea îi zâmbi larg, cu părul fluturând sălbatic în vânt. Îşi ridică braţele sus deasupra capului şi îşi răsfiră degetele.

— Ştii să pilotezi un avion? îi strigă el deasupra zgomotului motorului şi al vântului.

— Bineînţeles că nu!

— Pune mâinile pe manşă.

— Ce?

— Pilotează-l! Ţine bine manşa!

Ea prinse manşa cu ambele mâini, se uită la el ca să o aprobe, iar el dădu din cap. Ea mai făcuse asta înainte, gândea el.

— Eşti sigură că nu ai mai pilotat niciodată un avion până acum?

— Niciodată!

— Bine. Cinci lucruri de ţinut minte! Cinci precepte! zise el.

— Numai cinci? râse ea.

— Observă! Gândeşte! Plănuieşte! Execută! Şi abandonează! Foloseşti abandonul dacă execută nu funcţionează, iar apoi te întorci la observă!

— Bine! îi strigă ea. Eşti nebun, ştii asta!

El a dat drumul masei şi dintr-odată Vanessa pilota aeroplanul. Părea prea nerăbdătoare să preia comanda, prea netemătoare. El îşi

ţinea mâinile relaxate pe manşei, fără să-i lase controlul complet asupra aeroplanului. Nu era convins că nu mai pilotase înainte. Se întoarse în spate şi o puse să repete cele cinci precepte.

— Observă, începu ea. Gândeşte! Plănuieşte… şi mai ce?

— Execută!

— Corect, execută! Şi abandonează!

— Bine! Şi ce observi?

— Oh, Doamne! 7 b? M/.

— Începe cu altitudinea, raportul, viteza!

— Bine, bine, bine! strigă ea şi se uită la aparate. Altitudine! Am altitudine! Şi busola, deci ăsta e raportul! Şi este şi viteză!

— Bine! Ce altceva mai poţi observa?

Ea se uită atent peste umerii lui laţi şi văzu la distanţă, sub lumina lunii, acoperişul clubului şi alte câteva clădiri mai mici din apropiere şi întinderea vastă a terenului de golf şi mai încolo şi mai multă pădure întunecată, iar dincolo de pădure, munţii, Sentinel, şi cel mare, Goliath.

— O, Doamne! Urmează munţii!

— Corect! Deci gândeşte! Preceptul numărul doi!

— Nu suntem îndeajuns de sus.

— Corect! Deciplănuieştel Preceptul trei!

Ea dădu afirmativ din cap cu seriozitate şi nu spuse nimic… Iordan zâmbi şi aşteptă ca ea să ia altitudine singură. Ei trecură peste acoperişurile clubului Tamarack şi ale căbănuţelor şi aca-icturilor dimprejur, peste automobile şi camioane şi căruţe Trase de cai trase lângă drum şi în spaţiul oval al parcării pentru maşini, şi marea mulţime de oameni care aştepta pe marginea celui de-al optulea târg ca focurile de artificii să înceapă, cu feţele ridicate în sus uitându-se atent după biplan în timp ce acesta zbura pe deasupra lor şi spre întunericul din Adirondack.

El simţi maneta din mâinile lui mişcându-se încet, sigur înspre înapoi, simţi botul avionului ridicându-se uşor pe măsură ce avionul pierdea din viteză şi câştiga altitudine şi ştiu că ea executa. Nu aveau destulă viteză, totuşi, şi nici nu se ridicau destul de repede.

— Accelerează! strigă el. După câteva secunde zgomotul motorului crescu în intensitate, iar ei începură să se înalţe mai repede. Avionul se ridică şi trecu deasupra stâncilor golaşe ale vârfului Sentinel, zburând pe deasupra lui la mai puţin de o sută cincizeci de

metri înălţime. Acum înaintau peste iazul liream înspre Goliath, dar avionul trebuia să mai câştige repede încă cinci sute de metri pentru a evita coliziunea cu vârful lat, de granit al muntelui şi nu mai era îndeajuns de mult timp pentru a face acest lucru la acea viteză, decât dacă ea ar fi abandonat planul şi ar fi tras tare spre tribord, aducând avio-luil înapoi înspre iazul Bream, Sentinel şi clubul Tamarack cu terenurile lui. El aşteptă cinci secunde, zece, iar apoi se gândi că va mai aştepta încă cinci înainte să preia controlul avionului, când simţi maneta răsucindu-i-se între mâini cu câlcva grade spre dreapta. Avionul se înclină spre dreapta, dar nu pierdea altitudine. Apoi câştigă viteză, luptându-se cu forţa de torsiune şi luând curba. Dar era prea jos acum şi se îndrepta spre pâlcul de pini înalţi de pe povârnişul estic al muntelui, asta dacă ea nu văzuse creasta din faţă şi o ţintea.

— Uite! strigă el şi arătă către creastă, o deschizătură între creasta acoperită de pini şi stâncile de pe partea de sud a iazului Bream.

Ea îndreptă avionul şi îl întoarse uşor, zburând repede peste creastă şi ratând copacii de dedesubt cu abia treizeci de metri. Dintr-odată zburau peste apele liniştite, argintii ale iazului Bream. Jordan îşi strânse mâna pe maneta de control şi prelua pilotarea avionului.

— Hei! strigă ea. Ea încercă să întoarcă manşa spre stânga, spre dreapta, o împinse înainte şi înapoi. Nu se întâmpla nimic. Nu am terminat încă! strigă.

— Ba da, ai terminat, spuse el.

Încetini avionul până la o sută şaptezeci de kilometri la oră şi apoi la o sută douăzeci, viră înspre capătul cel mai îndepărtat al lacului şi, după ce îl parcurse pe toată lungimea lui, ateriza pe apă la câteva sute de metri de mal. Îndreptă avionul spre plaja scurtă, nisipoasă, îl lăsă să plutească până se opri în apa puţin adâncă şi îi opri motorul. Lumea era dintr-odată tăcută, în afara valurilor generate de mişcarea avionului, lovind uşor flotoarele.

— E un loc foarte bun pentru a privi focul de artificii, îi spuse el şi arătă înapoi spre locul de unde veniseră. Poţi să stai aici dacă vrei să le vezi printre creste.

— Excelent! exclamă ea. Dar mult mai bine de pe ţărm, zise ea şi ridicându-şi fusta până la coapsele ei lungi, albe, se dădu jos din carlingă şi se grăbi prin apă spre plajă. Vino! Urmează-mă! Hai! Este un

luminiş cu iarbă pe care îl ştiu puţin mai jos şi de acolo priveliştea este cu adevărat splendidă. Vin pe jos adesea până aici ca să înot în lac, să iau o gustare şi să scap de restul familiei. Putem să stăm întinşi pe spate şi să vedem întreaga vale şi cerul de acolo!

Jordan o urmări cu privirea în timp ce dispărea în spatele unui pâlc de sălcii albe care străluceau în lumina lunii. Reapăru câteva secunde mai târziu de cealaltă parte a copacilor, săltând pe poteca îngustă care ducea spre locul de unde se vedeau valea, clubul Tamarack şi terenul de golf. El o văzu mergând din lumina lunii spre întuneric şi ştia ce se va întâmpla dacă o va urma. Porni motorul, iar avionul pluti spre ţărm, unde îl înloarse pentru a fi cu faţa la vânt şi la întinderea de apă.

— Hei! Unde naiba te duci? ţipă ea.

— Acasă! E târziu!

— Ce? Mă laşi aici?

— Tu m-ai lăsat, îţi aduci aminte? O dată ce abandonezi corabia, nu mai este cale de întoarcere!

— Ticălosule!

Nu răspunse. Împinse maneta înainte şi avionul înainta rapid peste suprafaţa apei, atinse pragul şi acceleră pe suprafaţa iazului ca şi când ar fi patinat pe gheaţă. Apoi avionul se ridică, desprinzându-se de apă, şi decola cu un zgomot puternic în întuneric. Zbura printre creste la aproape opt sute de metri, continuând să urce şi pregătindu-se să vireze larg spre nord-est, pentru a trece peste Goliath spre Petersburg, râul Tamarack şi casa lui, unde întârziase, iar soţia şi fiii lui îl aşteptau, când se uită în zare în stânga lui şi văzu cerul aprinzându-se. O artilerie de rachete trimiţând arcuri aprinse de roşu, galben şi verde în întuneric ca nişte trăsnete aruncate împotriva zeilor. Sus pe cerul înalt de deasupra Rezervaţiei, rachetele îşi terminară ascensiunea, îşi pierdură forţa şi plutiră vreme de o secundă, şi una după alta explodară într-un fulger luminos – flori gigantice care se ofileau imediat, se adunau şi piereau în noapte.

Dâre de scântei pluteau înapoi spre pământ ca nişte petale aprins colorate. Ecoul unui bubuit ca de tunet se auzi de-a lungul văii, iar cerul se umplu din nou de întuneric.

Puţin după miezul nopţii zilei de luni 5 mai 1937, trenul de noapte pentru Zürich părăsea Elveţia, trecu prin Liechtenstein, se opri la Bregenz în Austria şi merse mai departe înspre ţărmul estic al

lacului Constance, unde se întâlnesc Elveţia, Austria şi Germania. La 3: 30 a.m. ora Europei de Est, în timp ce trenul înconjura lacul, cerul se lumina, iar pasagerii care nu dormeau se întoarseră în scaune ca să admire vârfurile albe, strălucitoare ale munţilor şi apa albastră. Trenul nu era aglomerat. Majoritatea pasagerilor erau oameni de afaceri elveţieni care călătoreau pentru a iniţia sau a încheia tranzacţii cu producătorii germani şi reprezentanţii locali ai agenţiilor guvernamentale. Printre pasageri era şi un medic elveţian care avea în jur de treizeci şi cinci de ani, purta un costum gri de lână, o cămaşă albă şi o cravată de mătase, şi care nu se deosebea cu nimic de restul pasagerilor, şi o tânără americană care stătea ghemuită dormind în scaunul de lângă el. Bărbatul citise o carte, iar acum se uita concentrat pe fereastră. Femeia purta o jachetă ajustată pe talie, o fustă de tweed şi o pălărie Lily Dache neagră, cu boruri largi, cu un voal care îi i acoperea în întregime fruntea şi jumătate din faţa ei palidă... Nu purta niciun fel de bijuterii şi nu era fardată, iar părul ei lung, roşcat, era în dezordine. Bărbatul o atinse cu cotul pe femeie şi arătă spre fereastra pe care se vedeau lacul şi munţii. Foarte frumos, spuse el în engleză. Femeia deschise ochii şi se ridică în scaun. Miji ochii şi se uită pe fereastră. Unde suntem? întrebă ea. Suntem în Germania, îi răspunse el. Oraşul Friedrichshafen. El îi arătă cele trei culmi muntoase mai înalte din sudul lacului şi îi zise: Hoher, Churfirsten şi Santis. După! câteva secunde ea spuse: O, şi se lăsă din nou jos în scaunul ei şi îşi închise ochii sub voal. După câteva secunde femeia părea că adormise deja. Trenul mergea pe marginea apelor scânteietoare ale Rinului spre nord şi spre vest, către centrul Germaniei. La exact 7: 14 a.m. ora Europei Centrale, după rum era prevăzut, trenul de noapte de la Zürich ajunse la t lauptbahnhof în Frankfurt.

La ora şase, înainte ca restul familiei să se trezească, Jordan Groves se ridică din pat. Se bărbieri, se îmbrăcă de lucru într-o salopetă de pânză largă, stropită cu vopsea, şi într-un tricou şi coborî pe scara mare din faţă până în camera de zi; se duse în bucătărie şi le dădu drumul înăuntru câinilor şi pisicilor de cele mai multe ori lua cu el în atelier o bucată de brânză şi nişte pâine, îşi făcea acolo un ibric de cafea şi stătea timp de o oră într-o atitudine meditativă în faţa tabloului de ieri înainte de a începe lucrul la el. Era cea mai bună parte a zilei pentru el, cea mai bună pentru a gândi, cea mai bună pentru a lucra. Cu toate acestea, astăzi rămase mai mult acasă. Făcu focul în

soba din bucătărie, lăsă cei doi câini înăuntru şi le dădu de mâncare lor şi celor patru pisici şi umplu cutia de lemne – treburile obişnuite din fiecare dimineaţă ale Aliciei şi ale băieţilor – şi îi aşteptă pe ceilalţi să coboare.

Pe la şapte şi jumătate, Wolf, încă în pijama, coborî tiptil pe scările din spate dinspre aripa copiilor şi se îndreptă direct către frigider după lapte, când văzu că tatăl lui stătea în balansoarul aşezat lângă uşa vitrată, uitându-se afară. Rezervat din fire, băiatul spuse bună dimineaţa, iar Jordan, zâmbind, îi spuse:

— Bună, fiule! şi continuă să se uite pe fereastră, reluându-şi gândurile.

Îşi perinda prin minte evenimentele din seara precedentă, încercând să-şi amintească exact ceea ce fusese spus sau făcut şi de către cine. Şi ceilalţi asupra cărora nu zăbovise: erau în linii mari ceea ce păreau a fi. Fata, totuşi, Vanessa Von Heidenstamm, era mai degrabă un mister pentru el. Ea nu era ceea ce părea a fi. Dar cel mai misterios dintre toţi pentru el, cel ale cărui intenţii.

Wolf (engl.) = lup (n.tr.).

nevoi şi comportament îi erau complet de neînţeles, era el însuşi, Jordan Groves. De ce o luase în avion şi o lăsase să piloteze atât de periculos de aproape de munţi, în seara aceea? Şi de ce o lăsase acolo pe lac să se întoarcă singură la cabana familiei de pe Lacul al Doilea?

Fereastra dădea spre râul Tamarack în locul în care acesta cotea dinspre casă şi pământuri într-o meandră mare, se lărgea şi curgea spre nord pe aproape trei sute de metri, o apă limpede, adâncă, lină – părea a fi mai mult un lac decât un râu. Chiar în direcţia în care privea artistul era hangarul de lemn de pe marginea râului pe care îl construise în vara în care adusese avionul. Patru ani mai târziu, încă îi plăcea cum arăta clădirea aceea robustă, largă, pătrată. Cu o seară înainte ajunsese acolo sub lumina lunii care se reflecta în râu. Ridicase avionul peste rampă şi îl dusese în hangar; când intrase în casă, Alicia şi băieţii erau deja în pat, dormind. Jordan stătuse o vreme jos în biroul lui, citind cel mai nou roman al lui Steinbeck, în Dubious Battle, şi, după cum îi era obiceiul, nu venise în pat decât după miezul nopţii, iar când se vârî lângă ea, Alicia nu părea să fie trează, ceea ce îi dădu un sentiment de uşurare.

Wolf era cel mai mic dintre băieţi, abia împlinise şase ani.

Fratele lui, pe care îl chema Bear, avea opt. Când fiii lui se născuseră, Jordan insistase să-i numească după animalele pe care le admira – în ciuda rezistenţei considerabile a mamei lor şi a familiei ei din Austria; spuneau că e în ordine pentru pieile roşii să-şi numească copiii cu nume de animale, dar la albi e ceva nemaiauzit. Dacă Bear ar fi fost fată, atunci Jordan ar fi numit-o Puma. Lui Wolf i-ar fi pus mai degrabă numele Peregrine. Spunea că îşi doreşte copii care să fie inspiraţi întreaga lor viaţă de dorinţa de a trăi în spiritul animalelor după care au fost numiţi şi, de vreme ce era un ateu convins, nu avea să le pună copiilor lui nume de sfinţi. „Fără nume creştine", declarase el, şi fără nume din familie. În afară de Jordan şi Alicia, nu exista în familiile lor niciun membru excepţional al cărui nume ar fi putut să-l poarte unul dintre copiii, cineva care să poată servi drept model. Dacă, o dată deveniţi adulţi, fiii lui îşi vor dori să poarte cel de-al doilea nume al lor care, ca un compromis, fusese luat din familia Aliciei şi a lui, acest lucru ar fi fost în regulă pentru el. Dar nu era sigur că se va întâmpla. Până atunci ei vor fi devenit numele lor, spunea el. Aşa cum şi el, la bine şi la rău, devenise Jordan, iar mama lor devenise Alicia.

Bear (engl.) = urs (n.tr.).

Peregrine (engl.) = şoim (n.tr.).

Wolf bău din carafa rece de lapte, o puse la loc în frigider, traversă bucătăria mare, deschisă şi se cocoţă pe genunchii tatălui lui. Îşi vârî nasul în pieptul lui Jordan şi trase adânc în piept mirosul familiar de terebentină, vopsele şi substanţe din atelier, mirosul propriu tatălui lui, la fel de reconfortant pentru băiat pe cât erau şi chipul şi vocea tatălui lui. Jordan îl cuprinse în braţe pe fiul lui şi îl ţinu aşa.

— Ai văzut focurile de artificii, papa? îl întrebă Wolf cu o voce pierdută.

— Le-am văzut din aer. În timp ce veneam acasă.

— Trebuie să fi fost grozav să le vezi din avion.

— Da. A fost. Îmi pare rău că nu am putut să mă întorc la timp să le vedeţi şi voi din avion, spuse Jordan. Cineva m-a convins să-i dau o lecţie de zbor.

— Oh. Nu face nimic. Ne-am distrat oricum.

Jordan îl coborî uşor pe băiat din poală şi începu să-i prepare micul dejun. După câteva minute, Bear îşi făcu apariţia în bucătărie,

coborând pe treptele înguste ale scării din spate. Îi făcu prietenește cu mâna tatălui lui și se îndreptă către frigider și, la fel ca și fratele lui, bău laptele direct din carafă. Ca niște pisoi, gândi Jordan. Pui de animale. Știu exact ce vor și este același lucru cu ceea ce le trebuie.

— Hei, cum de pregătești tu micul dejun, papa? întrebă Bear.

— Cum de nu îl pregătești tu? îi răspunse Jordan și zâmbi.

— Nu știu.

— Duceți-vă să vă spălați și să vă îmbrăcați, băieți. Pe urmă veniți la masă. Vom face ceva deosebit astăzi, le spuse el, iar băieții se repeziră în sus pe scări.

Aripa casei destinată băieților – un dormitor comun, o baie și camera de joacă – era separată de camerele părinților lor printr-o trecere lungă, cu balustradă, de unde se vedea camera de zi pe înălțimea a doua etaje, în care un întreg perete era ocupat de un șemineu de piatră și de o sobă uriașă din fontă. Între aripile de la etajul doi erau câteva camere de oaspeți și o baie. Mai jos, lângă bucătărie, era sufrageria, unde ferestrele mari din podea până în tavan și ușile franțuzești dădeau într-o terasă făcută din piatră de râu pe care Jordan o construise în jurul stejarului bătrân de o sută de ani și a unei stânci cenușii de rocă glaciară de înălțimea unui om, care cântărea trei tone și avea o despicătură adâncă în ea. Peste drum de sufragerie era biroul lui Jordan, care semăna cu biblioteca dintr-un club rezervat bărbaților pe care îl vizitase o dată la Londra – un sanctuar masculin destinat lecturii și delectării cu un coniac vechi de cincizeci de ani și trabucurilor cubaneze. Cel puțin, acesta fusese scopul pentru care fusese amenajat. Central casei, camera cel mai des folosită de întreaga familie, era bucătăria, proiectată după o bucătărie mare, deschisă pe care o admirase Jordan în urmă cu ceva vreme în Bretania. Din bucătărie, un pasaj acoperit ducea la atelieral lui Jordan. Pasajul era deschis tuturor elementelor naturii, iar iama, pentru a putea ajunge din casă la atelier, trebuia să poarte o haină și cizme pe care le păstra pe el până când focul din soba din atelier încălzea clădirea. Era un inconvenient minor, care lui Jordan îi făcea plăcere ca și când ar fi fost un test și o dovadă zilnică a dorinței lui de a lucra.

Casa era o clădire frumoasă, mare, confortabilă din punct de vedere fizic, dar esențialmente masculină. Jordan o proiectase, consultându-se cu Alicia, bineînțeles, și o construise în mare parte el însuși, învățând în timpul procesului noțiuni elementare de lucrări la

instalaţia de apă, canalizare, electrificare şi zidărie. Tâmplăria fusese meseria tatălui lui, iar Jordan, singular lui fiu, o învăţase muncind alături de el pe când era adolescent şi, pentru o scurtă perioadă după ce se întorsese din război. Structura neconvenţională a casei şi utilizarea strictă a materialelor din zonă şi chiar detaliile mărunte din interior – balustrada făcută din coame de cerb împletite, dulapurile din mesteacăn galben cu scoarţă lipită pe faţadă, dulapurile pentru îmbrăcăminte ascunse în perete şi debaralele elaborat proiectate, ordinea desăvârşită şi mobilieral minimalist – toate acestea reflectau aproape integral gusturile şi nevoile lui Jordan, şi nu ale Aliciei. Niciuna dintre ferestre nu avea perdele sau draperii, nici măcar storuri, pentru a lăsa să treacă lumina, iar în timpul zilei toată casa părea că face parte din pădurea care o înconjura. Iar noaptea întunericul din afară pătrandea înăuntra. Pe toţi pereţii casei gravuri înrămate şi tablouri şi desene de Jordan Groves se amestecau fără deosebire pe rafturi şi pe mese cu tablouri şi sculpturi mici şi gravuri care îi fuseseră dăruite de-a lungul anilor de colegii artişti – John Curry, Tom Benton şi Ed Hopper – adesea la schimb cu o lucrare de-a lui; mai era şi un tablou înfăţişând lacul George al Georgiei O'Keefe. Jordan credea că un artist nu trebuia să cumpere lucrări de artă. Schimbul de obiecte de artă cu colegii artişti era un mod de a onora şi de a fi onorat între oamenii din aceeaşi breaslă.

Jordan cumpărase pământul – o sută douăzeci de hectare împădurite cu un mic munte şi o privelişte de aproape un kilometru asupra Tamarack-ului – în anul în care se căsătorise, când tablourile şi ilustraţiile lui începuseră să se vândă pe sume mari de bani Construise mai întâi atelierul, iar ei locuiseră acolo timp de doi ani, până când se născuse Bear şi casa fusese gata. Apoi construise un garaj destul de mare pentru a-şi ţine acolo camioneta Studebaker şi Fordul şi uneltele şi materialele pentru construcţie, iar câţiva ani mai târziu construise hangarul pentru hidroavion. Alicia îşi dorise să dea casei lor un nume şi încercase să-l convingă să-i spună Asgaard sau Valhalla, dar Jordan refuzase, erau nişte nume prea pretenţioase. Ea îi mai sugerase nume din nord precimi Rivermede, Shadowbrook şi Splitrock. El dăduse din cap şi începuse să-şi piardă răbdarea cu ea. Oamenii care le dădeau nume caselor lor şi puneau inscripţii pompoase la poartă, îi explicase el, erau cei bogaţi cu pretenţii aristocratice. Oamenii care aveau acolo case de vacanţă. Oamenii care doreau să pună o distanţă între ei şi

localnici. Niciun localnic nu-şi botezase casa.

— Şi chiar dacă toate indică contrariul, spuse el, noi suntem localnici.

Când băieţii se întoarseră în bucătărie după ce se spălaseră şi se îmbrăcaseră de zi, coborî şi Alicia. La vederea lui Jordan stând lângă sobă, pregătind ouă cu şuncă, ea îşi ridică sprâncenele cu o uşoară surprindere, îşi umplu o cană de cafea, se aşeză la masa lungă şi îl privi. Bear şi Wolf se aşezară la masă la locurile lor obişnuite şi aşteptau.

— Vrei şi tu nişte ouă cu şuncă? o întrebă Jordan pe soţia lui fără să se întoarcă. Am făcut o porţie mare.

— Nu, o să beau doar cafea. Mănânc mai târziu.

Tăcură o clipă. Băieţii se uitau când la unul dintre părinţi, când la celălalt şi rămaseră şi ei în tăcere. Cu vocea puţin ridicată, Alicia spuse:

— Când te-ai întors acasă aseară, Jordan?

— Pe la zece. Voi dormeaţi deja, aşa că nu am vrut să vă trezesc.

— Te-am aşteptat o vreme, dar s-a făcut târziu.

— Trebuia să mergeţi fără mine. Cineva m-a convins să-i dau lecţii de zbor. În Rezervaţie. Fiica lui Cole, spuse el, şi le puse băieţilor mâncarea în farfurii. Acea mondenă faimoasă. Sau ce-o fi. O ştii.

— Da, o ştiu.

Alicia îl întâlnise pe Jordan în New York City când ea avea nouăsprezece ani. Venise în America să studieze restaurarea obiectelor de artă la Institutul Pratt, iar el preda un curs despre gravuri. Cu zece ani mai în vârstă decât ea, divorţat de mult, fost student al faimosului Charles Henri, era falit şi necunoscut. Alicia era singurul copil al unui vienez bogat, producător de obiecte din sticlă, şi al soţiei lui îndrăgite. Fata avea aproape un metru optzeci, un ten deschis, ochi de un albastru frapant, ochii unei zeiţe din Alpi, după cum credea Jordan, şi părul blond-deschis tuns scurt după moda vremii, precum o adolescentă. Era cea mai frumoasă fată de la Institut, poate chiar cea mai frumoasă din câte văzuse Jordan vreodată, iar felul în care, ea vorbea engleza suna ca un lied pentru el. Pe când Alicia era la jumătatea anului doi la Pratt şi Jordan îşi inaugura prima lui expoziţie individuală la Galeria Knoedler, în timpul ceremoniei de deschidere aglomerate, când aproape toate tablourile din expoziţie se vânduseră, Jordan îi ceruse să se culce cu el. Când ea refuză, el îi propuse imediat

să se căsătorească. Sigură că glumea, ea acceptă propunerea lui, iar mai târziu în aceeaşi seară, ameţită de şampanie şi de faima recent câştigată a lui Jordan, Alicia plecase împreună cu Jordan la atelierul lui din Greenwich Village şi se culcase cu el. A doua zi el demisionase din postul de la Pratt. Spre consternarea părinţilor ei, Alicia renunţase la şcoală şi se mutase împreună cu el, iar trei luni mai târziu, spre disperarea lor, ea şi Jordan se căsătoreau în secret la Edinburgh, unde era uşor ca un american divorţat să se recăsătorească şi unde el îşi dorise foarte mult să facă tablouri cu peisajele bătute de vânturi şi ape şi cu cerul de iarnă al vechiului nord celtic.

Jordan îşi aduse farfuria de la plită şi se aşeză vizavi de băieţi şi, cu capul aplecat, începu să mănânce. Ura aceste conversaţii-din-dimineaţa-zilei-următoare, în timpul cărora se simţea judecat şi condamnat pentru o greşeală minoră, dar nu putea să spună exact ce făcuse greşit şi, în consecinţă, nu putea să-şi ceară scuze cum trebuie şi să dea uitării totul. Se pricepea să-şi ceară scuze, atâta timp cât ştia pentru ce, iar în aceste cazuri aproape că primea bucuros acuzaţiile. Dar un asemenea prilej i se dădea rareori. De-a lungul anilor fuseseră ocazii, într-adevăr multe ocazii, când el îi – adusese ofense minore, dar aproape niciodată nu fusese acuzat pentru acestea. Nu era nici măcar pe deplin sigur că erau într-adevăr ofense. Aproape toate faptele lui care îi pricinuiseră ei suferinţă sau frastrare se petrecuseră cu ştirea şi cu permisiunea ei deplină, prin urmare nu putea să-şi ceară scuze pentru aşa ceva. Lunile pe care le petrecuse singur în Alaska, Canada şi Groenlanda; excursiile de unul singur în Cuba şi Anzi; călătoria lui la Louisiana şi Mississippi; lungile lui şederi în Manhattan, Londra şi Paris: pentru munca lui, insista el. În aceste expediţii avusese grijă să nu se îndrăgostească de alte femei. Astfel, nu credea că trebuie să se simtă vinovat – poate doar pentru că băuse prea mult, vorbise cu prea multă uşurinţă cu oameni pe care, îi considera proşti şi escroci şi pentru că îşi îngăduise ceea ce el considera a fi flirturi inocente şi scurte legături sexuale care nu ajungeau să fie periculoase. Acestea erau ofense minore, da, dar numai împotriva lui însuşi, şi nu a ei, aşa simţea el. Nu le ameninţau căsnicia. Nu îl obligau să se simtă vinovat. Ruşinat, poate, dar nu vinovat.

— Să înţeleg că nu lucrezi astăzi? spuse ea.

Îşi răsuci o ţigară, un obicei pe care îl împramutase de la el cu mulţi ani în urmă, şi o aprinse.

— Nu, în dimineaţa aceasta, nu. Am un pachet de materiale de la Sonnelier care aşteaptă la magazinul lui Shay. Mă gândeam să merg cu maşina împretuia cu băieţii şi să-l luăm şi poate să mergem că înotăm la cascada Wappinger cu câinii. Ca să recuperăm seara trecută, adăugă el încet.

— Da. Bine.

— Ai vrea să vii cu noi?

— Nu, spuse ea, puţin cam prea repede. Şi ce părere ţi-a făcut celebra mondenă?

— O târfă răsfăţată.

— O frumoasă târfă răsfăţată?

— S-ar putea spune.

— Şi tablourile tatălui ei? Cele de Heldon? Erau şi acelea frumoase?

— Nu chiar Mici altare, spuse el. Altare ale naturii. Nu natura însăşi.

Ea dădu afirmativ din cap şi îşi mută privirea. „Natura însăşi" era ceea picta şi desena Jordan. Cu toate acestea, făcea rar tablouri cu câte un peisaj şi niciodată lipsite de prezenţa dinamică a omului. Pentru Jordan, istoria, politica şi economia erau părţi ale naturii. Sex, muncă, joacă, în egală măsură. Pentru el, oamenii erau parte din natură la fel ca ca munţii, lacurile şi cerul care îl înconjurau.

— Ce ţi-ai propus să faci astăzi? întrebă el.

— Vreau să mă plimb, spuse ea. Şi să lucrez în grădină. Şi vreau să mă gândesc, Jordan. Am nevoie de o împrospătare a gândurilor. Ştii ce vreau să spun?

El nu răspunse. Ştia ce voia ea să spună. Gândurile ei şi ale lui, de asemenea – îmbătrâneau repede. Ceva de mari proporţii urma să li se întâmple. Ceva neaşteptat şi nedorit se apropia de ei în tăcere. Ceva inevitabil. Şi deşi nu ştiau ce este, iunândoi ştiau că venea spre ei. Băieţii îşi terminaseră micul tiejun şi stăteau la chiuvetă, spălându-şi farfuriile. Jordan le spuse să meargă la maşină, iar în curând ei terminaseră şi se ridicară de la masă. Chemă câinii şi, fără să-şi atingă soţia sau să-i mai spună ceva, plecă.

Era o dimineaţă răcoroasă, cu cerul senin, cu aerul atât de uscat încât părerea că toată umezeala fusese stoarsă din el – era ceea ce Jordan numea o zi perfectă în Adirondack, referindu-se nu la anotimp sau la temperatură, ci la lumina strălucitoare, lamă sau vară, în zilele

ca aceasta, sub cerul de un albastra ca (le cobalt, toate lucrările dimprejimal lui erau clar contrate, ca şi când ar fi fost gravate cu acid, dându-i impresia că putea vedea şi atinge fiecare frunzuliţă a fiecărai copac, fiecare petic de muşchi de pe fiecare stâncă, fiecare bolovan care strălucea în pârâu. Conduse Fordul peste dealul Balsam şi în jos de-a lungul pantei abrupte a pajiştilor din Timbrige; chiar şi privirea lui părea microscopică. Cine are nevoie de pădure când poate vedea fiecare frunză a fiecărui copac? îşi spunea lui însuşi. Cine are nevoie de munţi când poţi vedea fiecare piatră care îi alcătuieşte? într-o lumină atât de senină şi strălucitoare, toate erau acolo, întreg universul „indiferent de direcţia în care privea.

Acum că era afară din casă şi departe de privirea dură a Aliciei şi se îndrepta spre oraş împreună cu fiii lui care se jucau cu câinii, plini de veselie, se simţea eliberat – se simţea redat lui însuşi din nou. Le spuse băieţilor să deschidă puţin geartiul din spate şi să lase câinii să-şi scoată capetele în vânt. Erau doi setteri irlandezi fraţi pe care îi adusese în urmă cu trei ani, pe când erau pui, de la un crescător de câini de rasă din Saratoga Springs. Băieţii se rugau de el să le iau un câine de luni întregi, şi într-o seară de primăvară când se întorsese după o săptămână petrecută în oraş, apăruse la uşă ţinând în braţe doi căţeluşi cărora le găsise şi nume în timp ce se întorcea singur cu trenul dinspre nord, de la Saratoga Spring. Le spuse fiilor lui că fuseseră numiţi Dayga şi Gogan, după numele a doi dintre artiştii lui preferaţi. Degas şi Gaugain.

Opri la magazinul lui Shay, o combinaţie între un magazin universal şi un oficiu poştal, aflat în centrul aşezării, şi intră urmat de fiii lui, care alergară să examineze holurile cu bomboane de un cent.

— Bună dimineaţa, Darby, spuse Jordan. Ai un pachet din Franţa pentru mine?

Bărbatul din spatele tejghelei. Darby Shay, era şi vânzător în magazin şi poştaş, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie, cu o faţă ascuţită ca de vulpe şi eu un ten cu pete, stacojiu, potrivit cu trăsăturile lui. Dădu afirmativ din cap şi aruncă o privire rece înspre băieţii de la tejgheaua cu dulciuri, ca şi când l-ar fi îndemnat pe tatăl lor să-i supravegheze în timp ce el nu era la tejghea, iar apoi se duse în cămăruţa în care era sortată şi împărţită corespondenţa, în spatele magazinului aflat în neorânduială. Târî pachetul din carton până la tejghea, îl puse în faţa lui Jordan şi îi ceru să semneze de primire.

— Ce ai acolo? Brânză franţuzească? întrebă Darby.

— Materiale pentru pictură.

— Eu credeam că americanii fac materiale pentru pictură de bună calitate.

— Aşa e. Dar nu la fel de bune ca ale francezilor.

Jordan aruncă o monedă de zece cenţi pe tejgbea şi spuse:

— Dă-i fiecăruia dintre ei ce vrea în valoare de cinci cenţi.

— Biluţe de gumă! Cele roşii! Ale mele să fie toate roşii! spuse Bear.

— Dar tu? îl întrebă Darby pe Wolf.

— Jumătate beţişoare de lemn dulce şi jumătate biluţe de gumă. Orice culoare.

— Alea sunt patru la un cent, ştii, spuse Darby. Bomboane de zece cenţi. Sunt destul de multe pentru doar doi copii.

— Cred că le vor ajunge mai mult timp, spuse Jordan. Gestionarul magazinului puse încet în pungă bomboanele, ca şi când nu ar fi vrut să le vândă, şi le dădu pungile băieţilor. Fără să se uite la Jordan, spuse:

— Am auzit că ai zburat cu hidroavionul ăla al tău pe Lacul al Doilea aseară.

— Ai auzit asta? a spus Jordan. Ei, veştile circulă repede, cred.

— Orăşel de provincie.

— Cum de-ai auzit?

— Un grup de oameni a trebuit să meargă acolo şi să-l aducă pe doctorul Cole de la cabana lui.

— Cum? De ce?

— Unul dintre prietenii care stăteau cu el a făcut pe jos tot drumul, pe întuneric, pentru a chema ajutor. Din fericire, majoritatea pompierilor voluntari erau cu camionul la Clubul Tamarack, pentru că trebuiau să lanseze artificiile. Aşa că au ajuns la lac destul de repede. Dar tot degeaba.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Atac de cord, cred. Deja murise când au ajuns la el la cabană. Pe fiica lui, contesa nu-ştiu-cum, au găsit-o întorcându-se pe jos de la casa clubului tocmai când îl luau pe bătrân de la cabană. Nu ştia de tatăl ei, aşa că au trebuit să-i spună. Au crezut că vor trebui să o ducă pe ea până la spital în locul bătrânului, aşa de tare plângea. Dar după cum am spus, el era deja mort. Ea a povestit că aţi zburat împreună

acolo, a adăugat el. Fiica. Spunea că ai aterizat şi ai lăsat-o la lacul Bream, spuse el, şi râse în barbă.

— Asta e doar pe jumătate adevărat, spuse Jordan.

— Îmi imaginez. Spune-mi, e într-adevăr contesă? Vreau să zic, poţi să păstrezi titlul şi toate alea după ce divorţezi de conte?

— Nu ştiu, îi răspunse Jordan.

Îl întrebă pe Darby dacă fiica şi soţia doctorului Cole mai erau la Club, dar Darby nu ştia sigur. Trupul neînsufleţit al doctorului fusese dus la Pompele Funebre Clarkson în Sam Dent, la cincisprezece kilometri distanţă, aşa că, credea el, erau încă prin apropiere, fie la Hanul Moose Head din Sam Dent, fie aici, la Clubul Tamarack.

— Ştii, ca să facă pregătirile şi tot, pentru a duce trupul înapoi la New York City. Pentru înmormântare şi tot restul. De acolo simt ei, nu-i aşa?

Jordan dădu din cap afirmativ, fără să răspundă. Luă pachetul şi îi zori pe băieţi afară din magazin şi în maşină. Din oraş conduse înspre sud pe drumul către Rezervaţie şi coti pe panta abruptă către intrarea de la terenurile clubului Tamarack şi opri în spatele unui Packard maro parcat pe aleea ovală pentru maşini în faţa verandei spaţioase a clubului. Alte câteva maşini mai erau parcate acolo, toate cu motoarele pornite, cu şoferii lor – oameni pe care Jordan îi recunoscu: erau localnici care nu aveau serviciu şi erau angajaţi la diverse ocazii, vecinii lui – încărcând valize şi genţi de golf şi undiţe făcute la comandă, închise în cutiile lor speciale, cărând cutii sau stând deoparte fără să facă nimic, aşteptând să-şi ducă pasagerii la tren la Westport. Pe verandă Jordan le văzu pe Vanessa şi pe mama ei şi pe unii dintre oamenii pe care îi întâlnise în seara precedentă. Recunoscu familiile Tinsdale şi Armstrong, dar rm-§t mai amintea numele lor.

Russell Kendal, managerul clubului, un bărbat scund, cu un aspect aproape delicat, purtând un costum în dungi şi un papion şi pantofi albi, vorbea grupului, făcând gesturi ample şi grimase exagerate, ca într-o piesă de teatru. Jordan îl ştia cât de cât pe Kendall, îl văzuse de câteva ori la petrecerile în aer liber date de cei care aveau în Rezervaţie case de vacanţă, petreceri la care îi invitau aproape pe toţi cei care nu erau consideraţi localnici. Îl mai surprinsese uneori bând singur prin barul hotelului Moose Head din Sam Dent. Depravare, după cum îi părea lui Jordan. Avea buzele roşii, pline, acoperite pe jumătate de o mustaţă blondă cu marginile pleoştite, iar Jordan credea

despre el că este homosexual. De fiecare dată când se întâlneau, Jordan Groves trebuia să-i fie prezentat din nou lui Kendall, ceea ce îl irita pe artist.

Deşi Jordan ştia că ar putea beneficia de facilităţile Clubului Tamarack – terenurile de tenis, restaurantul mare ca pentru un vas de croazieră luxos, barul confortabil, cu un barman irlandez care prepara un martini excelent, terenul de golf şi potecile pentru alpinism, lacurile pline de păstrăvi şi izvoarele care curgeau prin vasta rezervaţie de vacanţă – Jordan nu era şi nici nu-şi dorise vreodată să devină membru. Într-o seară ajunsese să bea un pahar la Moose Head cu câţiva membri care purtau sacouri elegante, nişte indivizi de vârsta lui cu feţele îmbujorate care îşi desfăcuseră cravatele şi plecaseră în oraş după ce barul de la Club se închisese, iar ei se oferiseră cu naivitate să-l propună pentru a deveni membru. La urma urmei, era o celebritate. Cunoscut pentru că era într-o oarecare măsură excentric şi temperamental şi fiind considerat suspect din punct de vedere politic, Jordan Groves era, cu toate acestea, un artist faimos. Îşi putea permite în mod cert taxele şi ţinea la băutură ca un adevărat domn. El le spuse: „Nu, mulţumesc, băieţi. Nu vreau să fiu primul evreu de la Clubul Tamarack". Însoţitorii lui îi spuseseră că nu îşi dăduseră seama că e evreu. „Şi nu voi fi nici primul membru de culoare", adăugase el, iar ei şi-au dat seama că glumea şi nu au mai insistat asupra subiectului. Cu o zi înainte, la cabana doctorului Cole, fusese prima dată când el pusese cu adevărat piciorul în Rezervaţie, iar astăzi era prima dată când parca pe aleea pentru maşini a casei principale a clubului.

Opri motorul şi stătu acolo câteva clipe, uitându-se la Vanessa. Ea era într-un grup de aproximativ zece oameni, dar el nu vedea pe nimeni altcineva. Purta o rochie neagră şi o bluză gri-închis de mătase cu mâneci bufante, iar peste lunerii ei laţi, un şal croşetat, iar lui Jordan i se părea că e chiar mai frumoasă decât o văzuse cu o zi înainte la Lacul al Doilea. Avea pe buze un ruj de un roşu-aprins, aproape stacojiu, şi era dată cu rimei, şi chiar dacă era pahdă, iar faţa ei era tristă, i se păru luminoasă, înconjurată de o lumină care parcă emana din interiorul ei. Nu credea că mai văzuse vreodată vreo femeie cu un halou atât de vizibil în jurul ei, o aură strălucitoare care îi înconjura tot trapul.

Le spuse băieţilor să îl aştepte în maşină, coborî şi se îndreptă spre verandă. Pe măsură ce se apropia de grup, oamenii încetară să

mai vorbească şi se uitau la el, iar apoi, cu excepţia Vanessei, toţi se întoarseră, dintr-odată, într-o altă direcţie. Russell Kendall o luă uşor de braţ pe Evelyn Cole şi o conduse de-a lungul verandei înspre scările de la celălalt capăt al clădirii lungi, deschise, dincolo de scaunele model Adirondack şi de băncuţele împletite din lemn de răchită şi de balansoare, iar ceilalţi îi urmară; Vanessa rămase pe loc. Ea aştepta cu o expresie de nedumerire pe faţă, ca şi când Jordan ar fi fost o cunoştinţă de care abia îşi mai aducea aminte.

El îi spuse:

— Tocmai am aflat despre tatăl tău. Voiam să îţi spun că îmi pare rău.

— Şi atunci de ce nu faci asta?

— Ce?

— Să spui că-ţi pare rău.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Se simţea plin de o dorinţă necunoscută. Îşi dorea să se întindă spre ea şi să o atingă şi îşi dădu seama că nici măcar o dată nu îi atinsese pielea cu o zi înainte. Cu toate că ea îi şoptise în ureche, obrajii lor abia dacă se atinseseră. El îşi amintea că îi întinsese mâna să o ajute când ea se urcase din apă în avion, iar câteva secunde mai târziu, când ea se instala în carlingă, se oferise din nou să o ajute, dar ea i-a ignorat propunerile şi nici măcar vârfurile degetelor nu li s-au atins. Doar o văzuse şi o auzise.

— Da, ei… are de ce să-ţi pară rău, spuse ea, cu vocea aproape şoptită.

Ştia fără să se uite că la celălalt capăt al verandei mama ei şi domnul Kendall împreună cu ceilalţi se întorseseră şi se uitau la ea. Vedea peste umerii lui Jordan că până şi şoferii se uitau la ea. Decise să nu-l pălmuiască, deşi aşa ar fi vrut, iar el ar fi meritat-o. Dar o palmă nu ar fi creat o scenă, ci mai degrabă ar fi încheiat una. Nimeni nu îi auzea, dar toată lumea putea să-i vadă, iar ea nu-şi dorea ca scena să se termine atunci.

— Da, ai dreptate, spuse el. Aşa e. Am multe lucruri pentru care să îmi pară rău. Nu ştiu ce a fost în mintea mea.

— Mi-e teamă că eu ştiu.

— Atunci, spune-mi, te rog, spuse el, cu toată seriozitatea. Î. şi dorea să ştie ce fusese în mintea lui în seara precedentă dând o lăsase la lacul Bream şi o credea, credea că ştia ceea ce-l îndise el.

— Ai vrut să faci dragoste cu mine. Şi nu ai putut.

El trase adânc aer în piept. Ea coborî de pe verandă şi se îndreptă către el, şi când se apropia, el îi simţi parfumul, mirosul vag al unui trandafir. O văzuse şi o auzise, iar acum o adulmecase. Dar încă nu o atinsese.

— Stai, spuse el, şi se întinse şi îi luă mâna stângă în mâi-iiilelui.

— Scuză-mă, spuse ea, dar trebuie să plec. Trebuie să pun la punct înmormântarea tatălui meu.

Încercă să-şi elibereze mâna. El nu voia să-i dea drumul. () ţinea strâns, dar cu grijă, ca şi când mâna ei ar fi fost o mică pasăre captivă, speriată şi fragilă, luptându-se să scape din strânsoarea lui puternică fără să se rănească. Simţea oasele şi I cndoanele delicate răsucindu-se sub pielea rece, fină, a mâinilor ei.

— S-ar putea să ai dreptate, zise el. În legătură cu ceea ce-l; indeam.

Ea s-a uitat în sus înspre el:

— Nu mai are importanţă acum. Nu?

— Ba da. Mare. Are o mare importanţă pentru mine.

Nu se putea abţine şi nu dorea să fie nerespectuos sau să-şi bată joc: îi ridică mâna la buze şi i-o sărată uşor şi dădu dramul păsării în aer.

Pentru o fracţiune de secundă, Vanessa se uitase la el ca şi cum el într-adevăr îşi bătuse joc de ea. Apoi, se întoarse şi se itrăbi spre maşina cafenie parcată în faţa Fordului. O strigă pe mama ei şi se urcă pe bancheta din spate a maşinii. Şoferal – un tip pe care Jordan îl cunoştea, Ben Kemhold, care avusese i) dată un atelier pentru maşini în Tamarack Forks şi acum făcea ramele de aluminiu ale tablourilor lui – închise uşa maşi-iii, se uită pe furiş la Jordan şi se duse de cealaltă parte, unde o aşteptă pe mama Vanessei. Evelyn Cole şi ceilalţi coborâră scările verandei şi se urcară în automobilele lor.

Încet, ca un cortegiu, automobilele ieşiră de pe aleea pen-Iru maşini a clubului, în linie, şi plecară. Jordan rămase lângă maşina lui şi se uită după ei până dispărură în spatele dealului.

Într-un târziu, se întoarse şi tresări văzând că managerul clubului, Kendall, stătea chiar lângă el.

— O, bună, Kendall, spuse el.

— Domnule Groves, ar trebui să plecaţi acum.

— Deci vă amintiţi numele meu.

— Da. Şi ştiu tot ce s-a întâmplat aseară. Dumneavoastră şi avionul dumneavoastră la Lacul al Doilea. Nu sunteţi binevenit aici, domnule. Ar trebui să plecaţi imediat.

— Ar trebui să plec imediat, ei?

Îşi simţi sângele pulsându-i mai tare şi ştiu că urmează necazuri.

— Ei, ştii, nu sunt sigur că sunt gata să plec chiar acum. Îi am cu mine pe băieţii mei şi mă gândeam să le arăt clădirea asta grandioasă şi să mă uit eu însumi de aproape la ea. Nu am mai fost niciodată aici. Poate mi-ar plăcea să devin membru într-o bună zi, ştii.

Deschise uşa din spate de la maşină şi le spuse băieţilor:

— Haidem, băieţi. Mergem să facem un tur.

Băieţii, simţind din vocea tatălui lor că ceva nu era în ordine, şovăiră. Însă câinii, Dayga şi Gogan, nu ezitară. Trecură în grabă peste picioarele băieţilor, săriră din maşină şi, fericiţi, începură să alerge peste pajiştea întinsă. Ca nişte copoi în urmărirea vulpii, ei alergară în salturi largi, intersectate, prin straturile de flori, peste pista de bowling cu iarbă îngrijită şi peste cele opt treceri adiacente ale terenului de golf, unde cu o seară în urmă stătuse o mulţime de oameni, aşteptând să privească artificiile când Vanessa pilotase avionul lui Jordan pe cerul nopţii, deasupra lor, îndreptându-se spre munţii Sentinel şi Goliath.

Kendall strigă la Jordan:

— Cheamă câinii ăia! Nu e voie să lăsăm pe aici câini fără lesă!

Jordan se uită pierdut la cer, ca şi când ar fi aşteptat ca avionul lui să se întoarcă. Ce privelişte minunată trebuie să fi fost de aici, credea el. Şi-ar fi dorit să continue să se gândească la asta şi să ignore ce se întâmpla aici. Îşi dorea ca într-un fel sau altul să evite ceea ce ştia că se întâmpla.

— Domnule Groves, cheamă-ţi câinii ăia!

— Tati, îi luăm noi, spuse Bear şi ieşi din maşină. Strigă Haidem, Wolf! şi fratele lui mai mic îl urmă, iar cei doi băiet: alergară în sus pe terenul de golf după câini. Nişte jucători de golf dădeau din mâini enervaţi înspre câini şi băieţi şi strigau la ei şi îşi trimiseră băieţii de mingi să alerge după ei, ceea nu-i împiedică pe câini să alerge fericiţi în continuare în cercuri tot mai elaborate şi mai largi. Pe verandă, o jumătate de duzină de oameni din personalul clubului – chelneri şi doi funcţionari – ieşiseră afară să vadă ce se întâmpla, o parte dintre ei abia ascunzându-şi zâmbetele, înveseliţi de cel mai mic semn de

dezordine. Unul dintre îngrijitorii terenului de golf venise din spatele clădirii din fund, se oprise, își încrucișase brațele și admira scena.

Jordan îi recunoștea pe majoritatea celor din grup – localnici. Prieteni de-ai lui, vecini. Și ei îl recunoșteau pe el. Era artistul Jordan Groves, care venise din Petersburg și se certa cu domnul Kendall. Le plăcea să-l vadă pe artist dominându-l pe manager, părând rece și calm și, în aparență, neluând în seamă furia omulețului. Erau obișnuiți cu tiradele lui Kendall. Iar despre artist credeau că este un om bun și că intenționa să facă numai bine. Dar părea să caute necazurile și nu-și dădea seama de acest lucru. Sperau că nu dorea să organizeze un alt sindicat al muncitorilor și aici la Clubul Tamarack, după cum făcuse anul trecut la fabrica de hârtie din Tamarack Forks. Actul Wagner al lui Roosevelt îi dăduse ideea că era ceva legal. Două luni mai târziu, fabrica se închisese și se mutase într-unul dintre satele aflate mai la sud. Clubul Tamarack era practic singurul angajator privat rămas în regiune, iar dacă localnicii reușeau să se angajeze aici pe timpul verii – în ciuda salariilor mici, a orelor multe și a tratamentului dur din partea membrilor și a managerului – se considerau norocoși. În afara celor opt săptămâni din iulie și august, când Clubul era deschis, majoritatea oamenilor din oraș, exceptând posibilitatea de a prinde ceva în cadrul unuia dintre proiectele APM-ului sau ale () rganizației pentru Protecția Cetățenilor, rămâneau șomeri pe lot restul anului și, atât cât era posibil în condițiile climaterice ilate, trăiau din agricultură.

Kendall se întoarse către oamenii lui și le ordonă să prindă afurisiții aceia de câini, iar vreo doi picolo și un chelner se supuseră, alergând de-a lungul pajiștii pe terenul de golf Apoi, un moment mai târziu, fiii lui Jordan se întoarseră ținând fiecare dintre ei un câine de lesă, cu câte trei angajați ai clubului și băieții de mingi alergând în urma lor. Băieții duseră câinii la mașină, deschiseră ușa pe cealaltă parte și îi închiseră înăuntru, iar apoi intrară ei înșiși.

Jordan, încă aflat la o oarecare distanță de manager, schițase un mic zâmbet și încerca să pară amuzat de întreaga poveste. Dar nu era deloc amuzat. Era foarte nervos. Cu toate acestea, nu putea să spună cu exactitate ce îl enervase. Cu siguranță, nu fusese Vanessa. Și nici câinii. Și nici măcar Kendall, care își făcea doar meseria, punând în aplicare regulile Rezervației.

— Dacă nu vei părăsi terenul imediat, îi spuse Kendall lui Jordan, o să te reții cu forța. Voi pune să fii arestat.

— Pentru ce? Nu fac nimic ilegal!

— Pentru încălcarea proprietăţii private! Jordan se aplecase asupra lui acum.

— Nu sunt sigur că mă vei reţine cu forţa. Cu siguranţă nu tu, şi nici băieţii ăştia de aici, pe care îi cunosc. Aceşti oameni sunt prieteni de-ai mei. Dar de dragul discuţiei, să spunem că ai reuşi să mă reţii cumva. Atunci mă vei reţine împotriva voinţei mele, iar cu greu pot fi considerat vinovat de încălcarea proprietăţii. Nu, am să plec atunci când vreau eu.

Kendall s-a întors către chelnerii şi către îngrijitorii care stăteau la câţiva metri în spatele lui, ascultând. Nu ştiau ce aştepta de la ei. Erau doar nişte chelneri şi îngrijitori, la urma urmei, nu poliţişti sau bodyguarzi.

— Băgaţi-l în maşină, le ordonă Kendall. Mă duc să-l chem pe şerif. Se întoarse, urcă apăsat treptele verandei şi dispăru în interiorul casei clubului, lăsând patru bărbaţi şi un adolescent să-l înfrunte pe Jordan, care nu dădea niciun semn de plecare.

Îngrijitorul, Murray Bigalow, spuse:

— Cred că tre' să faci cum zice el. Groves. Noi n-avem nimic cu tine, dar…

Ridică din umeri fără putere şi îşi vâra mâinile în pantaloni, uitându-se ruşinat în altă direcţie. Bigalow era un om sănătos, fost tăietor de lemne, avea cam cincizeci de ani şi lucrase toată viaţa lui pentru Compania Brown Paper. Cu trei ani în urmă compania vându-se majoritatea proprietăţilor din estul Adirondack-ului Rezervaţiei, iar Begelow se angajase la Club.

— Păi, dacă Kendall se enervează aşa, o să fie rău de noi toţi, Jordan, spuse un al doilea bărbat. Buddy Eastman. Era unul dintre chelneri şi fusese pe vremuri instalator, iar în urmă cu cinci ani îl ajutase pe artist să-şi facă fântâna. Fă-ne un serviciu şi du-te acasă.

— Băieţi, nici nu poate fi vorba să-l las pe Kendall sau pe oricine altcineva să-mi vorbească aşa.

— Aşa e el, spuse Eastman. Aşa vorbeşte cu toată lumea.

— Mă îndoiesc, spuse artistul. Uitaţi, dacă din ignoranţă µm încălcat vreuna dintre reguli şi am aterizat cu avionul meu) e apa unuia dintre nenorocitele lui de lacuri, sau câinii mei AU alergat pe nenorocitul de traseu de golf, atunci voi spune că îmi pare rău şi voi plăti amenda sau ce-o fi. Dar asta e. Nu-i dă cu nimic dreptul să

vorbească cu mine aşa, ca şi când aş fi un vagabond, care trebuie pus la locul lui. Nu sunteţi de acord cu asta?

— Ba da, cred că da. Dar, Jordan, hai s-o lăsăm moartă, spuse Eastman.

Artistul se sprijini de portiera maşinii şi îşi încrucişa braţele la piept. Mai mulţi membri şi oaspeţi se adunaseră pe verandă să privească, iar alţii veneau din sala de mese şi de pe Ierenurile de tenis, pe măsură ce se împrăştia vestea.

În maşină, Bear se apropie de fereastra deschisă şi spuse:

— Papa, putem pleca acum?

— În câteva minute. Trebuie să rezolv ceva mai întâi.

— Te rog, Papa.

— În câteva minute, am spus.

Kendall se întoarse din casa clubului şi stătea satisfăcut în capul scărilor.

— Hei, voi de colo! le strigă el. V-am spus să-l băgaţi în maşină.

Murray Bigalow se apropie de artist şi îi spuse în şoaptă:

— Uite ce e, Groves, lucrurile se complică. Pentru binele tuturor, las-o baltă. Nu merită să te certi cu Kendall. Las-o baltă. Crede-mă, ştim cum face când se enervează.

— Nu mi-e teamă să-l enervez, spuse Jordan.

— Tu nu lucrezi pentru el, răspunse îngrijitorul.

— Haide, Jordan, zise Eastman şi îl luă pe artist de braţ.

Jordan îi dădu jos mâna bărbatului şi se uită urât la el. Ceilalţi veniră mai aproape şi îl înconjurară pe Jordan Groves – Murray Bigalow şi Rob Whitney, un alt chelner, un bărbat de vârsta lui Jordan care îşi pierduse ferma de lactate în favoarea băncii, Carl James, care fusese odată comis-voiajor, moale şi rozaliu, având mai puţin de şaizeci şi cinci de ani, şi un adolescent, Kenny Shay, fiul cel blond şi slab al lui Darby Shay, proprietarul magazinului. Poziţia lor în dreptunghi, cu mâinile lăsate pe lângă corp, arăta faptul că nu doreau să-l ameninţe fizic pe artist, ci doar încercau să-l mâne paşnic înspre maşina lui.

Jordan se uită când la unul, când la altul şi zise:

— Nu faceţi asta, băieţi.

De pe verandă, Russell Kendall strigase:

— Nu pot să dau de şerif, aşa că trebuie voi să-l puneţi la locul lui.

Carl James se întorsese şi zise:

— Asta nu e chiar treaba noastră, domnule Kendall.

— Dacă vreţi o slujbă, veţi face ce vă spun eu!

— Fii înţelegător, Jordan, spuse Buddy Eastman. Nu ajuţi pe nimeni astfel. Nu avem altă şansă decât să facem ce zice el.

Dar artistul se uită de la unul la altul – cei trei chelneri, îngrijitorul şi tânărul – şi dădu încet din cap a negaţie.

— Atunci, mi-e teamă că va trebui să faceţi ce spune el. Dacă puteţi.

Buddy Eastman îl prinse pe Jordan de încheietura stângă şi îl trase în faţă şi îşi puse un braţ în jurul gâtului lui, iar Muray Bigalow şi ceilalţi se aruncară asupra lui. Se luptară cu Jordan până în faţa maşinii lui, înjurându-l, în vreme ce el îi înjura şi el şi se lupta să se elibereze. Reuşi să-i tragă un cap în faţă lui Bigalow, trimiţându-l pe acesta ameţit câţiva paşi în spate, cu sângele şiroindu-i din nări şi îl scoase din luptă pe Rob Whitney lovindu-l cu putere cu genunchiul între picioare. Whitney îşi acoperi cu mâinile partea lovită, urlând de durere „şi căzu pe jos ca un sac de cartofi. Adolescentul, Kenny Shay, – îi dădu drumul lui Jordan şi fugi. Lupta cu un adult masiv, foarte furios, nu era ceva cu care băiatul era pregătit să se confrunte.

Rămăseseră doar Buddy Eastman şi chelnerul Carl James să se descurce cu Jordan şi nu erau în stare. Artistul îşi eliberă un braţ din strânsoarea lui Carl James şi îi dădu un brânci care-l trimise departe de el. Lovi cu pumnii puternici în urechea şi în gâtul lui James, iar omul, aproape prăbuşindu-se, se dădu câţiva paşi în spate şi, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp, urmărea totul de la o distanţă precaută. Mai înalt şi mai greu decât oponentul rămas, artistul îl răsuci pe Buddy liastman şi îşi eliberă şi celălalt braţ. Şi schimbându-şi poziţia în poza unui boxer cu experienţă, zise:

— Te fac bucăţi, Buddy, dacă trebuie!

Eastman îşi strânse pumnii pentru o secundă, se uită atent la Jordan Groves, iar apoi îşi lăsă în jos mâinile şi zise:

— Groves, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire! I) u-te acasă!

Amândoi bărbaţii gâfâiau şi erau roşii. Încet, artistul îşi coborî pumnii. Ocoli maşina şi deschise portiera de pe partea şoferului. Câteva secunde stătu acolo şi se uită peste pajiştea vastă, de un verde crud, înspre veranda care acum era înţesată de privitorii curioşi, şi îşi dădea acum seama ce lucru prostesc şi dăunător făcuse, cum îi pusese

în încurcătură pe aceşti oameni, patru bărbaţi şi un băiat, care îi erau vecini şi pe care îi privea ca pe nişte prieteni. Ce fel de om era el? Un scandalagiu ordinar? Să se lupte cu nişte oameni care îi erau prieteni şi vecini în faţa fiilor lui. Făcuse un lucru ruşinos. Dădea vina pe femeie, pe Vanessa Von Heidenstamm, pentru acest fapt. Era vina ei. Dădea vina pe ceea ce îi spusese şi pe ceea ce credea ca că ştie despre el. Cel mai mult o învinuia pentru faptul că îi întorsese spatele. Asta îl determinase să se comporte astfel.

Se urcă în maşină şi porni motorul. Apoi conduse încet, depărtându-se de club. Pe când se afla la jumătatea dealului, coborând înspre dramul principal, se uită în oglinda retrovizoare şi văzu feţele posomorâte ale fiilor lui care stăteau pe bancheta din spate, amândoi lingând cu frenezie câte o acadea. Le spuse:

— Haideţi să mergem să înotăm la Wappinger's Falls, băieţi.

— Lasă, papa, spuse Bear. Vrem să mergem acasă.

— Acasă? Bine, putem să mergem să înotăm acasă în loc de asta.

— Nu trebuie să mergem să înotăm sau aşa ceva. Papa. Noi vrem doar să mergem acasă.

— Dar tu. Wolf?

— Da. Haide să mergem acasă, spuse Wolf.

— În regulă, suspină Jordan. Iar apoi, după câteva clipe, le spuse fiilor lui: Ceea ce s-a întâmplat acolo a fost urât, ştiu. Foarte urât. Îmi pare rău că a trebuit să vedeţi aşa ceva, dar când cineva te insultă, nu poţi să-ţi pui coada între picioare şi să te porţi ca şi când ai merita-o.

— Ştiu, papa, spuse Bear.

— Aşa încât nu pot promite că nu se va mai întâmpla din nou.

— Ştiu, papa, repetă băiatul.

Înspre est, trecerea peste punctul de graniţă spaniol era la câţiva kilometri spre nord-vestul satului catalan Port Bou. Pe 2 ianuarie, trenul de la Paris ajunsese acolo la 4: 15 a.m., exact la timp. Era în iarna lui 1937, iar trenul de la Paris nu era mare lucru: o locomotivă scurtă şi mare cu şase roţi şi tender şi două vagoane de pasageri hodorogite. Cerul de deasupra mării plumburii era de un cenuşiu cu pete, iar aerul era umed şi rece, ceea ce era neobişnuit pe aici, chiar şi pentru ianuarie. Nu erau decât patru pasageri, patru bărbaţi ciufuliţi şi nerăşi. Coborâră pe peron din al doilea vagon şi statură acolo un moment. Unul dintre bărbaţi părea spaniol după înfăţişare, avea sub treizeci şi cinci de ani şi purta un costum şi o

cravată închise la culoare şi o pălărie moale şi piată, cu boruri răsucite. Avea o servietă şi un singur geamantan, ca şi când s-ar fi întors dintr-o misiune diplomatică de mică importanţă. Un al doilea pasager avea peste frunte o claie de păr blond, aproape alb. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi purta o jachetă sport din catifea cu dungi şi o cămaşă albastru închis, cu gulerul desfăcut. Căra un geamantan mare din piele, foarte uzat. Cel de-al treilea bărbat, de vreo treizeci de ani, era scund şi cu umerii drepţi şi avea faţa ca o plăcintă. Purta un pardesiu şi o beretă. Bagajul lui consta într-un cufăr mare pe care îl manevra cu dificultate. Cel de-al patrulea pasager era cu un cap mai înalt decât ceilalţi şi cu câţiva ani mai în vârstă. Târa un sac marinăresc din pânză în josul treptelor peronului. Făcu câţiva paşi, apoi se opri, ridică sacul peste umăr şi-l cără astfel în continuare. În comparaţie cu cei trei tovarăşi ai lui, era un bărbat masiv, şi cu toate că avea pielea la fel de închisă la culoare ca a bărbatului cu geamantan şi pălărie moale, nu arăta deloc a spaniol şi, spre deosebire de ceilalţi doi, nu ar fi trecut drept european. Purta o haină scurtă din piele căptuşită cu lână, o cămaşă de flanel ecosez şi pantaloni cafenii şi era cu capul descoperit. Mai mult decât a celorlalţi, purtarea lui relaxată, sigură şi îmbrăcămintea îl trădau ca fiind american sau chiar canadian sau australian. În ultimele luni, mai mulţi bărbaţi de acest fel trecuseră din Franţa în Spania pe aici, şi cu toate că ieşeau în evidenţă, nu mai erau ceva neaşteptat. Cei patru merseră spre capătul peronului de unde conductorul trenului le arătă drumul spre gară. Sala de aşteptare era goală şi nu mai era nimeni la ghişeul pentru bilete. Nu erau decât conductorul şi cei patru pasageri. În cel mai apropiat colţ al camerei cu tavan înalt, un miros uşor sulfuros emana din cărbunii care ardeau în soba de fier rotundă. Conductorul îi conduse spre o uşă încuiată, cu o plăcuţă din metal pe care scria: Administration des Douanes. Conductorul deschise uşa care dădea spre o cămăruţă mică, aproape întunecată şi, dându-se la o parte, îi lăsă să intre în cameră. În spatele biroului, un funcţionar vamal cu vederea înceţoşată şi o faţă lungă, îngustă, fuma o ţigară şi citea un exemplar vechi de o zi din Le Monde în lumina slabă care intra pe singura fereastră din încăpere, închise ziarul încet şi se întoarse spre cei patru călători şi întinse mâna cu palma în sus. Unul după altul, îi dădură paşapoartele ofiţerului de la vamă. Toate cele patru paşapoarte fuseseră emise de guvernul Republicii Spaniole – trei dintre ele de Ministerul Afacerilor Externe

din Madrid. Pe acestea trei ofiţerul vamal le ştampilă repede şi le dădu înapoi proprietarilor lor. Cel de-al patrulea paşaport, cel care îi aparţinea bărbatului înalt în haina de piele, fusese emis de Ambasada Spaniei la Washington, DC. îi aparţinea lui Juan Fernandez Carreja. Ofiţerul vamal studie poza pentru o clipă şi o compară cu chipul călătorului. Acest vOus, monsieur? Călătorul a răspuns: Oui. Acest moi. Ofiţerul vamal îşi stinse ţigara şi îşi aprinse o alta şi continuă să examineze paşaportul, într-un final, întrebă: Quel est votre nom, monsieur? Je m'appelle… Juan… Juan Carreja. Ofiţerul strânse din buze şi scuturâ, din cap, nu. Acesta nu era numele lui.

Sunteţi dumneavoastră, domnule? (n.tr.) 2 Da. Sunt eu. (n.tr.)

Care este numele dumneavoastră, domnule? (n.tr.) „Mă numesc Juan… Juan Carreja. (n. tr)

Repede, spaniolul cu pălărie moale veni în faţă şi şopti la urechea călătorului, iar călătorul spuse: Juan Fernandez. Je m'appelle Juan l emandez. Ofiţerul a dat afirmativ din cap. Da, acesta era într-adevăr numele corect, spus corect. Ştampilă paşaportul şi i-l dădu înapoi bărbatului, care îl vârî în buzunarul din interiorul hainei. Ofiţerul vamal continua să ţină mâna întinsă, cu palma în sus. Călătorul se uită la mâna omului pentru o clipă, apoi se aplecă şi i-o strânse. Merçi beaucoup, monsieur, spuse el. Ofiţerul de la vamă nu spunea nimic, doar îşi înclina capul dintr-o parte în alta, şi prinse privirea spaniolului. Avez-vous quelque chose pour moi, messieurs? îi întrebă ofiţerul. Spaniolul îl înghionti cu cotul pe călător, care dintr-o (iată înţelese. Îşi căutăportmoneul şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari americani. El împături bancnota de două ori şi îi strânse mâna omului pentru a doua oară, lăsându-i bancnota în palmă. Apoi cei patru îşi duseră bagajele afară pe platformă. De acolo trecură pe jos în Spania. Merseră de-a lungul finelor de cale ferată la o distanţă de vreo sută de metri la al doilea peron, a doua gară şi al doilea ofiţer vamal, spaniol de (lata aceasta şi nu francez. Aici au fost primiţi cu zâmbete şi îmbrăţişări de un mic grup de ofiţeri din armată în uniformă şi o jumătate de duzină de civili.

Mă numesc Juan Fernandez, (n.tr.) Vă mulţumesc mult, domnule (n.tr.). Aveţi ceva pentru mine, domnilor? (n.tr.)

— Nu veţi vedea nicio inscripţie sau vreo cutie poştală acolo, spuse bătrânul, în timp ce punea benzină în Packard-ul cafeniu. Era un bărbat sfrijit de aproape şaptezeci de ani, în haine de lucru, cu o

grămăjoară de tutun de mestecat de mărimea unei prune în gură şi cu nişte cioturi de dinţi galbeni. De fiecare dată când pune o plăcuţă, vine cineva şi o dă jos.

— Şi de ce se întâmplă asta? îl întrebă Vanessa Cole.

O ploaie uşoară începuse să cadă. Ea se îndepărtă de maşină şi rămase sub acoperişul staţiei de benzină, uitându-se la bătrân cum punea benzina.

Omul se scutură şi se uită la Packard din bară în bară şi-şi strânse buzele ca şi când ar fi vrut să fluiere. Ce maşină pe cinste. Şi ce fată frumoasă.

— N-aş putea să spun. Bineînţeles, sunt nişte oameni care pretind că e comunist.

— Şi chiar este?

Ea căuta în geantă ca să plătească pentru benzină.

— S-ar putea. Eu nu mă bag. Aş zice doar că tipul nu e ca toată lumea, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Prieten de-al dumneavoastră? o întrebă el şi îi făcu cu ochiul.

— Rădeţi de mine, zise ea.

Ce bătrân ciudat, gândea Vanessa. Îi dădu banii şi îşi puse o mână îrunănuşată pe umărul lui într-un mod prietenesc şi se uită adânc în ochii lui deschişi, ceea ce îl surprinse şi îi făcu plăcere. Îi mulţumi pentru indicaţiile date, ocoli maşina şi se urcă încet în ea, lăsându-l să o privească.

Înainte să termine de parcurs cei şapte kilometri înspre nord pe şoseaua 19 după indicaţiile date de omul ciudat de la benzinărie, ploaia începuse să cadă serios în valuri reci, purtate de vânt. Printre mişcările ştergătoarelor de parbriz ea întrezări casa roşie a fermei şi grajdul pentru cai după care îi spusese el să se uite şi ieşi de pe şosea. Intră pe drumul noroios care trecea pe lângă fermă şi conduse peste un câmp mărginit de flori albastre de cicoare. La câteva sute de metri după ce trecuse de fermă, trecu râul peste un pod îngust de lemn şi intră în pădure. După câteva momente ploaia se domolise, iar ea vedea din maşină ciupercile galbene strălucind ca aurul printre frunzele ude.

Apoi ploaia reîncepuse, iar ea abia vedea pe unde merge. Drumul cotea în susul dealului, mai întâi printre stejari şi arţari, apoi printre molizi şi pini roşii bătrâni. După o vreme drumul o lua din nou în jos spre râu, terminându-se în dreptul unei case mari, cu două etaje, din bârne de cedru, situată pe o colină într-un lan de cucută. Era cu faţa

către ima din meandrele râu-kii care se domolea şi se lărgea într-o vâltoare de mărimea unui iaz mare de moară. Ea parcă maşina cât putu de aproape de uşa de la intrare, îşi scoase mănuşile şi alergă de la maşină în sus pe treptele late de piatră până pe terasa din faţa casei. Îşi scutură picăturile de ploaie din păr şi bătu la uşă.

Flori atent îngrijite împodobeau curtea – plante perene, trandafiri, tufişuri de liliac, hortensii palide şi plante de grădină bine dezvoltate. Într-o parte a casei era un garaj cu două locuri, iar în jos, în râu, era o clădire care arăta ca un hangar; acela trebuia să fie locul în care îşi ţinea avionul, se gândi ea. Pe câmpia inundată din spatele debarcaderului observă o grădină de legume mare protejată împotriva căprioarelor printr-un gard înalt. Casa şi dependinţele şi terenurile o impresionaseră, lira cu siguranţă centrul unei vieţi serioase tradiţionale, cu multă muncă. Presupuse ca clădirea mare cu lucarne din spalole casei era atelierul lui. De pe hornul unei sobe se răsucea fumul, iar înăuntru strălucea lumina. Ştia că el este acolo – faimosul altist ascuns în atelierul lui luminat de soare, lucrând singur (ic-a lungul după-amiezilor friguroase, cenuşii, pictând – şi era nerăbdătoare să-l vadă pe bărbat în elementul lui natural.

Dar în primul rând Vanessa Cole dorea să se prezinte stăpânei casei. Aflase numele femeii în timp ce fusese la Manhattan în aceste săptămâni de după înmormântare, dar nu aproape nimic în afară de asta, pentru că soţia artistului era rar văzută în New York. Vanessa era curioasă în legătură cu ea – se întreba cura arată femeia, câţi ani are, ce stil personal are. Se întreba cel fel de femeie reuşise să păstreze un bărbat ca Jordan Groves. Sau dacă acest lucru era într-adevăr posibil.

Cineva descuie uşa dinăuntru şi o deschise. O femeie foarte înaltă, mai înaltă chiar decât Vanessa şi cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, stătea în pragul uşii. Părea o femeie obişnuită să trăiască la ţară şi era frapant de atrăgătoare, cu ochii de un albastru deschis şi părul blond, drept, mătăsos, tuns până la nivelul umerilor. Cămaşa ei din flanel ecosez era desfăcută la gât, iar mânecile îi erau suflecate până la coate şi era bronzată pe braţe, pe faţă şi pe gât de la munca în grădină, şi nu de la statul la plajă. O pereche de setteri irlandezi săltau neliniştiţi în spatele ei.

Vanessa spuse:

— Îmi pare rău că deranjez. Sunt Vanessa Von Heidenstamm.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Alicia simplu. Vanessa

ezită, aşteptându-se ca femeia să o invite înăuntru.

Până la urmă, zise:

— Dumneavoastră sunteţi doamna Groves?

— Da.

— Speram să vorbesc cu soţul dumneavoastră. Ne-am cunoscut… când el a venit la cabana părinţilor mei în urmă cu câteva săptămâni. Pe 4…

— Da. Ştiu asta. Mi-a spus el, zise Alicia. Apoi adăugă: Condoleanţe pentru tatăl dumneavoastră.

Vanessa îi mulţumi. Surprinsese accentul uşor al femeii şi se întreba dacă era german sau rus. Probabil rus, gândea ea. Şi probabil tocmai de aceea localnicii cred că el este comunist.

După câteva clipe de tăcere, Alicia spuse:

— Jordan este în atelierul lui. Nu-i place să fie întrerupt atunci când lucrează…

— Înţeleg. Mă voi întoarce altă dată, atunci. Când ar fi un moment potrivit? întrebă ea.

Alicia se uită la Vanessa Cole pentru o clipă, ca şi când ar fi măsurat-o pentru prima oară. Prieten sau duşman? Niciuna, nici alta, decise ea.

— Atelierul este în spate, zise ea. Dar plouă, aşa că veniţi înăuntru. Există un pasaj către atelier. Puteţi să ajungeţi acolo din bucătărie fără să vă udaţi, spuse ea, şi deschise uşa mai larg, lăsând-o pe Vanessa să intre în casa ei.

Vanessa o urmă pe Alicia Groves într-o bucătărie caldă, puternic luminată, care mirosea a fum de lemne şi a pâine coaptă, iar câinii ţopăiră în urma lor Doi băieţi blonzi, arătând mai degrabă ca nişte ucenici de horticultori decât nişte artişti în devenire, stăteau la masa lungă cu creioanele colorate şi blocurile de desen, lucrând cu atenţie la nişte desene pe teme botanice cu florile sălbatice împrăştiate în faţa lor Gospodăria lor era condusă după principii sigure şi prestabilite. Poate că accentul e german, gândi Vanessa.

Alicia îi deschise uşa din spate şi îi arătă încotro era atelierul.

— Dacă nu doreşte să fie deranjat, vă va spune, zise ea. Vanessa merse pe pasajul care lega cele două clădiri până la uşa lipsită de geamuri a atelierului şi se opri acolo. Mirosul de cimbru sălbatic umplea aerul. Peste zgomotul ploii care cădea ea auzi muzică dinăuntru – Ethel Waters, o cântăreaţă negresă, sexi, a cărei voce

tânguitoare o recunoscu, pentru că o auzise cântând de multe ori în cluburile din zona elegantă a oraşului în anii Prohibiţiei. Fostul ei soţ. Contele, căreia ei îi plăcea să-i spună Contele Nu-Contează, fusese un fan al muzicii negrilor şi al ginului vândut pe sub mână, iar pe atunci era şi ea la fel. Divorţul lor care avusese loc în urmă cu trei ani, rămăsese asociat în mintea ei cu sfârşitul Prohibiţiei şi al nopţilor din Harlem şi cu începutul pasiunii ei pentru jazz şi preferinţa pentru şampanie. Aşteptă să se termine cântecul, apoi bătu.

— Da? strigă Jordan.

— Sunt eu. Vanessa… Vanessa Von Heidenstamm. Linişte. Trecură câteva secunde, iar uşa se deschise. O pală de căldură uscată, venind dinspre soba pântecoasă din fontă aflată într-un colţ al încăperii o lovi în faţă. Artistul purta un tricou pătat de cerneală şi o salopetă şi fuma o ţigară. Îşi puse ţigara între buze şi fără niciun cuvânt se întoarse cu spatele la ea şi se reaşeză la masa lui de lucru, îşi luă dalta şi ciocanul de lemn şi continuă să muncească. Sculpta într-o bucată riiare de lemn de arţar pentru a realiza o xilogravură. Ploaia spăla lucarnele de deasupra şi bătea ritmul egal pe ele. Spaţiul vast al atelierului era deschis până la acoperiş şi mirosea a fum de ţigară

În original, un joQ de cuvinte: „Count No-Count” (n.tr.).

şi a lemn ars, a vopsele şi a terebentină. Vanessa trase adânc aer în piept.

Cu spatele către ea, artistul spuse:

— Deci, domnişoară Von Heidenstamm, ce te aduce pe aici într-o zi ca aceasta?

Dulapurile, tejghelele şi rafturile cu unelte erau ordonat aşezate în rând de-a lungul şi de-a latul atelierului – toate erau ordonate şi aşezate, uşor de găsit. Desene şi schiţe pe hârtie erau prinse cu pioneze de cei patru pereţi fără geamuri şi de şevalete şi de panourile din lemn de plută. Deasupra mesei de lucru, tablourile pe pânză şi carton şi cutiile cu gravuri fuseseră ordonat aşezate spre păstrare pe un raft lat. Pe masa de lângă chiuveta de tablă se găsea un patefon de lemn făcut manual, unul dintre acele Victrolas noi care puteau fi purtate în cutie, şi mormane de discuri negre care luceau aşezate în rafturi. Un fotoliu mare din piele roşie, o lampă pentru citit şi un raft înalt pe care erau înghesuite cărţi şi reviste ocupau colţul cel mai apropiat al atelierului. Vanessa se îndreptă către fotoliu şi se aşeză, îşi puse picior peste picior şi-şi aprinse o ţigară.

— Cenuşa tatălui meu, zise ea. El se întoarse şi se uită la ea.

— Ce-aţi spus?

— Pe bancheta din spate a maşinii mele este un vas mare de ceramică. Chinezesc. Din al doilea secol după Hristos. Dinastia Han. Vasul se întâmplă să fi fost unul dintre cele mai preţuite şi mai preţioase avuţii ale tatălui meu, iar înăuntru se găsesc rămăşiţele lui incinerate.

— Foarte interesant, zise artistul. Puţin bizar, totuşi, dacă vreţi părerea mea. Să porţi aşa rămăşiţele propriului tată.

— Tatăl meu a fost puţin bizar. Oricum, asta mă aduce aici. Şi mă aduce la dumneavoastră.

— Ce vă aduce la mine?

— Cenuşa tatălui meu, zise ea. Apropo, oraşul se numeşte Petersburg pentru că dumneavoastră locuiţi aici şi sunteţi co-mrmist sau locuiţi aici pentru că se numeşte Petersburg şi sunteţi comunist?

— Niciuna, nici alta, zise el şi zâmbi. Este doar o coincidenţă fericită. O dată pe an îi îndemn pe fondatorii oraşului să-i schimbe numele în Leningrad. De fiecare dată votează împotrivă.

— Mă mir. Oricum, vreau să vă cer un serviciu. Se uită de jur-împrejurul atelierului. Aveţi ceva de băut? Nişte vin? Presupun că nu aveţi şampanie. Mi-ar plăcea un pahar de şampanie.

— Îmi provoacă dureri de cap. Am rom. Vreţi să gustaţi unul vechi din Havana?

Ea zâmbi larg şi dădu din cap afirmativ precum un copil, iar el scoase sticla şi două păhărele dintr-un dulăpior de deasupra chiuvetei şi turnă.

— Salud, zise el şi bău.

— Salud. Ea goli paharul şi-l aşeză pe podea lângă scaun. Am auzit de încăierarea dumneavoastră de la Club. Probabil că sunteţi cam nebun, zise ea.

— Nu primesc bine insultele. Nu de la cretinii de felul lui Kendall. Şi nici de la femeile frumoase.

— Nici eu, domnule Groves. Presupun că vă referiţi la mine, dar eu nu-mi amintesc să vă fi insultat. Chiar dimpotrivă. În orice caz, eu iert şi uit cu repeziciune. Dar dumneavoastră?

El nu răspunse. Umplu din nou paharele, apoi se duse spre patefon, întoarse mânerul de vreo şase ori şi puse un disc înăuntru. Muzica era rapidă şi plăcută, un cvartet de bărbaţi negri cânta cu o

singură chitară.

Vanessa ascultă preţ de o clipă, fără să zâmbească.

— Ăsta e drăguţ, zis ea sarcastic. Ce este?

— Cântecul? Se numeşte Bătrânul meu. Sunt nişte băieţi numiţi Spirits of Rhythm. Este un grup pe care l-am auzit într-o speluncă din oraş în urmă cu câţiva ani. Nu vă mai amintiţi cum mi-aţi tăiat-o din scurt în ziua aceea la club? Spirits of Rythm cântau pe fundal, Bătrânul meu, locuieşte într-un tomberon. Pune o sticlă cu gin acolo şi va intra înăuntru… Bătrânul meu face şi el ce poate…”

— Aşa că îmi dau seama că nu uitaţi şi iertaţi repede. Şi dacă aş spune că îmi pare rău?

— Iert repede. Scuzele sunt acceptate. Totuşi, uit foarte greu.

Ea spuse că de asta se temea, şi tocmai de aceea stătuse la îndoială dacă să vină sau nu la el. Dar simţise că nu avea de i\les. El era singura persoană care o putea ajuta.

— Nu-mi păreţi genul de fată care ar avea nevoie de ajutorul cuiva. Şi cu atât mai puţin de al meu.

— Tatăl meu a vrut ca cenuşa lui să rămână aici sus în Adirondack. În Rezervaţie. El a vrut să-i fie împrăştiată în Lacul al Doilea. Ţinea aproape cu sfinţenie la asta.

— Bine, atunci faceţi asta. Care e problema?

— Nu pot, zise ea. Nu pot singură. Russell Kendall, managerul Rezervaţiei, o informase că era împotriva regulamentului Rezervaţiei să aduci un cadavru pe teritoriul Rezervaţiei. Potrivit aceluiaşi principiu era împotriva împrăştierii cenuşii unuia dintre membrii decedaţi în oricare dintre laciuile şi izvoarele Rezervaţiei.

Jordan o întrebă de ce nu duce cenuşa tatălui ei la Second Lake în vasul acela chinezesc fără să spună nimănui; să vâslească în centrul lacului şi să golească vasul.

— Imposibil, spuse ea.

Domnul Kendall o avertizase să nu facă aşa ceva şi îi dăduse indicaţii paznicului de la poartă să caute în lucrurile ei urna cu cenuşa doctorului dacă ea va încerca să ia una dintre bărci.

— Managerul mă place chiar mai puţin decât dumneavoastră. Dar bunicul meu a fost unul dintre fondatorii Rezervaţiei, şi tot ceea ce poate face este să mă hărţuiască. Nu poate să mă dea afară de pe proprietate. Suntem acţionari şi membri. Când eu şi cu mama ne-am dus în Rezervaţie pentru a merge la Rangeview ieri după-amiază, el şi

paznicul ne-au oprit la poartă şi s-au uitat în coşurile noastre şi chiar şi în poşetele noastre. Ca şi când am fi suspectate că am fi traficante şi ei ar fi fost ofiţerii vamali. A fost o umilinţă desăvârşită pentru mama. Din fericire, eram doar într-un fel de misiune de recunoaştere şi lăsasem cenuşa în maşină, căci altfel Kendall l-ar fi încuiat pe tati în seiful clubului.

Jordan râse:

— Şi ce vreţi să fac eu?

— Vreau să ne duceţi pe mine şi pe tati cu avionul deasupra Lacului al Doilea. Când veţi zbura jos deasupra apei o să fac ceea ce a vrut tati să fac. Atâta tot.

— Nu, spuse Jordan. Nu pot să fac asta.

— De ce nu? întrebă ea. Apoi, arătând cu mâna înspre patefon: M-am prins de glumă. Chiar trebuie să ascultăm cântecul acesta?

— Ce vreţi să ascultaţi? Luă discul de pe ax, îl vârî în coperta lui de hârtie şi îl puse la loc în vraf.

— Vreau să-mi spuneţi că mă veţi ajuta să fac ceea ce trebuie pentru tatăl meu. Am să vă plătesc, dacă asta doriţi.

— Ştiu, dar nu e vorba de bani. Mulţumesc, dar nu, mulţumesc.

— Am să vă dau unul dintre acele tablouri ale lui James Heldon care par să vă placă atât de mult.

— De fapt, nu-mi plac, spuse el. Nu, nu este chiar adevărat. Au fost vreo două sau trei acolo pe care le-am admirat. Şi pot să-mi procur un Heldon eu însumi, mulţumesc. Dar nu contează, nu vă pot ajuta.

— Vreţi să spuneţi „nu vreau”? Se ridică şi-şi puse o mână uşor pe umărul lui. Cred că vă este mai mult frică de mine decât sunteţi furios pe mine. Şi apoi, în dimineaţa aceea la club tot ce am făcut a fost să vă spun adevărul. Nu e un lucru atât de rău, nu? Nu trebuie să-ţi fie de frică de mine, Jordan Groves. Nu-ţi voi face rău.

— Domnişoară von Heidenstamm… sau să vă spun Contesă?

— Domnişoară.

— Domnişoară Von Heidenstamm, pentru un bărbat ca mine, nu puteţi aduce altceva decât necazuri. După cum aţi observat deja. Nu, cel mai bun lucru pe care pot să-l fac pentru amândoi este să vă conduc afară, să vă mulţumesc pentru vizită şi să vă spun la revedere.

Cu blândeţe, artistul îi dădu jos mâna de pe umărul lui şi o conduse înspre uşă. Deschise uşa şi dădu drumul mâinii ei, iar Vanessa ieşi afară. El închise uşa şi se întoarse la masa lui de lucru. Un moment

el stătu acolo, uitându-se pierdut la bucata de lemn pe care o cioplea de trei zile întregi. Apoi luă sticla de rom şi-şi turnă un pahar cu paharul în mână, se duse spre patefon. Puse placa înapoi pe ax, iar Spirits of the Rhythm începură din nou să cânte Bătrânul meu face şi el ce poate…

Pe la miezul nopţii, când Jordan venise în pat, Alicia era încă trează, citind Pe aripile vântului. Era romanul pe care toţi cei din America păreau că-l citesc în acea vară, şi îi fusese trimis lui Jordan de editor în manuscris cu şase luni înainte cu rugămintea ca el să realizeze o serie de ilustraţii pentru o ediţie limitată hors de commerce pentru prietenii deosebiţi ai editorului şi ai autorului, cu exemplare numerotate şi semnate. Era o ofertă bine plătită, tentantă. Dar după ce trecuse de primele capitole, se pronunţase asupra lui ca fiind un roman pentru femei, o fantezie romantică dinaintea războiului şi aruncase manuscrisul în foc. Acum cartea devenise un best-seller îndrăgit şi se vorbea chiar de o adaptare pentru film. Îi părea puţin rău că realizase oferta – ar fi fost pentru prima dată când ilustra o carte cunoscută a unui autor încă în viaţă. Ar fi putut aduce multe comisioane grase.

El se duse în camera cu îmbrăcăminte şi se dezbrăcă, se spălă pe faţă şi pe dinţi în baie şi veni repede în pat. Alicia deja închisese cartea şi stinsese lampa de lângă pat şi, chiar dacă părea că adormise imediat, el ştia că e trează. Trează şi aşteptând.

Pentru câteva momente el rămase tăcut. Apoi spuse:

— Fata aceea, Vanessa Von Heidenstamm, a trecut pe la atelier azi.

— Da, ştiu. Mă întrebam dacă vei pomeni de asta.

— De ce nu aş face-o?

— De ce nu ai face-o? Chiar aşa, Jordan. I s-a pus pata pe tine. Ştii asta.

— Ei, bine, asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Oh.

— Voia să fac o chestie ciudată pentru ea.

— Oh.

— Voia să zbor eu ea şi cu cenuşa tatălui ei la Rezervaţie, ca să poată împrăştia cenuşa în Lacul al Doilea. Destul de ciudat, nu?

— Nu, nu mi se pare. Poate locul era deosebit pentru el, spuse ea. Vei face asta?

— Iisuse, nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu prea-mi place fata asta. Nici familia ei. Se întoarse cu spatele la ea. Oamenii de felul ei nu au nevoie de ajutor de la mine. Contaminează totul şi pe toţi cei pe care îi ating. Şi în plus, este împotriva regulilor Rezervaţiei.

— De când a început să-ţi pese ţie de reguli? spuse ea şi apoi tăcu pentru o clipă. „Oamenii de felul ei". Ei colecţionează artă, Jordan. Au case şi apartamente mari şi frumoase. Consideră că artiştii sunt oameni interesanţi, superiori. Iar ţie îţi place aşa ceva, ştii asta. Şi nu există niciun motiv pentru care nu ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Nu colecţionează artă decât ca investiţie, ca un capital. De fapt, colecţionează artişti. Aşa încât am de-a face cu ei numai atât cât este necesar, declară el. Şi în niciun caz ea nu mă va colecţiona pe mine.

— Oh.

— Ce se întâmplă cu tine? Eşti supărată pe mine pentru ceva?

— Ai făcut în ultima vreme ceva pentru care ar trebui să fiu supărată?

— Nu. Nimic de care să-mi dau seama, oricum.

— Atunci nu sunt supărată pe tine, nu-i aşa?

— Iisuse. Chiar trebuie să trăim aşa? Nu poţi să ierţi şi să uiţi, Alicia?

— M-ai testat în legătură cu asta. De multe ori. Şi am trecut testul iertării şi al uitării. De multe ori.

— Bine, atunci. Şi totuşi, de ce eşti supărată pe mine?

— Nu sunt, spuse ea. Culcă-te, Jordan.

Pentru câteva momente rămaseră în linişte, fără să se mişte. Până la urmă, el spuse:

— Ştii câte nopţi am lăsat ca lucrurile să se sfârşească astfel?

— Da.

— Ştii câtă vreme a trecut de când nu am mai făcut dragoste, Alicia?

— Vrei să faci dragoste cu mine? întrebă ea. Poţi, dacă vrei.

— Doamne, Alicia! Urăsc asta. Te porţi de parcă ai avea un amant. Ai? Ai un amant?

— Asta e o întrebare foarte ciudată, spuse ea. Mai ales venind din partea ta.

— Păi, chiar vorbesc serios.

— Nu. Culcă-te, Jordan. Asta în caz că nu vrei să faci dragoste cu mine.

El tăcu din nou. Apoi, după câteva momente, o auzi respirând rar şi ştiu că ea adormise. Închise ochii şi în scurt timp adormi şi el.

A doua zi, după ce lucrase în atelier toată dimineaţa, Iordan Groves decise ca pe la prânz să meargă cu maşina în sat să-şi ridice corespondenţa şi ziarele şi poate chiar să ia prânzul la Moose Head în Dam Dent. Nu se simţea în stare să fie o companie prea plăcută, mai degrabă avea chef de puţină singurătate în public şi de un hamburger şi de o sticlă cu bere rece. Nu trebuia să întârzie; Alicia lucra în grădină şi plănuise, dacă se însenina mai târziu, să-i ducă pe băieţi să înoate la cascadă şi avea nevoie de maşină. Se gândise o clipă să ia camionul în schimb, pentru a avea libertatea de a-şi alege ora la care să se întoarcă acasă, dar apoi se hotărî să nu-l ia. Avea un bloc de lemn neterminat, un set de litografii pe care i le promisese editorului ghidului lui de călătorii în Groenlanda, avea scrisori de scris şi socoteli de adus la zi, o nouă asistentă urma să vină în atelier pentru instrucţiuni. Nu-şi permitea să piardă vremea. Avea de lucru mai mult decât putea face. Jordan Groves credea că acesta este un lucru bun.

Era o zi luminoasă, şi totuşi cerul era acoperit. Se duse de la atelier la garaj, deschise uşile, porni motorul Fordului şi scoase maşina cu spatele din garajul întunecat în alee. La lumina zilei văzu vasul. Era aşezat pe locul din dreapta lui – un vas înalt, verde jad, cam de cincizeci de centimetri, cu un capac bine închis. Se uită lung la vas, mirat şi neîncrezător, ca şi când obiectul ar fi fost o persoană, un străin care stătea lângă i el pe neaşteptate şi neinvitat. Vasul era foarte frumos, uşor roi tunjit spre centra şi îngust la bază şi la vârf, iar forma vasului şi suprafaţa netedă şi luciul verde strălucitor erau mărturia eleganţei proporţiilor, forţei şi delicateţei mâinilor şi minţii artistului care îl modelase în vremuri străvechi.

Zece minute mai apoi, îşi scotea avionul afară din hangar şi-l lăsa pe apă. Pentru ca vasul verde să nu se cadă sau să nu se încline, îl prinse cu bandă adezivă de scaunul din carlinga din spate. Lăsă motoral să se încălzească o jumătate de minut, apoi conduse în amonte cincizeci de metri şi întoarse avionul în direcţia din care bătea vântul. Se îndreptă în diagonală de-a lungul vârtejului de apă înspre suprafaţa netedă a râului, prinse viteză, atinse pragul şi, trăgând de manetă, ridică avionul de pe apă. Se înălţă repede peste arborii care străjuiau

celălah mal. Învinse forţa de torsiune şi înclină uşor aripa stângă, îndreptând avionul înapoi spre sud. Pe când zbura peste grădină privi în jos şi-i văzu pe soţia şi pe fiii lui uitându-se în sus la el. Ieşise soarele, ei îşi acopereau cu mâinile ochii ca să şi-i protejeze, iar umbra avionului trecu pe deasupra lor.

Cursul lui era înspre sud, o rută care urma panglica scânteietoare a râului Tamarack înspre amonte, apoi peste iazul iJream şi în jos spre satul Tunbridge; ocolind casa Clubului Tamarack şi terenul de golf, se înclină spre tribord. Menţinând (I altitudine constantă de şapte sute cincizeci de metri, urmă cursul râului Tamarack spre izvoare, zburând peste pădurea's; llbatică în interiorul Rezervaţiei.

Ştia că ea avea să-l aştepte la cabana tatălui ei – casa aceea care nu semăna a cabană mai mult decât apartamentul tatălui ei din Park Avenue. Dar faptul că o numeau cabană îi ajuta pe oamenii de felul familiei Cole să-şi păstreze iluzia că trăiau într-o lume în care nu făceau niciun rău. Le permitea să creadă i-a timp de câteva săptămâni sau o lună sau două, chiar dacă şi cabanele lor erau la fel de luxoase ca şi casele lor, trăiau o via – a rustică, la fel ca localnicii pe care îi angajau pe post de mena-icre, bucătari, ghizi şi îngrijitori: localnici despre care oamenii (le felul familiei Cole credeau că sunt norocoşi – norocoşi că (răiau într-o izolare şi o frumuseţe imaculate.

Trecând peste Primul Lac, Jordan observă doi pescari într-o barcă încercând să pescuiască de-a lungul ţărmului estic. N-o să iasă nimic din chestia asta, se gândi el cu o vagă uşurare. După încă o clipă, în apele din amonte, când trecu de colină şi se uită în jos peste toată lungimea şi lăţimea Lacului al Doilea, răniase oarectmi dezamăgit văzând că nu era nimeni pe lac sau pescuind de pe maluri. Coborî avionul pe apă exact în mijlocul lacului şi-l conduse spre malul estic, apoi îl aduse de-a lungul ţărmului până în apele puţin adânci din dreptul cabanei familiei Cole.

Vanessa, purtând pe cap o eşarfă de un galben deschis, o cămaşă din denim şi pantaloni maro, stătea pe ţărm pe carena unei bărci întoarse. Fuma o ţigară. Jordan opri motorul avionului şi, când elicea se opri şi ea, îi ceru să vină la bord să-şi ia preţioasa încărcătură din avion.

— Trebuie să împrăştiem cenuşa tatii din aer, zise ea.

— Din aer? Nu! împrăştiaţi-o din barcă. Mă grăbesc.

— Nu pot să ţin vasul şi să vâslesc în acelaşi timp. Chestiile alea din lemn sunt drăguţe când te uiţi la ele, poate, dar sunt alunecoase.

— Dar mama dumneavoastră? Rugaţi-o pe ea să vâslească şi dumneavoastră ţineţi vasul. Sau invers. Eu doar v-am adus urna, domnişoară Von Heidenstamm.

Vanessa îi spuse că, după drumul lung pe care îl făcuse pe jos de la club la Primul Lac şi călătoria peste cele două lacuri până la cabană, mama ei nu se simţea îndeajuns de bine pentru a merge cu barca din nou. Şi, mai mult, nu era ceva la care mama ei şi-ar dori să participe. Era pur şi simplu prea trist pentru ea chiar şi numai să privească acest fapt. Vanessa nu dorea să se gândească prea mult la asta. Făcea acest lucru numai pentru tatăl ei. Ultima lui dorinţă.

— Bine, atunci hai să terminăm cu asta, spuse el, şi de data aceasta nu se mai oferi să o ajute să urce din apă pe flotorul avionului şi de acolo să se urce în carlingă. Ea avansa cu grijă de-a lungul aripii până la fuselaj şi văzu vasul.

— Daţi-i jos banda adezivă şi luaţi-l în poală, îi spuse el.

— Jordan, nu pot să-ţi spun ce înseamnă tot ce faci pentru mine, spuse ea. Ce înseamnă pentru mama mea. Şi pentru tata. Pentru el, în mod deosebit. Sper că nu eşti supărat pe mine.

— Pentru că mi-aţi lăsat în grijă fără voia mea un vas chinezesc cu cenuşa tatălui dumneavoastră? Nelăsându-mi altă soluţie decât să vin aici? Bineînţeles că sunt supărat pe dumneavoastră.

— Nu prea cred. Cred că este un lucru pe care n-o să-l uiţi niciodată, Jordan. Nici n-o să-l regreţi. Ea se vârî în carlingă, înlătură banda adezivă de pe vas şi puse vasul la ea în poală.

— Domnişoară Von Heidenstamm, deja regret acest lucru.

— Nu trebuie să-mi spui aşa.

— Cum?

— Era numele meu de căsătorie. Şi nu mai sunt căsătorită cu el. Spune-mi Vanessa.

— O să conduc de aici până în mijlocul lacului. Când ajung acolo, risipeşti cenuşa peste bord, pe urmă te aduc înapoi. Iar după aceea, Vanessa Von Heidenstamm, o să-mi văd de drumul meu.

— E un lucru foarte plictisitor, ştii.

— Da, cred că este.

— E mult mai interesant să-i împrăştiem cenuşa tatii din cer.

— Adevărat.

Fără să se întoarcă, îi spuse să-şi scoată eşarfa de pe cap, să scoată capacul vasului şi să acopere vasul cu eşarfa.

— De ce?

— Din cauza vântului. Îţi spun eu când să-l goleşti. Doar să ai grijă să ţii vasul cât de departe poţi şi să dai deoparte eşarfa, doar după ce ai întors vasul cu susul în jos, altfel vântul şi curentul stârnit de elice vor arunca cenuşa peste dumneata şi în avion. Sunt al naibii de sigur că nu vrei să cureţi rămăşiţele doctorului Cole din avionul meu.

Ea zâmbi răutăcios în spatele lui. Jordan repomi motorul şi duse avionul înapoi spre mijlocul lacului, unde apăsă pedala, luă viteză şi îl urcă în aer la aproape o sută cincizeci de metri încetini avionul şi îl aduse spre ţărmul dinspre amonte al lacului. Reduse viteza la o sută treizeci de kilometri pe oră şi îl lăsă mai jos până la aproximativ treizeci de metri deasupra apei, urmând raza lacului lung şi îngust de la sud înspre nord. Când văzu cabana familiei Cole la dreapta lui, încetini din nou şi mai coborî încă cincisprezece metri, strigându-i:

— Gata!

Vanessa ridică vasul la nivelul umărului, îl ţinu pentru câteva secunde cu ambele mâini împotriva curentului, îl scoase în grabă cât de în afară putu, dădu deoparte eşarfa şi îl goli. Un vârtej sur de cenuşă şi bucăţi de oase explodă în aer în spatele avionului şi căzu încet înspre apă, când Vanessa ţipă dintr-odată:

— O, nu!

Jordan întoarse capul într-o parte şi văzu vasul căzând din avion ca o piatră verde. Îl văzu ridicând stropi în locul în care se scufundase aproape instantaneu. Eşarfa Vanessei flutura încet spre lac în urma lui.

— Am scăpat vasul, se plânse Vanessa. L-am scăpat! Jordan aduse avionul înapoi şi zbură deasupra locului în care căzuse vasul, reperându-l la intersecţia a doua linii imaginare care mergeau de-a lungul şi de-a latul lacului. Văzu eşarfa galbenă plutind spre sud pe apele întunecate precum o hieroglifă palidă.

— Încercă să ţii minte repere de pe ambele maluri ale lacului! strigă el. Eşarfa va pluti la distanţă şi se va scufunda, oricum, deci nu te mai uita la ea.

— S-a dus, Jordan!

— Nu, nu s-a dus! Poţi să vâsleşti în larg şi să te scufunzi după el!

— Idiotule, sunt sute de metri adâncime acolo!

El nu-i răspunse. Aduse avionul spre cel mai apropiat ţărm şi îl aşează pe apă într-un vârtej de stropi puţin mai în jos de cabană, conduse înapoi spre locul de unde o luase şi opri motorul. Pentru o vreme statură nemişcaţi în tăcere, iar avionul îi legăna uşor pe flotoarele lui. Într-un târziu, Jordan spuse:

— Uite, Vanessa, îmi pare rău pentru vas. Serios. Era foarte frumos.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Şi mai e ceva ce nu ţi-am spus cum se cuvine. Îmi pare rău şi pentru tatăl tău.

— Nu, este probabil cel mai bun lucru. La vas mă refer. Tăticul a iubit acel vas vechi mai mult decât oricare dintre celelalte lucruri care îi aparţineau. Cu excepţia cabanei ăsteia.

— Probabil valorează o avere, totuşi. Vasul.

— Mama nu l-ar fi vândut niciodată. Nu, este cel mai bine să rămână în continuare cu el… şi că amândoi sunt pe fundul lacului. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ei, da, cred că e cel mai bun mod în care poţi vedea lucrurile, zise el cu delicateţe.

— Eşti atât de amabil. E frumos din partea ta.

— Nu, e ceva normal.

— Ai vrea să vii în cabană cu mine? Am nevoie să vorbesc cu cineva.

— Dar mama ta? Ea a scuturat din cap:

— Nu, nu, Nu pot vorbi cu ea. Mama şi cu mine, noi sun –, tem aşa… noi suntem pe planete diferite. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe tata. Ea făcu o pauză şi îşi dădu seama că aşteptai ca ea să continue. Haide, cred că îţi datorez ceva de băut, spuse ea. Îţi datorez mult mai mult de atât, de fapt, zise ea şi zâmbi trist.

El dădu din cap afirmativ şi ieşi din carlingă şi îi întinse (mână, ea o luă şi păşi pe aripă lângă el. El ancoră repede avic nul şi, când fu în siguranţă, coborâră pe mal şi, încă ţinându-se de mâini, merseră pe aleea cea lungă prin pădurea de pini înalţi spre terasa cabanei. Ei îi plăcea această mână mare care o ţinea cu putere pe a ei. Era mâna unui om care muncea – ceea ce era: normal, nu-i aşa, pentru că el petrecuse ani sculptând lemn şi blocuri de linoleum şi făcând gravuri din cupru şi tăind litografii. Chiar şi când desena şi picta se folosea de forţa acelor mâini; şi probabil că era şi constructor, judecând după casa lui; şi

celelalte dependinţe, care i se păreau a fi făcute de mână – cu îndemânare, dar nu de o firmă de arhitecţi, ingineri şi constructori. Şi tot acei lemn care era aşezat în teancuri aranjate în şoproanele deschise de lângă garaj şi atelier şi de pe pasaj – îşi taie singur lemnele de foc pentru a-şi încălzi casa şi atelierul. Călătoriile lui extenuante pe distanţe mari, în ţinuturi aspre – Groenlanda, Alaska, Anzii – erau legendare. Era puternic şi tânăr şi cu mâinile bătătorite. Mulţi dintre bărbaţii pe care ea îi sedusese cu succes în trecut făceau parte din aceeaşi pătură socială ca el – bărbaţi bogaţi, bărbaţi cosmopoliţi; chiar şi câţiva scriitori şi artişti cunoscuţi; şi sportivi precum primul ei soţ, rusul Boris Seversky, oameni care zburau cu propriile lor avioane şi călătoreau spre colţuri exotice ale lumii în drumeţii şi safari-uri de câte trei luni. Despre ea se zvonise că avusese aventuri cu Ernest Hemingway, Max Ernst şi baronul Von Blixen. Dar niciunul dintre ei nu aveau mâini ca ale lui. Trupurile lor fuseseră fortificate prin sport şi antrenamente, şi nu prin muncă fizică.

Ştia că reuşise să găsească o breşă în rezistenţa lui, dar nu era sigură ce determinase acest fapt sau cât timp va dura. Era schimbător şi imprevizibil, un bărbat care putea izbucni în flăcări într-un singur minut şi tot la fel de repede putea să se transforme în gheaţă. Ea îi spuse să ia loc pe canapeaua din apropierea şemineului, apoi îngenunche cu spatele la el şi aprinse focul pe care îl pregătise mai devreme. Când începu să sfârâie şi să ardă, se ridică şi traversă camera până la bar, conştientă tot timpul că el o privea.

— Ce bei? întrebă ea. Am rom, dar nu cubanez, îmi pare rău. Jamaican. Este ceea ce am.

El o studie atent, mai mult precaut decât curios, ca şi când ar fi fost un pericol pentru el mai degrabă decât o enigmă.

— Nu ştiu, este cam devreme. Da, romul e bun.

Ea turnă pentru fiecare dintre ei câte trei degete de rom, se întoarse pe canapea lângă foc şi se aşeză lângă el.

— Unde este mama ta? întrebă Jordan, uitându-se prin încăperea mare. Părea că nu mai este nimeni la cabană, niciun); liid sau bucătar, niciun prieten sau membru al famihei. Ceea ce părea să fie normal, decise el, datorită motivului personal şi uşor ilegal pentru care cele două femei se aflau acolo. Cred că ar trebui să mă scuz şi faţă de mama ta, spuse el. Ar trebui să-i prezint condoleanţe.

Vanessa îi dădu explicaţia cum că mama ei era în continuare

copleşită de moartea doctorului Cole. Mama ei avea o constituţie delicată, iar călătoria lungă de ieri până la Manhattan şi apoi mersul pe jos şi călătoria cu barca până la cabană o extenuaseră. Dar nu trebuia să-şi bată capul cu asta, îi va transmite condoleanţele lui mai târziu.

Jordan îşi scoase tutunul şi foiţa şi-şi înfăşură o ţigară.

— Mi-e teamă că voi fi nevoită să devin eu cea care îi poartă de grijă mamei, acum că tati nu mai este. Ea depindea de tati în toate privinţele, spuse Vanessa, urmărind mişcările lui îndemânatice, vârfurile degetelor, buzele, limba. Poţi să-mi arăţi şi mie cum să fac asta? întrebă ea.

— Nu mi s-a părut în mod deosebit fragilă, zise el.

— E fragilă din punct de vedere mental.

— Oh. El îi dădu o foiţă pentru ţigări şi vărsă tutun în ea; cu degetele călăuzite uşor de ale lui, Vanessa reuşi să o răsucească într-un cilindru plin de cocoloaşe. Acum umezeşte capetele foiţei puţin, spuse el, şi se aşează din nou pe canapea, uitându-se la ea. Ea îşi trecu vârful limbii peste foiţă, se uită la el şi zâmbi, apoi abil – profesionist, observă el – termină de făcut ţigara.

— Cred că ai mai făcut asta înainte, spuse el.

— Nu cu tutun.

Îşi strânse picioarele lungi sub ea, îşi aprinse ţigara şi începu să filmeze, şi chiar dacă Jordan ştia că ea îşi dădea aere, nu putu să nu admire la ea ceea ce părea a fi o graţie nonşalantă, naturală. Camera era inundată de lumina aurie a soare-l lui. Fumul de la lemnele din şemineu, aroma zahărului brun] din romul din pahar şi mirosul tutunul arzând – mirosuri particulare, profund cunoscute de Jordan – se amestecau şi parfumau camera şi într-un fel îl făceau să creadă că o cunoştea pe această femeie de mulţi ani. Ea îl făcea să se simtă fericit că e în viaţă. Era o plăcere simplă, rară, să stai pur şi simplu relaxat şi să te uiţi la gura ei plină, precis conturată şi să asculţi vocea ei joasă, răguşită.

Ea voia să vorbească despre tatăl ei, aşa îi spuse, dar nu cu cineva care îl cunoscuse pe tatăl ei bine sau era înrudit cu el sau cu vreunul dintre prietenii lui, şi, cu siguranţă, nu cu mama ei. Ei nu ar înţelege. Când tatăl ei era încă în viaţă, Vanessa petrecuse un an vorbind despre el cu un psihiatru elveţian renumit pe plan internaţional, spuse ea, şi nu o ajutase deloc, deoarece ea se întorsese atât adorându-l pe tatăl ei, cât şi dispreţuindu-l la fel de mult ca la

început. Iar acum că el murise, îl adora şi îl dispreţuia şi mai tare decât înainte. Şi era tulburată de acest fapt, spuse ea, pentru că o făcea să îi fie greu să îi jelească moartea într-un fel care să o aline, sau măcar într-un fel onest. Sperase că aducerea cenuşii lui aici ar fi ajutat-o, dar îşi dădea deja seama că nu era niciun fel de diferenţă.

— Mă doare foarte tare moartea lui, normal. Dar, în acelaşi timp, mă simt falsă. Mă simt nerecunoscătoare.

— Pot să înţeleg de ce l-ai putea adora pe tatăl tău. Ce naiba, era tatăl tău. Dar de ce l-ai dispreţuit? De ce îl dispreţuieşti, vreau să spun?

— Poate ar fi mai bine dacă m-ai întreba de ce îl adoram. De fapt, răspunsul ar fi acelaşi. După un an de stat pe canapeaua bunului doctor, măcar am aflat asta, spuse ea. Cineva urăşte o persoană pentru aceleaşi motive pentru care o iubeşte. Mai ales dacă acea persoană este unul dintre părinţi. Tatăl şi mama ci o adoptaseră când ea avea câţiva ani, îi spuse ea. Fiind singurul copil al familiei, era iubită nebuneşte, înconjurată de toată dragostea lor şi grija lor – chiar răsfăţată, admise ea. Toată viaţa ei îi fusese dat tot ce îşi dorise. Cu o singură excepţie. Până în ziua în care tatăl ei murise, refuzase să-i spună cine fuseseră mama şi tatăl ei adevăraţi şi cum de ajunsese să fie adoptată de domnul şi la doamna Cole. Tot ceea ce spusese era că nu fusese dorită de părinţii ei adevăraţi. Orfana noastră, aşa o numea doctorul Cole, chiar şi în faţa străinilor.

— Şi atât de tare a dominat-o pe mama în această privinţă, încât nici măcar acum, când cenuşa lui se află la fundul lacului, ea nu vrea să-mi spună unde m-au „găsit” ei şi cine m-a lăsat acolo. Dorinţele tatii erau şi sunt şi vor fi întotdeauna porunci pentru ea, spuse ea. După câte ştiu eu, puteau să mă fi şi răpit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Jordan. Nu poţi să-ţi dispreţuieşti tatăl numai pentru că nu voia să-ţi spună ci un ai ajuns să fii adoptată. Trebuie să fie un alt motiv. Poate că a avut motive întemeiate pentru acest lucru. Pe bună dreptate sau nu, poate că a simţit nevoia să te protejeze într-un fel. Vreau să spun că… dacă mama ta adevărată era o târfă şi tatăl tău adevărat un marinar beţiv într-o permisie la un sfârşit de săptămână? Pe bună dreptate ar fi vrut să te protejeze de aşa ceva.

— Ai dreptate, spuse ea. Adevărul este că marele, preaiubitul doctor Carter Cole nu era cum credeau ceilalţi că este, zise ea. Nici în viaţa particulară, nici în viaţa sa secretă. Nu când era singur doar cu

mama şi cu mine. Şi singur cu mine… continuă ea. Ei, hai să spunem doar că era diferit. Un bărbat diferit. Nu era un om bun, Jordan.

— Nimeni nu e la fel când este singur cu soţia lui sau cu copiii lui. Este locul în care laşi garda jos, mai ales dacă, la fel ca şi tatăl tău, eşti mai mult sau mai puţin o figură publică.

Ea se mută mai aproape de el pe canapea.

— Tu eşti o figură publică, Jordan, şi ştiu că eşti diferit când eşti numai cu familia ta. În familie, îmi pot da seama după o singură vizită pe care am făcut-o acasă la tine că Jordan Groves este în familie un bărbat de treabă. Ea râse uşor. De fapt, în public, când toată lumea e cu ochii pe tine, e momentul în care tu nu eşti atât de amabil. Un scandalagiu. I-ai lovit cu pumnul pe critici în falcă şi le-ai învineţit ochii redactorilor de ziare. Eşti, până la urmă, un comunist beţiv, care se încăpăţânează să-şi păstreze părerea lui. Şi un fustangiu faimos. O, ai aşa o reputaţie/jenew/oasă, Jordan Groves! în timp ce tu stai aici în munţi, ascuns în vizuina atelierului tău, iar soţia ta coace pâine şi fiii tăi studiază flora locală, oamenii din New York City vorbesc. Sau când eşti plecat într-una dintre faimoasele tale aventuri în Cercul Polar sau oriunde mergi tu singur pentru câteva luni ca să pictezi şi unde este clar din tablourile tale şi din scrierile tale că te culci cu localnice şi probabil participi la ritualurile oribile ale locului, în tot acest timp, aici şi în cafenele Manhattan-ului, lumea bârfeşte. Nu, zise ea, dintr-odată devenind serioasă, eşti exact opusul tatălui meu. Ea se întinse şi îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor. Nu te-ai bărbierit în dimineaţa aceasta, nu-i aşa?

El îi îndepărtă mâna, i-o împinse mai încolo şi spuse furios:

— Ba da, m-am bărbierit.

— De ce eşti atât de violent cu mine? întrebă ea cu o voce; care părea a fi nu mai mult decât o şoaptă.

— Ce te face să crezi că mă cunoşti?

— Răspunzi la întrebare cu o întrebare, Jordan, spuse ea calmă şi îi atinse obrazul a două oară.

— Mai demult te-aş fi mâncat cu totul, spuse el, şi îi dădu la o parte cu blândeţe mâna. Până la degetele tale fiiimoase şi albe.

Puse vârfiarile degetelor ei în gură şi le ţinu acolo şi le atinse cu limba.

Ea închise ochii şi trase adânc aer în piept. După o clipă, el îi luă mâna şi i-o puse înapoi în poală.

— Dar nu acum, spuse el. Nu mai fac asta. Puse paharul pe masa de lângă el şi se ridică. Ştiu ce spun oamenii despre mine. Îmi cunosc reputaţia, dar nu-mi pasă de asta nici cât de o ceapă degerată. Ascultă, Vanessa, cineva m-a întrebat o dată, într-unul ti între acele interviuri tâmpite dintr-o revistă, ce vreau să obţin de la viaţă, iar eu i-am spus adevărul, am spus: „O vreau pe toată". Iar până de curând cam aşa mi-am trăit viaţa.

— Până de curând.

— Da. Dar acum… acum încep să realizez că nu o pot avea pe toată.

El se opri şi se uită pe fereastra de deasupra ei afară la lac, la munţi şi la cer.

— Unele lucruri pe care le dorim anulează alte lucruri pe care le vrem. Nu o să intru în detalii, spuse el, dar eu vreau ca soţia şi copiii mei să fie fericiţi. Vreau ca ei să fie mândri de mine. Şi îmi doresc asta mai mult decât îmi doresc alte lucruri, spuse el, şi îi întoarse spatele. Chiar şi pe tine.

— Şi crezi acest lucru? Că dacă mă poţi avea pe mine, m-i poţi avea pe ei? Şi invers, că dacă nu mă poţi avea pe mine, atunci îi poţi avea pe ei? Eşti sigur? spuse ea. Pentru eu nu sunt.

— Uite, tu nu eşti o fatucă drăguţă, o dansatoare chiliana (are îmi arată ţâţele, sau o fată inuită, zâmbind cu faţa ro-lundă, stând goală, culcată sub o pătură din blană de urs, sau vreun model cu ochi de căprioară de la Liga Studenţilor în Arte care moare să se culce cu faimosul artist. Nu eşti una dintre gazdele de pe Fifth Avenue care îşi doreşte o tăvăleală discretă în camera femeii de serviciu după ce petrecerea s-a ferminat, iar ceilalţi oaspeţi au plecat acasă. Nu, tu eşti ca mine, Vanessa Von Heidenstamm. Iar oamenii ca noi lasă nuilt dezastru în urma lor. Nu vreau ca familia mea să facă parte din acest dezastru. Asta e tot ce spun.

Ea stătu în picioare lângă el şi-şi puse mâinile pe umerii lui şi-l trase aproape de ea. Aplecându-se în faţă, îşi puse gura lângă urechea lui şi îi şopti ceva aproape imperceptibil, un sunet sâsâit a cărui frecvenţă se înălţa şi scădea. Fără cuvinte, lui îi păru un semnal de ajutor trimis printre turbulenţe de la un transmiţător aflat la distanţă mare. El îi îndepărtă mâinile de pe umerii lui şi o împinse departe de el şi, ridicându-şi mâna dreaptă, şi-o puse cu putere pe bărbia şi pe obrazul ei, degetele lui ajungându-i până sus pe faţă, la sprâncene, şi o

apăsă acolo o clipă, tare, în timp ce ea închidea ochii, frecându-şi faţa de mâna lui şi aşteptând.

— Plec acum, spuse el, şi dintr-odată îşi îndepărtă mâna. El se dădu câţiva paşi în spate, se întoarse şi plecă din cameră.

Ea stătu în picioare lângă foc cu ochii închişi. Nu-i deschise până când nu auzi zgomotul de la motorul avionului. După câteva minute, când ea nu mai auzi motorul şi ştiu că avionul era în aer şi că plecase de pe lac, descuie uşa, o deschise şi se uită lung la mama ei. Femeia stătea pe scăunel, mâinile şi picioarele îi erau strâns legate cu o fimie, gura acoperită cu o eşarfa de mătase albă, iar ochii ei albaştri erau holbaţi de fiică.

Vanessa spuse;

— Dacă promiţi să faci linişte şi să nu ţipi şi să nu mai urli la mine, o să-ţi scot eşarfa.

Mama ei dădu afirmativ din cap, mişcându-l repede în sus şi în jos.

Vanessa se aplecă peste ea şi dezlegă eşarfa. Trăgându-i-o în jos, şi-o înfăşură cu grijă în jurul gâtului, aranjându-i frumos colţurile peste partea din faţă a cămăşii. Se privi în oglindă şi îşi rearanjă uşor eşarfa.

— Iar dacă promiţi să stai aici în dormitor şi să nu cobori jos decât atunci când îţi spun eu că este în regulă, te voi şi dezlega. Din nou mama ei dădu din cap, iar Vanessa eliberă mâinile şi picioarele femeii şi părăsi camera, ducând în mâini bucăţile de frânghie.

La kilometri distanţă, zburând înspre nord-est, Jordan Groves lăsă Rezervaţia în spate şi trecu peste satele şi fermele ascunse între văi şi adunate de-a lungul izvoarelor care curgeau întortocheat înspre nord. Strălucind în depărtare, împreună cu Munţii Green din Vermont, cocoţat la orizont era lacul Champlain, un lac glaciar lat de patruzeci de kilometri şi lung de o sută şaizeci de kilometri – numai apă până în Québec. Jordan nu era pregătit să se întoarcă acasă, să se redea familiei; să devină din nou soţul şi tatăl care fusese de dimineaţă, înainte de a fi scos maşina în marşarier din garaj şi de a se întoarce şi de a descoperi că pe scaunul pasagerului stătea vasul chinezesc cu cenuşa răposatului doctor Cole înăuntru. Nu era pregătit să renunţe la Vanessa Von Heidenstamm. Voia să se depărteze de ea şi de tot ceea ce era asociat cu ea – Rezervaţia, Clubul Tamarack, al Doilea Lac, cabana tatălui ei, oamenii din familia ei şi oamenii cu care umbla ea. Dar nu voia încă să renunţe la ea.

Frontul canadian de ieri, cu vânturile sălbatice puternice şi ploaia, trecuse înspre sud-est. Cerul fără nori era de un albastru închis. Temperatura cam de cincisprezece grade, chiar şi la altitudine, iar pădurea, o pătură mare verde, se întindea de la Rezervaţie până pe câmpurile palide, proaspăt cosite ale fermelor de pe malul lacului. Vântul bătea constant cu cinci noduri în spate, înspre direcţia pe care se deplasa frontul. Nicio rafală. O vreme perfectă pentru zbor Văzu un şoim făcând spirale în aer cu câţiva metri mai jos de el. Un Ford negru model T, la fel ca acela pe care îl avusese în anul în care el şi Alicia se mutaseră pentru prima oară aici de la New York City, se târa pe drumul neasfaltat dintre satul Monah, sat cu mine de fier, şi Port Henry, oraşul-port de pe lac.

La capătul sudic al lacului, întoarse avionul spre stânga, zbură înspre nord pe direcţia crestelor golaşe de la Crown Point şi-şi continuă cursul înspre ţărmurile în zigzag din vest. Pânze micuţe, albe, triunghiulare se vedeau ca nişte puncte în apele de un albastru închis şi adunate în golfiileţe şi în portul pentru ambarcaţiuni al lui Port Henry, iar la câţiva kilometri mai departe spre nord, oraşele Westport şi Essex. La jumătatea lacului, un feribot care, văzut de la distanţă, avea forma şi chiar şi mărimea unei cutii de pantofi, îşi croia drum încet dinspre statul New York înspre Vermont. Departe la dreapta lui se afla o insuliţă pietroasă nu mai mare decât un hambar care se ridica din valuri acoperită cu sute, poate chiar mii de păsări – cârduri de pescăruşi, de păsări ale furtunii şi de cufundări... Iordan se învârti deasupra coloniei de păsări, surprins de numărul lor, iar când privirea i se reîntoarse la întinderea de apă din faţa lui, se uită în sus şi se sperie de ce văzu. Era cam la trei kilometri distanţă deasupra suprafeţei lacului – un obiect imens, rotund, argintiu care părea că vine drept înspre el din direcţia Canadei.

Era o aeronavă – un dirijabil, şi-a dat el în scurt timp seama. Unul dintre acele zeppeline enorme din Germania despre care citise. Îl fascinau şi tot încerca să găsească o metodă de a reda unul dintre ele, un tablou sau poate chiar o gravură care să surprindă enormitatea acelui lucru fără a trebui să-l înfăţişeze la sol, cu nişte omuleţi stând în jurul lui pentru a reda proporţiile. Voia să-l picteze în zbor, fără nimic altceva în jurul lui decât nori şi cer, cea mai mare maşinărie din lume. Îşi schimbă direcţia înspre port, dându-se la o parte din calea monstralui care se apropia, reduse viteza şi altitudinea pentru o

vedere mai bună pe măsură ce acesta se apropia. Existau doar două astfel de aeronave gargantuelice, Zeppelinul Graf, care făcea rate europene şi sud-africane, şi Hindenburg, care traversa Atlanticul de Nord de la Frankfurt la Lakehurst, New Jersey, până la Montreal. De luni de zile spera să îl vadă, dar, până acum, ori de câte ori Hindenburgul trecuse prin zonă, el aflase prea târziu, la zile după aceea, din ziarele locale sau de la vreun vecin care fusese îndeajuns de norocos să se afle la lacul Champlain când marea aeronavă strălucitoare plutea pe ceral albastra al Adirondack-ului. Era atât de emoţionant să-l vezi, şi ce noroc, gândea el, să vezi drăcia aia de chestie din aer!

Era enorm, mai mult de două sute de metri lungime, şi avea forma unei bombe gigantice. El îşi aminti că citise că avea un diametra de patrazeci de metri. În ciuda incredibilei lui mărimi şi viteze, pe care Jordan o estimase la o sută treizeci de kilometri la oră, părea a avea o natură mai mult animală decât mecanică, pentru că se mişca implacabil prin aer mai mult ca o creatură vie dintr-o altă epocă decât ca o maşinărie de zbor din secolul XX, făcută de om. Îşi aduse aminte mai multe dintre caracteristicile lui – că avea puterea a doua motoare imense Mercedes Benz de 1200 cai putere şi că era umplut cu două sute de mii de metri cubi de hidrogen. Aeronava era echipată cu sufragerii elegante, holuri pentru relaxare, camere de zi luxoase, promenade, avea până şi camere pentru fumat, toate localizate în interioral corpului strălucitor al navei în loc să fie într-o nacelă exterioară, cum se întâmpla în cazul dirijabilelor. Şi ştia şi puţin din istoria lui – Compania Zepellin, ameninţată de faliment, acceptase ajutor financiar din partea Partidului Nazist. Statele Unite erau singura sursă de încredere pentru a procura heliu neinflamabil, dar Congresul, neliniştit oarecum de avântul naziştilor, interzisese comerţul cu gaz către germani, forţând Compania Zeppelin să-şi umple aeronavele cu hidrogen. Hindenburgul fusese echipat împotriva incendiilor, citise el, dar chiar şi aşa, hidrogenul era inflamabil, iar acest fapt făcea ca lui Jordan dirijabilele să i se pară şi mai periculos de atrăgătoare, şi mai mult nişte creaturi vii.

Se apropie de aeronavă. Păstrând distanţa cam la câteva sute de metri de tribordul ei, astfel încât să evite puternicul curent produs de elice şi siajul, pilotă avionul de-a lungul zeppelinului, care măsura mai mult de o optime dintr-un kilometru. Era fermecat de mărimea

naturală a maşinăriei. Fermecat şi impresionat. Chiar proporţia lui era fiixmoasă pentru Jordan, precum un gheţar din Groenlanda văzut pentru prima oară – un lucru prea mare pentru ca oamenii să şi-l imagineze, dar, cu toate acestea, o parte naturală şi perfecţionată a lumii pe care o locuiesc oamenii. Pasagerii se uitau de la ferestre şi îi făceau cu mâna pe când treceau pe lângă el, iar din carlinga deschisă a micuţului lui biplan Waco, le făcu şi el semne cu mâna.

Spre partea din spate a aeronavei, unde coca se îngusta puţin, văzu patru stabilizatoare, un stabilizator dorsal şi câte unul pe fiecare parte şi încă unul pe partea de jos, iar pe măsură ce Jordan zbura pe lângă zeppelin, văzu zvasticile enorme, în roşu şi negru, de pe stabilizatoare. Nu se aşteptase la asta. Dintr-odată zeppelinul îşi pierdu toată frumuseţea. Devenise un lucru Lirât. Se trase brusc de lângă aeronavă, reduse viteza şi plonja înspre suprafaţa lacului, îndreptându-se încet, din ce în ce mai adus de umeri, spre ţărm, unde zbură sus pe deasupra dealurilor împădurite şi-şi îndreptă avionul în direcţia casei lui.

Bărbatul comandă micul dejun pentru tânăra femeie la restaurantul Hauptbahnhof, iar după ce ea fusese servită, o lăsă singură la gară şi aranja ca bagajul ei şi cele două geamantane Mark Cross să-i fie trimise cu taxiul la Hotelul Frankfurter Hof Trebuia să-şi arate paşaportul şi biletul la hotel mai târziu în acea după-amiază şi să-şi recupereze bagajul după ce fusese controlat în amănunt de oficialii de la Corporaţia Zeppelin. Aceştia se tem foarte tare de sabotaj, îi explicase bărbatul. În restul dimineţii şi până după-amiază, cei doi se comportaseră precum nişte turişti, vizitând Museumsufer de pe malul râului Main şi Palmengarten şi catedrala gotică Sfântul Bartolomeu. Bărbatul părea să se simtă bine în timp ce îi explica femeii istoria şi importanţa acestor locuri, în ciuda lipsei ei evidente de curiozitate. La 4 p.m. ei ajunseră cu taxiul la Frankfurter Hof unde au fost conduşi către sala principală de mese, care era închiriată de Corporaţia Zeppelin. Camera era plină de treizeci şi opt de pasageri şi de numeroşi membri ai familiei şi prieteni, toţi urmăriţi cu atenţie de bărbaţii de la Waffen SS. Ofiţerii SS stăteau câte doi în poziţie de pe-loc-repaos de-a lungul celor patru laturi ale sălii de mese, în timp ce ofiţerii de securitate ai Zeppelinului, îmbrăcaţi în uniforme albastru închis, cântăreau bagaje şi poşete şi serviete, apoi le deschideau şi le examinau conţinutul. O coadă se formase în faţa mesei lungi de la

capătul îndepărtat al camerei, unde inspectorul aduna chibriturile, brichetele, bateriile, lanternele, chiar şi echipamentul fotografic şi becurile pasagerilor. Un al doilea inspector punea lucrurile în săculeţi de pânză etichetaţi cu numele posesorului lor Pasagerii erau asiguraţi că atunci când se va termina călătoria, bunurile le vor fi returnate. Puteau să păstreze săculeţul ca amintire. Unul dintre pasageri, un american scund, bine legat, cu părul negru vopsit care îi cădea peste frunte, se certa cu inspectorul. Ţinea strâns un pachet de mărimea unei cutii de pantofi pe care nu voia să-l predea pentru a fi examinat. Eu l-am împachetat într-un fel special! protestă omul. Doi dintre ofiţerii SS înaintară şi statură în spatele inspectorului, iar americanul nu mai continuă cu argumentele. Inspectorul desfăcu ambalajul strălucitor, având grijă să nu-l rupă, şi deschise cutia. Înăuntru se găsea o păpuşă chinezească Dresden. Este pentru fiica mea, spuse americanul. Unul dintre ofiţerii SS înainta şi scoase păpuşa din cutie şi o puse sub aparatul cu raze Xei se întoarse cu ea. Inspectorul luă păpuşa de la ofiţer, îi ridică rochia şi zâmbi. Este o fetiţă, nătărăule, spuse americanul. Aşa se pare, spuse inspectorul şi îi dădu păpuşa înapoi. Tânăra femeie în costumul maro simplu şi cu pălăria neagră cu voal urmărise cearta şi examinarea păpuşii, iar bărbatul care o însoţea pe femeie o urmărise pe ea. El îi luă poşeta şi o puse pe masă. Trebuie să ne grăbim, spuse el. În curând vor veni autobuzele să ducă pe toată lumea la hangar pentru decolare. Ea îl întrebă dacă văzuse păpuşa. El dădu afirmativ din cap. Era frumoasă, nu-i aşa? spuse femeia. Da, foarte frumoasă, zise el, şi luând-o de braţ, o conduse de-a lungul mesei, departe de bărbatul cu păpuşa.

Mama Vanessei, Evelyn Cole, se temea demult că fiica ei ar fi nebună, dar doctorul Cole nici nu voia să audă aşa ceva. Timp de ani în şir ei s-au certat dacă Vanessa trebuia sau nu internată: doamna Cole argumentând că acest lucru ar salva nu numai viaţa fetei lor, ci şi căsnicia lor; doctorul Cole insistând că ameninţările periodice ale Vanessei şi încercările ei de sinucidere, cât şi comportamentul nesăbuit – încurcăturile sexuale flagrante cu bărbaţi însuraţi, faptul că fusese arestată pentru comportament obscen în public, cheltuirea unor sume imense pe haine şi bijuterii şi furturile din magazin care adesea însoţeau cumpărăturile, consumul abuziv de alcool şi drogtiri, chiar şi cele două căsătorii făcute în grabă într-ascuns şi cele două divorţuri care le urmaseră la scurt timp – erau un spectacol de clasă destinat

doar captării atenţiei.

— Atenţie din partea cui? întreba Evelyn nervoasă.

— Din partea noastră, spunea el. Şi ofta: Mai ales de la iriine, presupun, mărturisind încă o dată că nu avusese grijă pe măsura aşteptărilor de Vanessa atunci când ea fusese copil, în acei ani era extenuat de pe urma muncii lui şi-şi neglijase fiica.

— Deşi este deşteaptă şi talentată, are talent pentru muzică şi actorie şi e înzestrată pentru scris, dacă ar vrea să se apuce de ceva în mod serios, ea este încă un copil din punct de vedere mental, explica el oricui îl asculta dar, atunci când erau singuri, mai ales soţiei lui care părea hotărâtă să o învinuiască pe Vanessa pentru comportamentul ei.

Ca şi cum ar fi invocat o autoritate superioară, el îi spunea:

— Oamenii care sunt privaţi de satisfacerea unor necesităţi emoţionale în timpul copilăriei rămân blocaţi în asta. Iar apoi spunea din nou, ca şi cum acest lucru i-ar fi dat speranţă: Când era foarte mică, eu am fost mai mult absent, fizic şi emoţional. Chiar şi tu ştii asta. Apoi, în timpul războiului, când avea doar unsprezece şi doisprezece ani, eu eram adesea în Franţa şi am lăsat-o în grija ta. Iar tu, draga mea, erai adesea bolnavă tu însăţi. Obişnuiai să bei mult pe atunci, după cum îţi aminteşti şi tu. Nu, servitorii au crescut-o pe fiica noastră. Eram amândoi plecaţi în lumile noastre. Şi ştii şi tu asta. Guvernantele şi menajerele şi dădacele au crescut-o pe Vanessa. Mai întâi servitorii, iar apoi directoarele de la şcolile private, iar apoi decanii de la colegii. Iar acum nu mai are cine să o crească decât noi. Şi datorită faptului că este un adult, este prea târziu. Diferenţa dintre mine şi tine este că tu nu vrei să recunoşti acest lucru. Culegem ce semănăm, Evelyn.

Dar el insista că nu-şi învinuia soţia; se învinuia pe el însuşi. Doctorul Cole nu era un om care se lepăda de responsabilitate. Evelyn, după cum îi plăcea lui să spună, avea propriile ei probleme, dintre care una era alcoolul. Pe când era tânără, Evelyn Cole suferise de extenuare nervoasă şi era predispusă la ieşinuri, la perioade lungi de apatie şi depresie, ipohondrie şi schimbări extreme de dispoziţie, pe care soţul ei, doctorul, le trata cu doze mici de analgezice şi alte medicamente, iar ea le trata cu gin. Doar în urmă cu patru ani, când se apropia de cincizeci de ani şi se aflau într-o vacanţă mai lungă cu familia în Europa şi nu se putea opri din plâns şi nu putea părăsi hotelul din Zürich, că se lăsase în grija doctorului Günther Theobold, faimosul psihanalist elveţian, care o vindecase, înlăturându-i dependenţa de folosirea

oricărui tratament medicamentos, chiar şi de a alcoolului. El fusese cel care reuşise să-l convingă pe doctoral Cole că doamna Cole avea dreptate. Pentru binele lor şi al ei, le spusese acesta, fiica lor ar fi trebuit internată într-un azil.

— Nu închisă ca un prizonier, ci psihanalizată. Va trebui, bineînţeles, să locuiască la sanatoriu pentru cel puţin un an, explică el.

Doctoral Cole îl prevenise pe doctorul Theobold că reiatările Vanessei despre copilăria ei vor suna, fără îndoială, ciudat şi cel mai probabil erau inventate, dar psihanalistul zâmbise şi spusese că îi fuseseră povestite tot felul de istorii, dar el nu căuta faptele în povestire, ci adevărat.

— Când pacienta va afla adevărat, adevărat emoţional, atunci ea va fi eliberată de închipuirile ei şi va înceta cu comportamentul bazat pe aceste închipuiri.

Ei i-au urmat sfatul şi au internat-o atunci şi acolo la Institutul Theobold, unde Vanessa fusese într-adevăr închisă, ţinută în spatele unor ziduri înalte de cărămidă, până când, după întâlnirile ei zilnice cu doctorul Theobold timp de treisprezece luni, acesta o declarase vindecată, nemaiprezentând un pericol pentru ea şi pentru ceilalţi, şi o trimisese acasă la New York, păstrând ceea ea descrisese ca fiind un roman suprarealist şi nişte secvenţe de sonete shakespeariene pe care le scrisese la institut.

Dar ea nu era vindecată, după cum îi mărturisise doctorul Theobold asistentului lui, doctorul Reichold; fata era probabil incurabilă, cel puţin prin metode tradiţionale. Nu ar fi fost surprins dacă, în scurt timp, ea s-ar fi întors acolo. La numai câteva săptămâni după reîntoarcerea în apartamentul părinţilor ei, ea firsese arestată la Hotelul Carlyle pentru că refirzase să plece din holul din faţa apartamentului de la ultimul etaj unde fostul ei soţ, contele Von Heidenstamm, locuia la New York City. Contele, care se recăsătorise, era plecat în luna de miere la Monte Carlo. Deşi nu exista niciun motiv pentru care proaspăt căsătoriţii s-ar fi reîntors în următoarele câteva luni, şi deşi revolverul placat cu nichel găsit în geanta ei sugera contrariul, Vanessa susţinea cu insistenţă în faţa poliţiei că dorea doar să felicite cuplul la întoarcerea în New York.

Câteva zile mai apoi, ea distrusese Packard-ul tatălui ei în Westport, Connecticut, conducând înspre casă beată, la trei dimineaţa, venind de la o petrecere dată de membrii unei societăţi secrete de la

Yale, unde ea fusese singurul invitat de sex feminin. Fusese arestată şi îşi petrecuse restul nopţii la puşcărie, în dimineaţa următoare, doctorul Cole venise în grabă cu trenul la Westport. Plătise cauţiunea pentru fiica lui, cumpărase un alt Packard şi o dusese cu maşina înapoi la New York, uşurat să afle că petrecerea fusese dată de Wolf's Head, şi nu de Skulls and Bones.

Ea le spusese prietenilor, părinţilor ei şi prietenilor lor şi reporterului de la The New York Herald Tribune că fusese rugată de către Comitetul Olimpic American să cânte solo toate cele patruzeci şi patru de imnuri naţionale ale tuturor ţărilor participante în limba lor naţională la apropiatele Jocuri Olimpice de iarnă de la Garmisch-Partenkirchen, Germania, după care va face o serie de programe pentru BBC despre Noua Operă Americană. Mai apoi, ea atribuise absenţa ei de la Jocurile Olimpice faptului că Partidul Nazist insistase ca o soprană de la Opera Germană să cânte imnurilelmţionale. Seria de la BBC, pretindea ea, fusese anuiată când au aflat că Vanessa fusese odinioară prietena lui Wallis Simpson, un american divorţat, al cărui ataşament faţă de noul Rege Edward al VIII-lea scandalizase întreaga Mare Britanie.

— Americancele frumoase nu trebuie să aplice, explică ea.

La Clubul Stork, într-o seară, ea îi spusese lui Walter Winchell că se culca cu Ernest Hemingway şi că fusese invitată să i se alăture într-un safari în Kenya, iar Winchell scrisese despre acest fapt în rubrica lui de a doua zi, deşi nu dezvăluise numele ei sau al lui Hemingway, pur şi simplu referindu-se la ea ca la „Frumoasa Hoinară din Gotham", iar la scriitor ca la „Titanului Maşinii de Scris".

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu înseamnă nimic, spuse Vanessa când părinţii ei au întrebat-o despre acestea şi despre alte poveşti fantastice: E doar o nenorocită de glumă. Le dau peste nas, atâta tot. Le ofer oamenilor ceva interesant despre care să vorbească.

Dar comportamentul ei periculos, ciudat, şi exagerările nebuneşti şi minciunile fabuloase îi ţineau pe doctorul Cole şi pe doamna Cole într-o stare de anxietate şi de spaimă continue – fapt care nu-i displăcea întru totul Vanessei. Îi plăcea să-i ţină în starea aceea. În consecinţă, când după câteva luni părinţii ei începură să ignore comportamentul ei distructiv şi ameninţător ca şi când s-ar fi obişnuit cu el, ea se transformă dintr-odată în fiica cea bună – o tânără femeie de societate, calmă, lucidă, sociabilă şi controlată. În scurtă vreme, cei

trei membri ai familiei Cole, tatăl, mama şi fiica, mergeau din nou împreună la cină în oraş, îşi petreceau sfârşitul de săptămână în casa lor din Tuxedo Park, având ca invitaţi prieteni, colegi şi new-yorkezi distinşi din lumea artei, a medicinei şi a comerjului în apartamentul lor, iar la începutul lui iulie veneau în Rezervaţia din Adirondack pentru reuniimea anuală a absolvenţilor promoţiei din 03 a Colegiului Skulls and Bones şi a lamiliilor lor cu ocazia Zilei Independenţei, la Rangeview, cabana familiei Cole de pe Lacul al Doilea Tamarack.

Dar de îndată ce părinţii ei au părut a fi mulţumiţi, Vanessa a găsit o nouă modalitate de a-i alarma, chiar mai mult, de a-i face de ruşine. Faptul că zburase într-un hidroavion în noaptea de 4 Iulie cu artistul Jordan Groves era prea puţin alarmant pentru ei şi nici măcar ruşinos, dar ar fi putut ridica tensiunea doctorului Cole îndeajuns de mult încât să contribuie la fatalul lui atac de cord. Şi când, numai după cinci zile, la înmormântarea lui din Greenwich, Connecticut, Vanessa a rostit o cuvântare deasupra cenuşii tatălui ei care i-a scandalizat pe mama ei şi pe toţi cei care îl admiraseră şi îl iubiseră pe doctorul Cole – o relatare ciudată, încurcată, a relaţiei cu tatăl ei, sugerând, dacă nu chiar spunând explicit, că pe când era fetiţă fusese abuzată sexual de către el – mama ei a fost îndeajuns de alarmată şi de ruşinată încât, după ce se consultase cu Whitney Broadhead, avocatul familiei, şi după un schimb de câteva telegrame cu: doctorul Theobold, să decidă că nu avea altă soluţie decât să o închidă într-un sanatoriu pe Vanessa pentru a doua oară.

Lui Evelyn Cole îi luase aproape două săptămâni să facă planurile. În final, pretinzând că e vorba de o întâlnire la Broadhead, Stevens şi Wyse în birourile de pe Wall Street pentru discutarea testamentului doctorului Cole, în prezenţa lui Whitney Broadhead şi a doctorului Otto Reichold, tânărul asistent al doctorului Theobold, Evelyn Cole b informase pe fiica ei Vanessa că devenise un pericol pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi. Documentele necesare fuseseră deja încheiate, spuse ea. Spera că Vanessa va realiza înţelepciunea şi necesitatea acestei decizii şi va coopera.

Vanessa stătuse în scaunul de piele şi suspinase adânc închizând ochii. Mama ei se aplecase de pe scaunul de lângă ea şi îi mângâiase mâna. Nimeni nu spusese niciun cuvânt. Camera mare de conferinţe era decorată cu portrete ale fondatorilor firmei şi era mobilată cu mese de stejar, biblioteci cu geamuri de sticlă pline cu cărţi de drept,

scaune grele capitonate cu piele, scrumiere cu picior, o canapea de piele împodobită cu ciucuri şi cu o margine de alamă strălucitoare. Singurul sunet care se auzea era tic-tacul puternic al ceasului vechi, din arţar noduros, aşezat lângă uşă precum o santinelă.

Doctorul Reichold, un bărbat voinic cu părul ca de in arătos, stătea lângă fereastră în celălalt capăt al camerei. Îşi umplu încet pipa cu tutun dintr-o punguliţă rotimdă de piele şi se uită în jos de la fereastra înaltă la meloanele şi la umbrelele mulţimii de trecători aflaţi în timpul pauzei de prânz cu zece etaje mai jos. Era nerăbdător să se reîntoarcă acasă la Zürich, dar dacă fata nu dorea să meargă de bunăvoie şi să semneze fişele de internare, dacă ea opunea rezistenţă, atunci mama ar fi trebuit să judece cazul în instanţă, ceea ce doctorul Theobold îl instruise să evite cu orice preţ. Institutul nu era recunoscut în Statele Unite ca având licenţă legală în tratarea bolilor mentale; niciun tribunal american nu ar aproba trimiterea Vanessei la Zürich împotriva voinţei ei. Iar doctorul Theobold nu dorea ca fata să fie închisă într-unul dintre acele groaznice aziluri de nebuni americane; după cum îi scrisese doamnei Cole, ea ar fi fost împinsă către sinucidere. Dacă era cineva care ar fi reuşit să o vindece pe fiica doctorului Cole, atunci acela era el, doctorul Günther Theobold.

— Crezi ar fi frumos şi în regulă să te bucuri de toamnă la Zürich, Vanessa? spuse doctorul Reichold.

Aşezat în capul lungii mese de conferinţe cu un vraf de hârtii în faţă, domnul Broadhead, cu capul lui rotund ca o minge medicinală şi lipsit aproape în întregime de păr, cu excepţia unei şuviţe creţe de deasupra urechilor şi a mustăţii albe şi dese, îşi studie reverul bleumarin, culese un fir de păr alb de pe el şi îl aşează cu grijă deoparte, ca şi când l-ar fi păstrat pentru mai târziu.

— Chiar ar fi cel mai bun lucru pentru tine, Vanessa, spuse avocatul fără măcar să se uite la ea. O afacere neplăcută. Spera că se va încheia curând fără nicio scenă. Ura scenele, mai ales când erau implicate averi semnificative de familie.

Vanessa îşi deschise ochii ei mari şi albaştri, plini de lacrimi. Ea îi spuse mamei ei:

— Presupun că totul este pregătit pentru ca eu să semnez. Precum data trecută.

— Da, dragă. Este doar o formalitate.

— Doar o formalitate.

— În linii mari, ceea ce facem aici este să-i dăm mamei tale puterea de decizie câtă vreme tu vei fi în grija doctoralul Theobold, spuse domnul Broadhead. Şi să ne numim pe mama ta, pe mine şi pe bătrânii domni de la Fondul SUA ca executori ai mai multor fonduri stabilite pentru tine de bunicii tăi şi de răposatul tău tată. Şi, bineînţeles, o declaraţie care certifică punerea ta în grija doctoralul Theobold de bunăvoie, et caetera.

— Et caetera.

— Da…

— De ce trebuie să-i dau mamei puterea de decizie şi să îi dau ei şi vouă şi bătrâneilor simpatici de la Fondul SUA controlul a ceea ce îmi aparţine de drept? Nu sunt minoră. Nu sunt nebună cu acte. Nu-i aşa?

— Nu, dragă. Este numai o măsură temporară, spuse mama ei şi o mângâie uşor peste mâna, mâna cu care scria, observă Vanessa.

— Împotriva a ce?

— Este doar un mod de protecţie şi de administrare a bunurilor tale cât timp tu vei fi inaptă.

— Inaptă? Nu sunt inaptă.

— Câtă vreme eşti în străinătate, vreau să spun.

— Presupun, mamă, că deja mi-ai rezervat deja biletul?

— Da.

— Bineînţeles. Pe Isle de France, sper?

— De fapt, eu… începu mama ei. Nu, n-am făcut-o.

— Of, dragă. Ernest rezervase bilete pe Isle de France pentru mai târziu în cursul acestei luni şi ar fi fost frumos dacă am fi putut călători împreună. Măcar până când ar fi trebuit să ne despărţim în Paris.

— Ernest?

— Hemingway, mamă. Scriitorul; Merge în Spania, ştii. Să lupte contra fasciştilor şi să scrie pentru Collier's, cred că a spus. M-a invitat să merg cu el la Madrid. Dar cred că acum nu voi putea face aşa ceva, nu-i aşa? Ea suspină din nou. Probabil că va ajunge să fie cu femeia aceea oribilă, Gelhom. Şi-a părăsit soţia, ştii. Sau e pe cale să o facă.

— De fapt, mă gândeam că poate ţi-ar plăcea mai bine dacă ţi-aş lua o cabină pe noul şi minunatul dirijabil german, Hindenburg\ Păreai atât de bucuroasă când vorbeai despre el deunăzi! Este destul de luxos! Şi scump, aş adăuga eu. Patru sute de dolari, un singur drum.

Dar face mai puţin de trei zile de la New York la Frankfurt! spuse ea veselă. Nu e nemaipomenit? Iar doctorul Theobold a acceptat să se întâlnească cu tine la Frankfurt şi să te însoţească personal cu trenul la Zürich.

Doctorul Reichold îşi aprinse pipa şi trase tare din ea timp de câteva secunde.

— Eu voi călători din America cu tine, Vanessa, spuse el printre fumuri. Şi pentru mine este prima oară pe zeppelin. Există chiar şi o cameră pentru fumat. Putem să stăm în ea împreună, iar tu poţi să-mi povesteşti despre scriitor, despre Ernest, dacă vrei.

— Dacă vreau.

Mama ei continuă să o mângâie pe Vanessa pe mână.

— E spre binele tău, dragă. Nu eşti de acord?

Vanessa îşi trase mâna, lăsând-o pe mama ei să mângâie braţul scaunului.

— Nu văd să am altă alegere. Da, mamă, săţt de acord, spuse ea. Oricum vrei tu, oricum ar fi vrut tati, este mai bine aşa. Oricum vor doctorul Theobold şi doctorul Pipă Teutonică de aici şi Excelenţa sa Whitney Brodbend, şi toţi acei domni de încredere de la Fondul SUA, orice vor ei este spre bine. Spre binele cui, totuşi?

— Vai, pentru al tău, dragă.

— Bine, mamă. Ea se ridică în picioare şi merse la masa de conferinţe. Bine. Cum. Vreţi. Voi. Asta ar trebui să fie interesant. Unde semnez?

În dimineaţa următoare, în casa lor de la Tuxedo Park, în timp ce Vanessa şi mama ei împachetau cufărul Vanessei, Vanessa o luă cu forţa pe femeia mai în vârstă şi o răpi. Mai târziu în cursul săptămânii, când Vanessa nu apăru în Parkhurst, New Jersey pentru îmbarcarea pe Hindenburg, doctorul Reichold nu fost prea dezamăgit. Personal, nu îi era dragă Vanessa şi nu-şi dorise în mod deosebit să petreacă treizeci de ore în compania ei apropiată, chiar dacă erau pe Hindenburg. Nici nu era atras din punct de vedere sexual de ea, cum erau majoritatea bărbaţilor, dat fiind faptul că el prefera atleţii bărbaţi tineri, blonzi, şi regreta că trebuia să rateze Jocurile Olimpice de la I icriin pentru asta. Dar datorită doamnei Cole deja avea biletul de întoarcere la Frankfurt gata plătit şi la îndemână. A raportat simplu că doamna Cole a decis înuhimul moment să nu o mai nitemeze pe fiica ei, iar doctorul Theobold, ca de obicei, şi-a mângâiat barba, a dat din umeri şi a spus:

— Ca să fie ajutaţi, oamenii trebuie să vină ei mai întâi la mine, Otto. Eu nu pot să mă duc la ei.

Pentru a evita să o ţină pe mama ei legată şi cu căluş în l'ură pe timpul lungii călătorii până la Rezervaţie, Vanessa o convinsese – deşi nu era adevărat – că avea un pistol în geantă, acelaşi 38 suflat cu nichel pe care îl avusese la Carlyle când voise să-l împuşte pe Contele Nu-Contează. Îi spusese mamei ei că dacă ar încerca să scape sau să strige după ajutor, Vanessa şi-ar trage un glonţ în cap imediat.

— Dacă vrei să fii responsabilă pentru moartea mea, mamă, dacă vrei să mă vezi murind în faţa ochilor tăi şi să fii responsabilă pentru asta, atunci tot ce trebuie să faci este să-i faci tipului de la cabina de taxare un semn sau să-i şopteşti ceva omului care pline benzina sau vreun cuvânt cuiva de la Clubul Tamarack, declară ea. Nu voi ezita nicio clipă să-mi spulber creierii în faţa ta, crede-mă.

Iar mama ei chiar o crezuse. Mai târziu, când o ascunsese pe mama ei în cabană, nu simţise nevoia să o lege şi îi pună căluş femeii – exceptând momentul când se dusese în căutarea artistului, Jordan Groves, la casa lui de la Petersburg şi, bineînţeles, în ziua următoare, când zburase cu hidroavionul lui la Lacul al Doilea cu cenuşa doctorului Cole, iar el vizitase pentru puţin timp cabana după aceea, şi Vanessa aproape reuşise să-l seducă. Atunci a legat-o şi i-a pus căluş.

— Poţi să ai la dispoziţie întreaga cabană cât suntem singure, spuse ea. Dar nu poţi ieşi afară, mamă. Iar dacă vine cineva pe lac cu barca sau vreun excursionist sau cineva de la o altă cabană se opreşte pentru o discuţie amicală, eu voi fi cea care va vorbi. AUfel, va trebui să te leg şi să te închid în dormitor din nou şi să te ţin acolo.

Planul Vanessei nu era un plan; era mai degrabă asemănător unei dorinţe sălbatice decât unei strategii. Ea voia pur şi simplu să evite să fie închisă din nou la sanatoriu şi îşi dorea, într-un fel, să recapete controlul asupra fondurilor foarte mare pe care bunicii şi tatăl ei i le lăsaseră şi pe care ea, atât de liniştită, prostească, le pusese în mâinile mamei ei, a domnului Broadhead şi a Fondului SUA. Credea că prima dintre aceste; dorinţe îi va fi satisfăcută dacă nu va merge la Zürich de bunăvoie, iar mama ei ar fi fost împiedicată să o interneze în altă parte. A doua ar fi fost satisfăcută numai dacă mama ei ar fi murit de cauze naturale, foarte improbabil la vârsta ei, sau s-ar fi recuzat pe ea însăşi, pe domnul Broadhead şi Fondul jj SUA ca executori; de asemenea, foarte puţin probabil. Mai \ ales acum, cea mai mare dorinţă

a Vanessei era ca, până la moartea mamei ei, nimeni în afară de Vanessa însăşi să nu fie lăsat să o vadă sau să îi vorbească. Deocamdată, acum şi cât de mult ar fi fost posibil, urmau să stea la cabană, nu chiar nevăzute de nimeni, dar într-o izolare relativă şi foarte dificil de contactat. După aceea… ei, ea avea să-şi dea seama ce avea de făcut când într-adevăr va trebui să acţioneze.

Rangeview, proprietatea de pe malul Lacului al Doilea Tamarack, era situată atât de departe de alţi oameni pe cât îşi putea imagina Vanessa, dar ca să stea acolo mai mult de câteva zile aveau nevoie de provizii – mâncare proaspătă şi conservată, kerosen pentru lămpi, ţigări, băutiră – şi cineva care să le aducă în mod regulat. Ea se gândise mai întâi la artist şi ia hidroavionul lui, dar îşi dăduse seama că el ar refuza să o ajute, cel puţin deocamdată. Apoi şi-a amintit de Hubert St. Germain, ghidul localnic care de zeci de ani lucra ca îngrijitor ia cabana familiei Cole. La fiecare întâi iulie, înainte de venirea familiei Cole, Hubert deschidea cabana, umplea cămările, tăia lemne de foc, făcea reparaţiile sezoniere la acoperiş şi la hornuri, strângea şuruburile pe care le slăbise vântul de la stoluri şi înlocuia plasele rupte, reparând tot ceea ce stricase iama din Adirondack. Vanessei îi plăcea de Hubert St. Germain şi avea încredere în el. Era foarte arătos, credea ea, şi sfios şi se păstra la o distanţă discretă de angajatorii lui. Aproape că nu ştiai că e acolo, până când nu observai stiva mare de lemne pentru foc proaspăt tăiate sau vedeai că treptele stricate ale terasei fuseseră înlocuite sau vedeai dulapul deschis din bucătărie reumplut cu fulgi de ovăz, supă, făină, zahăr şi carne de vită la conservă, iar în frigider era o bucată mare de gheaţă de la gheţăria din Tunbridge şi şase bucăţi de păstrăv proaspăt prins şi o sticlă de vin răcit.

Ea trebuia să-l găsească pe Hubert cumva, trebuia să-l convingă să facă livrările săptămânale fără să vină în casă sau să stea prea mult pe la cabană, fără să trebuiască să o vadă sau îi vorbească mamei ei.

— Îmi pare rău, mamă, dar te voi încuia din nou în dormitor. Erau aşezate la masa din bucătărie mâncând micul dejun care consta în conservă de carne de porc şi fasole. După două nopţi şi o zi întreagă, asta era tot ce mai aveau de mâncare.

— Va fi pentru patru sau cinci ore de data asta, aşa că mănâncă. Şi ai face bine să mergi la baie înainte să plec.

— N-ai să mă legi din nou de mâini şi de picioare şi n-o să-mi

mai pui din nou căluş, nu-i aşa? Te rog să nu o faci. Te rog. Este ceva groaznic, zise mama ei şi începu să plângă încet.

— Ştiu. Şi urăsc să o fac. Dar, mamă… zise ea şi făcu o pauză. Nu pot avea încredere în tine, mamă. Pur şi simplu nu pot. Dacă nu te ţin aici, îi vei aduce pe oamenii în haine albe să mă ia şi să mă ducă la balamuc. E simplu. Este aşa de simplu. Chiar este. Dacă tati ar mai fi trăit… ei, dacă el ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu ar fi necesare, atâta tot. Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare. Gata?

— Sunt o femeie bătrână, Vanessa. Te rog, nu face asta. Şi nu mă simt bine, ştii asta.

— Ai cincizeci şi trei de ani şi eşti sănătoasă tun. Probabil vei mai trăi încă douăzeci şi cinci de ani. Pe atunci eu voi fi o femeie bătrână. Haide, am multe de făcut azi. Nu putem trăi cu fasole la conservă şi apă de izvor.

O oră mai târziu, Vanessa trecuse Lacul al Doilea şi se îndreaptă peste Carry către Primul Lac. Vâsli până la debarcadei de la capătul nordic, legă barca de docuri şi merse repede pe p tecă, într-o urcare lină prin pădure de-a lungul râului Tamarae până la club, cam la trei kilometri distanţă. Se duse direct la hv rolul managerului, Russell Kendall, şi intră fără să bată.

El se ridică dintr-odată, cu faţa împurpurată, de parcă l-ar fi prins făcând ceva ilicit.

— Aş aprecia dacă ai bate la uşă mai întâi, Vanessa. Puţi să fiu în mijlocul unei conversaţii confidenţiale cu unul dintri membri, ştii.

— Dar nu eşti.

— Nu. Nu în momentul de faţă. Îşi dorea să reuşească să facă pe fata asta să dispară. Şi pe mama ei, de asemeni Aceste femei, Evelyn şi Vanessa Cole, sau cum s-o fi numim ea acum, erau pretenţioase şi pline de aere. Erau precum o dansatoare şi mama ei, gândea el, şi îşi admira gândul acesta, îi părea rău că murise tatăl. Îi plăcuse destul de mult pe doctorul Cole, un bărbat blând, sociabil, dintr-o familie veche a Rezervaţiei, căruia îi plăcea să vorbească despre artă şi natură: Un bărbat cu o gândire filosofică. Dădea bacşişuri grase personalului, iar de Crăciun, când Clubul Tamarack era închis, iar Russell Kendall era în Augusta şi Rezervaţia era ultimul lucru la care se gândeau majoritatea membrilor, doctorul Cole întotdeauna îşi amintea să-i trimită lui Kendall o sută de dolari ca primă de vacanţă, sumă care valora de zece ori mai mult decât salariul pe o săptămână al unui bucătar de la Club.

— Ce pot face pentru tine, Vanessa? întrebă el.

— Poţi să-mi spui cum să iau legătura cu Hubert St. Germain. Am nevoie ca el să-mi aducă provizii la Rangeview. Mama şi cu mine ne aşteptăm să stăm o perioadă mai lungă decât am plănuit.

— Oh. Pentru cât timp? Credeam că sunteţi aici doar pentru câteva zile, spuse el. Ce s-a întâmplat cu… cenuşa tatălui tău? Sper că nu ai…

— Nu-ţi face griji, îl întrerupse ea. Am aruncat-o în râul Tamarack, dar foarte departe, chiar la Wappinger's Falls. Nu pe proprietatea Rezervaţiei. Pe, vremea asta, tati deja face pluta în lacul Champlain, îndreptându-se către nord, către St. Lawrence şi spre apele îngheţate ale Atlanticului de Nord.

— Vanessa, te rog, spuse Kendall. Este tatăl tău.

— A fost. Dar ai dreptate, spuse ea, dintr-odată schimbau du-şi poziţia şi tonul vocii. Îmi pare rău. Este doar… doar faptul că eu şi cu mama suntem foarte afectate de moartea lui. Mai ales mama. Purtăm doliu împreună. Jelim după el la cabană. Rezervaţia a fost cel mai sfânt loc din univers pentru lata, ştii. Era o adevărată biserică. Într-un fel, chiar dacă ne-ai interzis să-i împrăştiem cenuşa la Lacul al Doilea, noi ne simţiin aproape de el la cabană. Aşa că am hotărât să stăm acolo atâta vreme cât şi spiritul lui va fi acolo. Probabil pentru tot iestul verii. Poate chiar şi în toamnă. De aceea trebuie să vorbesc cu Hubert St. Germain. Sper că nu a plecat şi a luat în grijă alte cabane şi ne-a abandonat complet. Ştiu cât de cău-lat este, dar a lucrat întotdeauna pentru noi, iar tati a fost Ibarte ataşat de el. Nu mi-ar plăcea să-l pierd… acum că tatăl meu nu mai este aici. Îşi şterse o lacrimă.

Kendall se aşeză la biroul lui şi trase de mâneral unui ser-lar, îl deschise şi se uită de-a lungul listei cu ghizi şi cu îndatoririle lor.

— Nu, Hubert este liber. Nu a mai muncit de când aţi plecat la New York pe 5 iulie. Cel puţin nu aici la Club sau la vreo altă cabană de pe Lacul al Doilea. Bineînţeles, s-ar putea să-şi fi găsit de lucra în altă parte până acum. Vreau să spun, printre localnici. Foarte puţin probabil, totuşi, având în veder6 cum sunt ei. Şi din cauza felului de a fi al ghizilor, adăugă el şi zâmbi condescendent. Tot ce îşi doresc ghizii este permisiunea de a vâna şi de a pescui aici în Rezervaţie, iar ei nu pot să facă acest lucru decât dacă vânează sau pescuiesc pentru un membru. Bineînţeles, fac acest lucru oricum. În extra-sezou; când noi nu suntem aici. Sincer, nu ştiu cum reuşesc să supravieţuiască aceşti

oameni.

Ea îl întrebă cum putea să-l contacteze pe Hubert, dar se dovedi că nu avea telefon. Foarte puţini localnici aveau telefon, îi explică Kendall. Ea ar trebui să meargă cu maşina în sat la casa lui, care era dincolo de ferma Clarkson, o casă din buşteni, pe care o construise el însuşi şi unde locuia singur, fără nimeni altcineva, cu excepţia unui câine care îi ţinea companie de când murise soţia lui – o femeie tânără destul de drăguţă, foarte simplă, dar destul de simpatică pe vremea când lucra la club, murise în urmă cu câţiva ani într-un accident de maşină.

— Majoritatea dintre noi ne-am aşteptat ca Hubert să se recăsătorească, pentru că nu erau căsătoriţi de multă vreme şi nici nu aveau copii. Dar nu. El este foarte plăcut de femei, dacă ştii la ce mă refer. Cel puţin localnicele par să creadă asta, menajerele şi ajutoarele de la bucătărie. Aproape că leşină când intră el, continuă să trăncănească Kendall. Dorea să dea impresia că e precum un prieten intim, un egal, dar era foarte greu pentru Kendall să fie mai mult decât politicos cu Vanessa Cole: Hubert este arătos, presupun, într-un fel rustic. Şi foarte tăcut. Dar ştii ce se spune despre cei tăcuţi, spuse el.

— Nu. Ce se spune?

— Apele limpezi sunt adânci şi tot restul. Kendall spera să nu fie nevoit să o vadă des în această vară pe fata asta Cole şi nici pe mama ei. Dar dacă cele două femei voiau să stea la cabana lor până la sfârşitul lunii august sau chiar mai mult, Hubert St. Germain le-ar ţine departe de manager. St Germain era competent, independent şi discret, un ghid care nu permitea ca lucrurile să se complice, iar când lucra pentru una dintre cabane se asigura ca proprietarii să nu aibă niciun motiv să vină la sediul clubului pentru a se plânge conducerii. Îţi voi desena o hartă până la casa lui. Este ceva mai dificil de găsit. E pierdută dincolo de sat la nordul râului Tamarack, în pădurea de mai jos de Beetle Mountain, spuse el, şi scoase o coală de hârtie cu antetul Clubului şi începu să deseneze.

Noua asistentă care trebuia să lucreze în atelierul lui Jordan Groves sosi devreme în prima ei zi de lucru, surprinzându-l pe artist şi iritându-l, deoarece întrerupsese începutul unei fantezii erotice amuzante, explicite, o continuare detaliată a ultimei lui întâlniri cu Vanessa Von Heidenstamm, revelându-i spre delectarea lui ceea ce cu siguranţă s-ar fi petrecut, dacă el nu ar fi dat înapoi în ultima clipă în

care mai putea s-o facă. Renunţarea nu era neobişnuită pentru Jordan. Era priceput la aşa ceva. De câteva ori pe an, uneori chiar de mai multe ori, mergea chiar până la marginea prăpastiei, se uita peste ea şi în jos pe stâncă cu o puternică dorinţă de a păşi în gol, apoi lenunţa, ca mai apoi să se bucure de la o distanţă sigură la gândul teribilelor consecinţe ale unui asemenea salt înspre dezastrul conjugal. Fanteziile îi provocau o durere care era, într-un fel straniu, satisfăcătoare şi îi oferea încărcătura sexuală despre care el credea că îl revigorează fără a-l pune în pericol pe el sau pe altcineva. Singurele femei cu care chiar făcuse dragoste, în afară de soţia lui, bineînţeles, erau femei pe care era incapabil să le iubească; nu făcuse sex cu ele mai mult decât o singură dată şi aproape niciodată nu le mai revedea. Pe celelalte le vizitase astfel, în fantezii, spunându-şi lui însuşi povestioare erotice, din nou şi din nou. În acest mod – probabil era singurul mod posibil – reuşise el de-a lungul tuturor acestor ani să nu se îndrăgostească de nimeni altcineva decât de soţia lui şi, exceptând faptul că ştia că era o slăbiciune şi cu siguranţă nu ar fi vrut ca soţia lui să aibă una asemănătoare, îi permitea să nu se simtă vinovat.

Această obişnuinţă de-a lungul anilor îl făcuse pe artist incandescent din punct de vedere sexual în ochii anumitor femei, îl făcea să se comporte într-un fel ademenitor, indicând că era în mod cert disponibil, chiar dornic să se culce cu ele, dar nu o făcea. El era periculos şi, cu toate acestea, nu era disponibil, era interzis, de neatins. În plus, era un artist faimos, chipeş şi sănătos, un aventurier legendar şi un sportiv, un cunoscut călător prin lume cu o familie iubitoare, un om de stânga şi cu o grămadă de bani. Mai era şi subiectul multor bârfe nefondate. Anumitor femei le plăcea să lase să se creadă că se culcau cu Jordan Groves. Artistul era conştient de cât era de atrăgător pentru aceste femei – ştia că fanteziile lui le chemau ca o incantaţie pe ale lor – şi nu făcea nimic ca să le descurajeze.

Vanessa Von Heidenstamm intrase în naraţiunea onirică din ziua aceea atât de năvalnic încât le luase locul tuturor celorlalte. Era ca şi cum toate femeile de care s-ar fi putut îndrăgosti Jordan Groves, chiar dacă şi-ar fi permis lui însuşi să facă dragoste cu ele, ar fi fost complet uitate într-o clipită, şterse din memorie. Era altfel. În trecut, ori de câte ori realitatea se insinua tulburându-l – la fel cum s-a întâmplat în cazul sosirii lui Frances Jaques, proaspăt angajata lui asistentă – el putea pur şi simplu să-şi lase povestioara deoparte fără

să se simtă frustrat sau deposedat, dimensiunea ficţională a vieţii lui amestecându-se cu uşurinţă cu realitatea obişnuită. Dar nu se mai putea. Închiderea cărţii asupra Vanessei Von Heidenstamm, chiar dacă doar temporar, îl enervă.

— Ce naiba cauţi aici la ora asta! latră el la fată. Ţi-am spus să vii la prânz.

Speriată şi ruşinată, fata rămase în pragul uşii frângându-şi mâinile.

— Am crezut că, dat fiind faptul că e prima zi, am crezut că e bine să ajung mai devreme, ştiţi, pentru a mă obişnui cumva cu locul lucrurilor şi aşa mai departe. Doamne, îmi pare rău, domnule Groves, spuse ea. O să plec acum şi mă întorc mai târziu.

Era o copiliţă din părţile locului, proaspăt absolventă de liceu, care putea învăţa uşor, după cum credea el, deşi fusese dezamăgit când îi arătase mapa ei cu desene şi picturi ciudate, de amator pe care le făcuse la orele de educaţie plastică. Nu era foarte mult talent în ele. Dar profesorii vorbiseră laudativ despre inteligenţa şi caracterul ei, iar ea părea că avea o fire bună şi era vioaie şi puternică fizic, şi pe lângă acestea, tot ceea ce trebuia să facă era să păstreze atelierul curat, să aibă grijă de unelte şi materiale, să întindă din când în când câte o pânză, iar când era necesar să împacheteze şi să expedieze câte o lucrare pentru el, majoritatea acestor lucruri putându-le învăţa într-o săptămână. Şi provenea dintr-o familie săracă, cu tatăl şomer, mama acasă cu patru copii mai mici, şi aşa mai departe. Toate acestea erau în favoarea fetei. Serviciul ei ar fi putut fi sursa de venit a familiei.

— Nu, lasă. Hai înăuntru, o să te ajut să începi, spuse el, şi îi făcu semn cu mâna să intre în studio.

Era micuţă, dar puternică şi musculoasă, un copil de fermier obişnuit cu munca fizică. Părul ei era o masă de cârlionţi de un castaniu închis, tăiat scurt mai mult pentru a fi uşor de îngrijit, decât pentru a arăta bine, şi nu avea niciun fel de machiaj sau bijuterii. Se îmbrăcase prea îngrijit pentru serviciu, după cum observă artistul, ca o secretară care venise pentru a i se dicta ceva.

— Serios, domnule Groves, plec şi mă întorsc mai târziu, aproape că îl imploră ea.

El se purtă cu mai multă delicateţe faţă de ea, îi zâmbi şi se scuză pentru că fusese atât de ursuz. Îi plăceau ochii ei mari şi negri şi tenul roz şi fruntea înaltă, neobişnuită pentru o fată de vârsta ei, şi îşi

dorea ca ea să fie mulţumită şi încântată că lucra pentru el.

— Haide să o luăm de la început, spuse el. Bine? Tu te întorci afară şi baţi la uşă, şi o să reluăm de acolo.

Uşurată, fata zâmbi şi făcu cum i se spuse. Bătu la uşă, iar artistul spuse:

— Cine este acolo?

— Sunt eu, Frances!

— Intră, Frances!

Ea deschise uşa şi intră, zâmbind larg.

— Hei, Frances, îmi pare bine să te văd. Ai ajuns puţin mai devreme, nu? Să te obişnuieşti cu locul înainte de a te pune pe treabă?

— D-da. Este în ordine? Pot să revin mai târziu dacă doriţi.

— Nu, nu, este în regulă. De obicei îmi place să lucrez singur până la prânz, dar în dimineaţa asta m-am trezit şi eu mai devreme. Mă gândeam să iau acum o pauză, oricum.

— Oh, asta e bine! spuse ea, sincer încântată şi crezându-l.

— Înainte de a face altceva, totuşi, ar fi bine să te schimbi în nişte haine potrivite pentru muncă. Nu vreau să-ţi strici rochiţa aceea frumoasă.

— Vai de mine. Dar… eu nu mi-am adus altceva.

— Nu face nimic. Du-te în casă şi spune-i soţiei mele că o rog să-ţi împrumute nişte pantaloni şi un tricou. Ea poartă o mărime mai mare decât tine, dar nu va conta. Poţi să ridici mânecile şi manşetele.

— Nu se va supăra? Sunteţi sigur?

— Bineînţeles că nu, va fi încântată. Nu sunt decât băieţi pe aici, aşa încât nu apucă să-şi împrumute lucrurile.

— Vă mulţumesc, domnule Groves, spuse Frances şi aproape că făcu o plecăciune şi ieşi în grabă din atelier.

De cum se închise uşa în spatele ei, Jordan Groves se întoarse la povestea pe care şi-o spunea lui însuşi când fata bătuse la uşă pentru prima oară. O deschise la pagina la care îşi lăsase semnul. Era locul în care şi-o imagina pe Vanessa Von Heidenstamm stând lângă el pe canapea în camera de zi la Rangeview, camera scăldată în lumina aurie a soarelui care aluneca în spatele munţilor peste lac. Ea îşi pune paharul jos pe măsuţa de cafea şi se uită în sus spre el şi spune: „Acesta trebuie să fie întotdeauna secretul nostru, Jordan. Nu trebuie să mai spunem nimănui altcuiva că ne-am arătat unul altuia cicatricele…" El nu prea ştie ce să răspundă. Ce ar spune el dacă ea ar zice asta? Care

cicatrice?

Urmând harta desenată de manageral Clubului, Vanesa conduse repede prin satul Tunbridge până la Flats, luă curba pe dramul de pământ brăzdat de făgaşe cunoscut în zonă ca dramul Clarkson, şi urmă meandrele râului înspre Muntele Beetle. Era o zi însorită strălucitoare cu fumuri albe de nori cumulus adunaţi în partea de vest a orizontului. La jumătatea muntelui, încă o potecă mai îngustă, mai dificilă, o lua la stânga, terminându-se cinci sute de metri mai departe în faţa unei clădiri de bârne cu un singur etaj, mai mult o căbănuţă decât o casă, cu un horn mare din cărămidă la unul dintre capete şi cu un pridvor deschis în faţă. Curtea era presărată cu butu-ragi de copaci, iar aproape toţi copacii din josul pantei fuseseră tăiaţi, lăsând în urmă doar grămezi de tufişuri şi lemne pentru foc. Locul semăna cu pădurile defrişate unde îşi făceau casă primii pionieri americani.

Un câine mare, un labrador auriu, veni alergând din pridvor şi se repezi la portiera din partea şoferului, lătrând feroce. Vanessa dădu câinele la o parte ca şi când ar fi îndepărtat o pânză de păianjen şi coborî din maşină. Ea ignoră câinele, iar animalul se gudură şi dădu înapoi, cu urechile şi coada lăsate în jos, fără să mai latre. Vanessa părea să nici nu-i observe existenţa. Trecu pe lângă câine şi urcă repede scările din faţa pridvorului, unde se întoarse pentru o clipă şi se uită la munţii Great Range. Era o privelişte spectaculoasă a munţilor, de la Goliath şi Sentinel până departe în sud şi apoi spre vest până la Muntele Marcy – o sută optzeci de grade de sălbăticie, milioane de hectare de pădure care se întindeau spre sud şi spre est aproape de suburbiile oraşelor Albany şi Utica. Când îşi luă ochii de la privelişte şi ridică mâna să bată la uşa din scândură nelustruită, văzu Fordul model A rablagit, parcat lângă cabană, cu o cutie mare de lemn în portbagaj ce Transforma vehiculul într-o camionetă, iar apoi văzu şi recunoscu, pe jumătate ascuns între pinii din apropiere, Fordul negru al lui Jordan Groves.

— Ia te uită, gândi ea.

Bătu la uşă cu o autoritate reînnoită. Artistul va fi tentat să-l dea pe ghid la o parte şi să se ofere el însuşi în schimb, gândea ea, dacă o va vedea cerând ajutor de la un alt bărbat. Bărbaţii erau cu toţii aşa. Bătu a doua oară. Apoi strigă:

— Alo! Hubert St. Germain! Eşti acasă?

Uşa se deschise doar câţiva centimetri, nu mai mult. Era

întuneric înăuntru, dar reuşi să distingă faţa sobră, dură a ghidului. Cămaşa lui era desfăcută, bretelele îi atârnau pe laterale, iar el era ciufulit şi nebărbierit, ca şi când abia atunci s-ar fi trezit.

— Bună ziua, domnişoară Cole, zise el. Îmi pare rău… Lucram ceva în spate şi nu v-am auzit de prima dată.

— Îmi pare rău că vin neanunţată, spuse ea. Dar trebuie să îţi cer o favoare deosebită şi nu puteam aştepta. Pot să intru? Punându-şi mâna pe uşă, o împinse uşor, cu intenţia de a vorbi cu Hubert St. Germain, dar numai în prezenţa imediată a lui. Iordan Groves.

Hubert împinse uşa înapoi din partea cealaltă.

— Este ceva în neregulă la lac, domnişoară Cole? întrebă el, cu chipul aproape lipsit de expresie – \m chip pe care Vanessa Nu-l putea citi, dar nu misterios. Pentru ea, bărbatul nu avea niciun mister Era bine legat şi musculos, ca majoritatea ghizilor, de înălţime medie, cu mâinile şi gâtul bronzate puternic. Vanessa nu se gândise niciodată la el ca la cineva cu o viaţă personală a lui şi de aceea nu se gândise niciodată la el ca la o persoană care avea secrete. De ani de zile el fusese pur şi simplu ghidul rezervat, competent, întotdeauna disponibil, eficient şi bine clădit, precum acele bărci din Adirondack pe care le construia şi le mânuia cu mai multă îndemânare decât oricine altcineva cu excepţia ghizilor legendari din vremea bunicului ei.

În întunericul apropiat din spatele lui văzu silueta unei persoane alunecând din linia ei vizuală spre un grup de umbre din mijlocul camerei. Hubert ieşi afară pe pridvor şi închise uşa după el.

— Pot să intru? întrebă Vanessa. Câinele o urmase până pe pridvor, iar acum stătea lângă ea ca şi când ar fi fost gata să o escorteze în cabană. Nu vreau să te deranjez, dar aş dori să vorbesc personal cu tine. Voia ca Jordan Groves să audă rugămintea ei şi să se ofere voluntar să o ajute în loclil lui Hubert, pentru că ea detesta ideea că artistul o evita într-adins. Intenţiona să facă presiuni asupra lui, să facă astfel încât lui să-i fie imposibil să-i ignore nevoia şi dorinţa-i crescândă. Încrezătoare după întâlnirea de ieri de la cabană că nevoia şi dorinţa lui erau aceleaşi cu ale ei, ea se simţea îndreptăţită, dacă nu chiar incitată, Să rişte să fie respinsă de către el. Jordan încerca să evite această confruntare, iar ea nu intenţiona să-l lase să-i scape.

Hubert spuse:

— Este foarte mare dezordine înăuntru. Putem vorbi aici pe pridvor. Eu… eu am pe… se bâlbâi el stingherit.

Apoi o femeie vorbi din întunericul din spatele lui.

— Eu tocmai plecam, dacă doriţi să purtaţi o conversaţie particulară, spuse ea, şi, dintr-odată, stând în uşă lângă ghid, apăru Alicia Groves. Bună ziua, domnişoară Von Heidenstamm, spuse soţia artistului şi se strecură pe lângă ei pe pridvor. Câinele se dădu la o parte din calea ei, dar nu latră şi nu se agită în niciun fel. În mod cert, aiiimâlul era obişnuit cu ea.

Vanessa se dădu şi ea la o parte din calea ei şi se uită în tăcere cum Alicia Groves traversa pridvorul, se grăbea în jos pe scări şi trecea din curte în pădurice de pini unde era parcat Fordul. Părul blond deschis al Aliciei, observă Vanessa, fusese de curând pieptănat. Fără să se uite înapoi, Alicia se urcă în mă-plecă în grabă în josul pantei şi de acolo mai departe. Vanessa îi spuse lui Hubert:

— Aşadar, cred că acum putem vorbi aici pe pridvor, dacă doreşti.

Giiidul se uita lung în josul pantei până la o curbă a drumului unde maşina dispăruse în spatele unui grup de molizi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Alicia Groves să se întoarcă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Cole? spuse el fără să o privească.

Jordan ajunse în Rezervaţie cu avionul lui dinspre vest de data aceasta, descriind un arc larg pentru a evita sediul clubului şi Primul Lac, preferând să zboare pe deasupra munţilor Great Range şi pe deasupra apelor mlăştinoase din amontele râului Tamarack, unde, cu excepţia câtorva excursionişti singuratici, nu avea cine să îl vadă. Cam la un kilometru spre nord de cabana doctorului Cole, el reduse viteza cât de mult putu, îşi aşeză avionul pe apă cu delicateţe şi conduse de-a lungul ţărmului. Îl ancoră într-un golfuleţ adăpostit, cu ape puţin adânci, la mai bine de un kilometru deasupra plajei unde o văzuse pentru prima oară pe Vanessa Von Heidenstamm. Coborî pe ţărm acolo şi intră în pădure, croindu-şi drum prin tufişurile joase de-a lungul unui pârâiaş plin de pietre.

În scurtă vreme, copacii şi tufişurile deveniră din ce în ce mai rare, şi văzu acoperişurile şopronului pentru lemne şi ale cabanei îngrijitorului casei. Ocolind terenul deschis din faţa casei, el merse printre pinii înalţi spre camerele de oaspeţi şi se apropie de clădirea principală dinspre acea parte. Trecu pe lângă hornul marelui şemineu de piatră şi ajunse la câţiva metri distanţă de treptele care duceau pe

terasă, când se opri dintr-odată şi rămase locului ca înlemnit, ca şi când ar fi ascultat briza lovind crengile înalte ale pinilor.

Este o nebunie, gândi el. Sunt nebun de-a binelea să fac asta, să vin aici în mijlocul după-amiezii. Sunt ca un dulău care urmăreşte o căţea în călduri. Era primul lui moment de luciditate de când o lăsase pe Frances Jaqcues să aibă grijă de băieţi. Alicia era în oraş, după cum ştia el, făcând una dintre cele trei zile săptămânale de voluntariat la micul centru medical de acolo; după aceea, făcea cumpărăturile şi ajungea acasă pe la trei sau aşa ceva. Îi spusese lui Frances să inventarieze toate uneltele lui şi pensulele şi să-i lase pe băieţi să o ajute. În acest fel ea învăţa unde se găsesc toate în atelier şi cum se numeşte fiecare. Aşa cum făcuse şi tatăl lui cu el pe când era copil, Jordan îi învăţase pe fiii lui numele uneltelor meseriei lui. Era primul pas înspre învăţarea meseriei înseşi. El îi dădu fetei un carneţel şi un creion şi îi spuse că dacă găsea o unealtă sau o piesă de echipament pe care nici ea şi nici băieţii nu o ştiau, trebuia să o deseneze, iar el îi va spune mai târziu cum se numeşte. Voia că ea să memoreze locul şi numele fiecărei imelte, astfel încât el să poată fi ca un chirurg, iar ea ca asistenta lui, şi tot ceea ce avea de făcut era să ceară o anumită pensulă sau dahă, iar ea să i-o aducă. Îi dăduse dispoziţii să caute în toate sertare şi să se uite pe fiecare raft şi în fiecare dulăpior. Nu avea nimic de ascuns. Niciun secret, îi spuse. El dorea ca ea să fie la fel de familiarizată cu fiecare centimetru pătrat al atelierului precum era el. Azi era ziua uneltelor, spuse el. Mâine vor inventaria ihaterialele. Apoi plecase din atelier spre hangar, iar până în acest moment, când se pomenise în Rezervaţie la Lacul al Doilea şi era pe cale să păşească pe terasa cabanei răposatului doctor Cole, Rangeview, şi să bată în grabă la uşa din faţă, el nu avusese niciun gând despre ceea ce făcea şi de ce. Pur şi simplu o făcuse.

Îşi dădea seama că fantezia lui erotică pusese stăpânire pe el. Nu femeia însăşi. Vanessa Von Heidenstamm era frumoasă şi provocatoare şi imprevizibilă, avea defecte, teribil de multe defecte, ca şi când ceva din interiorul ei, o parte esenţială, definitorie a minţii ei, era stricată pentru totdeauna şi făcea ca ea să fie periculoasă pentru oricine era îndeajuns de nesocotit ca să se apropie de ea. Nu se punea problema de a o plăcea sau nu pe Vanessa Von Heidelistamm. Erai atras ca de un magnet de către ea sau erai oripilat, iar în cazul lui era şi una, şi alta. Se uită în jos pe panta din faţa cabanei la apa scânteietoare

şi observă că barca nu era acolo. Atunci, şi ea era plecată.

El privi lacul pentru o clipă şi văzu doar o căprioară cu iedul ei ieşind sfioasă din pădure şi ducându-se spre malul îndepărtat ca să se adape. Doi cufundari pluteau în larg, repezindu-se în valurile joase, dispărând în viteză sub apă şi reapărând un minut mai târziu cu cincizeci de metri mai departe, iar Jordan se întrebă dacă, la fel ca lebedele, cufundării formau perechi pentru toată viaţa. Apoi, dintr-odată, artistul deveni foarte stânjenit. Se simţea stupid şi expus, ca un adolescent îndrăgostit prins sub fereastra unei femei inaccesibile, soţia sau fiica unui nobil, el nefiind nimic mai mult decât fiul unui dulgher, întorcându-se, merse înapoi de-a lungul casei şi îşi croi drum prin pădure pe lângă pârâiaş până la golfuleţul unde îşi ancorase avionul.

Piloţii americani făceau exerciţii de zbor în formaţie la Los Alcazares de două ori pe zi timp de o săptămână. Restul timpului şi-l petreceau amuzându-se, aruncând monede cu mecanicii spanioli, aruncând monede de cinci peseta de mărimea unui dolar de argint. Americanul înalt, cel pe care ei îl numeau Rembrandt, se ţinea mai mult departe de ceilalţi şi desena dealurile gălbui, într-o dimineaţă de la începutul lui februarie, după ce fuseseră inspectaţi şi primiseră aprobare de la comandantul spaniol şi de la colonelul rus, au fost trimişi la Valencia la bordul unui vechi trimotor Fokker pentru transport. Fokker-ul a aterizat puţin după prânz pe o pistă construită pe Jumătate în Manises, în afara oraşului, iar americanii au luat un taxi spre Hotel Ingles, unde şi-au lăsat bagajele şi au mers până la cea mai apropiată Votca Cafe. S-au dus acolo pentru a se întâlni cu alţi piloţi străini staţionaţi la Valencia, care fuseseră în Spania aproape toată toamna anului 36 şi iarna anului 37. Ei erau Allison şi Koch şi Brenner din Statele Unite, iar englezii: Fairhead, Papps şi Loverseed. Cei trei nou-veniţi se strigau unii pe alţi cu poreclele lor, primite mai demult, când ajunseseră prima dată la Los Alcazares – Whitey, din cauza părului lui alb, Chang, din cauza feţei rotunde şi a trăsăturilor plate şi Rembrandt, pentru că în Statele Unite era un artist faimos – dar acum se prezentară piloţilor veterani cu numele lor defamilie: Richardson, Collins şi Groves, ca şi cum aici în Valencia, unde se desfăşura un război, ar fi părut o frivolitate să se prezinte cu poreclele lor Groves, artistul, întrebă: Pentru ce ne-au adus aici cu avionul? Tot ce aveam în Los Alcazares erau câteva Cojo-Jovens poloneze. Adevărate rable, abia

se mai ţineau laolaltă cu bandă adezivă şi sârmă. Fairhead, care era comandantul escadronului, zâmbi şi spuse că vor zbura pe şi mai vechile Breguet 19 din 1925. Groves se încruntă. Hristoase, avionul ăla era învechit încă din ziua când a ieşit din fabrică, spuse el. Englezul râse. Ei, o să ajungi să scoţi ceva din el. Te va duce întotdeauna acasă. Sau aproape întotdeauna. Fiecare avion are virtuţile lui. Groves. La fel ca femeile. Trebuie doar să înveţi cum să le găseşti. Virtuţile lor, mă refer. Şi apoi cum să scoţi cât poţi de al naibii de mult din ele. Mă urmăreşti. Groves? întrebă el. Mă urmăreşti? Englezul părea beat, iar americanul nu-i răspunse. Se îndepărtă de grup şi după o vreme părăsi cafeneaua şi se întoarse la hotel. Restul piloţilor continuară să bea, şi, pe măsură ce după-amiaza înainta, ei deveniră foarte gălăgioşi, veteranii pentru că se simţeau norocoşi că încă erau în viaţă, iar noii veniţi, Whitey şi Chang, pentru că le era frică.

Tremurând ca şi când dintr-odată ar fi înglieţat, Alicia Groves conduse repede în josul pantei de la cabana lui Hubert St. Germain şi îşi spuse în sinea ei că ura acest lucru, să mintă ca un copil şi să se ascundă ca un criminal de rând. Şi mai ales, ura faptul că fusese descoperită astfel. Deşi era probabil un lucru bun, credea ea. Descoperirea i-ar fi permis să încheie această trădare. Dar nu şi vina. Indiferent ce ar face Jordan va afla, pedeapsa nu ar fi îndeajuns de severă ca să şteargă vina. Şi va afla. Şi o va pedepsi. Fata va face în aşa fel încât să se asigure că el ştia. Îl voia pentru ea însăşi, gândea Alicia, deşi probabil că deja îl avusese. Vanessa Von Heidenstamm era genul de femeie care ia un bărbat de lângă soţia şi copiii lui numai pentru că poate, iar apoi îl părăseşte şi trece mai departe la următoarea cucerire. Alicia nu crmoscuse femei de genul acesta, nu personal, dar citise despre ele în romane şi reviste.

Cu Hubert era cu totul altceva. El avea ceva deosebit, nu-i aşa? Trebuia să aibă. Acea diferenţă, totuşi, era sursa vinovăţiei. Pentru că ea credea că îl iubeşte pe Hubert şi el o iubea; credea că Hubert o făcuse mai mulţumită de ea însăşi decât reuşise vreodată soţul ei. De fapt, Hubert îi arătase cine era ea cu adevărat. Dar exista şi un preţ de plătit. Un preţ mare care creştea în continuu. Indiferent de ce se întâmpla acum, fericirea Aliciei şi proaspăt dobândita cunoaştere a ceea ce era ea de fapt îi afectaseră căsnicia, o pătaseră de-a lungul şi de-a latul, de la începutul ei şi până la eventualul ei final. Era ca şi cum ar fi fost falsă cu soţul ei în toţi anii în care fuseseră căsătoriţi, iar acum

era condamnată să fie falsă faţă de el pentru tot restul vieţii ei. Acestea erau gândurile Aliciei.

De două ori a simţit că maşina s-a scuturat şi s-a ciocnit de marginea drumului accidentat, care şerpuia în curbe strânse şi a trebuit să tragă de volan şi să scoată vehiculul din marginea şanţului abrupt. Şi de două ori, pierdută în gândurile ei, copleşită de vină – iar acum de spaimă, pentru că se văzuse pe ea însăşi prin ochii calculaţi ai celeilalte femei – lăsă maşina să încetinească până ce aproape se opri, iar apoi, dându-şi dintr-odată seama de acest lucru, acceleră la viteza normală. Alicia nu intenţionase să se încurce cu Hubert. Sau cu oricine altcineva, de fapt. Îşi spunea că nu trebuia să caute dragostea în afara căsniciei şi credea acest lucru. Ea şi cu Jordan se certaseră adeseori, bineînţeles, la fel cum fac toate cuplurile, cu toate acestea, ajungând uneori aproape la violenţă, mai des decât alţi soţi şi soţii; şi răbdaseră perioade lungi de posomorâte detaşări unul de altul, pentru că Jordan era un bărbat dificil, pretenţios, mereu căutând altceva, având un permanent dor de aventură şi o nevoie constantă de a fi iertat. Dar se obişnuise cu această latură a lui dură, egoistă, acceptând-o ca fiind un preţ pentru toate împrejurările în care el era generos şi se purta extraordinar. Alicia credea călordan Groves îi oferise o viaţă mai bună decât ar fi putut avea de una singură sau cu un bărbat care i-ar fi fost inferior lui Jordan. În consecinţă, până când îl întâlnise şi se îndrăgostise de Hubert St. Germain, Alicia crezuse că, dată fiind personalitatea şi dorinţele ei unice, avusese o căsnicie fericită.

De-a lungul anilor ea avusese diverse ocazii în care fusese tentată să se culce cu un alt bărbat decât soţul ei – mulţi bărbaţi, de obicei prieteni sau colegi de-ai lui Jordan, care îi făcuseră avansuri, mai ales când Jordan era plecat într-una dintre călătoriile lui prelungite pentru a picta. Dar ea îi refirzase întotdeauna cu un zâmbet blând, încântată de atenţia care i se dădea, dar nedorind să încalce jurămintele mariajului lor. Alicia fusese crescută după regulile stricte ale credinţei catolice, şi lua foarte în serios jurămintele de orice fel, cu toate că nu fusese la spovedanie sau la liturghie de când sosise la New York la vârsta de nouăsprezece ani şi se convinsese pe ea însăşi în anii care au urmat că era, ca şi soţul ei, atee, şi tot ca şi el marxistă, da, dar nu comunistă, adeptă a lui Trotky, poate, dar nu a lui Lenin. Nu conta că se măritase având parte de o ceremonie civilă oficiată ţie un judecător de pace scoţian, cu martori aduşi de pe stradă. Un jurământ

făcut era o promisiune pe care, indiferent de circumstanţele schimbătoare, oamenii trebuiau să o ţină.

Astfel, deşi de-a lungul căsătoriei ei cu Jordan Groves fuseseră obişnuitele pasiuni şi flirturi cu bărbaţi care nu semănau deloc cu soţul ei – scurte fantezii generate de o uşoară curiozitate sexuală – acestea nu duseseră la nimic. Câteva semnale amestecate, şi Alicia renunţa repede, uşurată; curiozitatea îi scădea, fanteziile păleau repede, nemaifiind capabile să fi incite. Aşa aflase ea, spre surprinderea ei, că era atrasă de bărbaţi tăcuţi, retraşi, bărbaţi inteligenţi care nu se lăudau cu reuşitele lor, bărbaţi cu trupuri subţiri şi bine clădite care nu semănau deloc cu cel de viking al soţului ei. Descoperise că era atrasă de bărbaţi care ştiau lucruri pe care ea nu le ştia, care aveau însuşiri care ei îi lipseau, şi al căror trecut şi statut social erau radical diferite faţă de ale ei. Ştiind aceasta, putea să se situeze uşor în afara sentimentelor ei şi să le observe fără niciun fel de pasiune, chiar cu un uşor amuzament, datorită faptului că era căsătorită şi, după câte ştia ea, încă era îndrăgostită puternic şi, în consecinţă, fericită lângă un bărbat diferit – un bărbat foarte mare din punct de vedere fizic, energic şi cunoscut întregii lumi pentru agitaţia lui, modul franc în care vorbea, egoismul lui şi credinţa nest-ămutată în importanţa vieţii şi a muncii lui. O credinţă pe care ea o împărtăşea fără dificultate.

Mulţi ani la rând fuseseră, cu toate acestea, o pereche potrivită, Alicia şi soţul ei, Jordan Groves. Jordan era educat în arte, la fel ca şi ea, şi tot la fel ca şi ea, era singurul copil al familiei lui, crescut de nişte părinţi conservatori din punct de vedere religios şi politic împotriva cărora el se răzvrătise devreme – deşi părinţii lui făceau parte, bineînţeles, din clasa muncitoare americană care trăia în centrul părţii de vest a ţării, muncitori extrem de obişnuiţi; în timp ce ai ei făceau parte din ceea ce se numea haute bourgeoisie europeană. Şi chiar dacă îşi făcuseră casa într-un sat de la marginea sălbăticiei nordice, Jordan şi Alicia Groves erau amândoi oameni sofisticaţi, cosmopoliţi, de lume. Şi erau bogaţi. Împreună, dar independent, şi aproape fără să se străduiască – el în virtutea unei imense popularităţi a lucrărilor lui, iar ea în virtutea faptului că era fiica unor părinţi foarte bogaţi şi soţia lui Jordan Groves – cuplul devenise bogat, fiind ei înşişi renumiţi membri ai haute bourgeoisie. Astfel ea găsea surprinzător şi amuzant şi chiar puţin ironic faptul că, în timp ce îşi iubea soţul în toate felurile în care el şi ea se asemănau şi în ciuda câtorva altele în care erau diferiţi, ea

era atrasă din când în când de bărbaţi ca Hubert St. Germain pentru toate felurile în care erau diferiţi şi în ciuda altora în care se asemănau.

Felul în care erau diferiţi unul de altul era deosebit de clar pentru ea. Dar până să ajungă să-l cunoască intim pe bărbat, Alicia Groves nu şi-a dat seama în ce fel ea şi Hubert St. Germain se asemănau. Acolo, în patul îngust din întunericul lrotector al cabanei construite de mâna lui, aflase că el era un bărbat părăsit şi singur Aflase că este un bărbat stoic, dar unul care fără îndoială era dornic să ofere plăcere sexuală în orice fel şi care era uşor de satisfăcut. Şi deşi era în mod esenţial pasiv şi încrezător în toate formele de autoritate, în profunzime era un bărbat care se încăpăţâna împotriva influenţei celorlalţi, mai ales în ceea ce privea binele şi răul – problemele etice. Şi astfel ea descoperi că şi ea era la fel în toate aceste privinţe.

Pentru că şi ea era abandonată şi singură. Nu rămăsese vă-tluvă precum Hubert şi nu era fără copii şi aşadar nu era, cu siguranţă, abandonată şi singură în acelaşi fel în care era el. Dar era căsătorită cu un bărbat care era condus de nevoi şi dorinţe puternice, un bărbat care timp de mulţi ani se mişcase prin viaţa ei ca un uragan, ca şi când ea ar fi fost o insuliţă într-un mare arhipelag, nefiind capabilă să-i schimbe direcţia sau să-i micşoreze forţa. După ce furtuna lui se abătea asupra ei, ea se trezea întotdeauna singură, aşteptându-i întoarcerea. Abandonată şi singură atunci.

De asemenea, modul lin, tandru de a face dragoste cu Hubert o învăţase că dorea să fie cucerită, nu luată cu forţa. Voia să fie atinsă cu o precizie delicată cu limba şi vârflirile degetelor, nu penetrată şi ridicată, cu stângăcie şi fără echilibru, fără să fie capabilă să-şi controleze propriul corp, forţată să-şi cedeze pârghiile plăcerii. Îşi dăduse seama că era tot atât de uşor de satisfăcut, pe cât era de dornică să-i ofere plăcere partenerului ei. O oferea nu ca răsplată, ci ca pe un dar curat şi simplu, şi dăruirea o excita şi o satisfăcea.

Se întâlniseră în toamnă şi nu deveniseră amanţi până în primăvara următoare. Şi toată primăvara până în lunile de vară, ori de câte ori ea putea să fure câteva ore, făceau dragoste, iar apoi se plimbau prin pădure şi pe pajiştile de pe muntele din spatele cabanei lui, iar acolo ea descoperise că îi plăcea să se bazeze pe autoritatea lui Hubert în anumite probleme în legătură cu care ea era incompetentă sau ignorantă, cum erau numele şi felurile copacilor din pădurea care îi înconjura şi florile alpine şi fructele de pădure şi tufişurile şi istoria

naturală a pământului şi izvoarele şi lacurile. Îi admira abilităţile în natură, care pentru ea erau necunoscute, precum vânătoarea şi pescuitul şi construcţia de case folosind doar câteva unelte, un topor, o bardă şi un fierăstrău. Şi nu-l minţise niciodată pe Hubert, nu pretinsese niciodată că posedă cunoştinţele sau experienţa care îi lipseau, aşa cum îl minţise pe soţul ei pentru ca el să nu înceapă să o înveţe tot felul de lucruri. Cu toate astea, din când în când, îi ceda lui Hubert autoritatea în probleme în care ea însăşi era expertă, cum ar fi grădinăritul şi gătitul – pe care ea le învăţase de la mama ei vieneză şi le rafinase de-a lungul anilor în care fusese căsătorită – dar nu credea că acest lucru era totuna cu a-l minţi. În acest fel a aflat că nu era vanitoasă şi mincinoasă din fire, după cum crezuse; îşi dăduse seama că pur şi simplu îi displăceau conflictele.

În acelaşi timp, când se ajungea la probleme de diferenţiere între rău şi bine, credea că se opunea ideilor lui Hubert cu o obstinaţie egală cu a lui faţă de ideile ei. Aşadar, nu discutau despre politică sau despre religie sau despre bani. Aceste subiecte nu îi priveau încă şi s-ar putea nici să nu-i privească, cu toate că Alicia ştia că el votase cu Herbert Hoover, că era metodist practicant şi aproape toată averea lui era formată din cabana aceea mică, maşina veche, armele de vânătoare şi câinele lui şi că trăia cu bani foarte puţini. Iar Hubert credea, ca şi ceilalţi localnici, că Alicia şi soţul ei erau probabil comunişti, atei şi bogaţi, pentru că erau „din altă parte" după cum spuneau ei. Astfel, când Alicia şi Hubert vorbeau despre bine şi rău, despre probleme de etică, ei discutau nu despre convingerile lor politice sau religioase sau despre bani, ci despre lucrul pe care îl aveau în comun mai mult decât oricare altul – adulterul.

În patul lui, cu chipurile lipite, mâinile împreunate şi coapsele goale atingându-se, ea spuse;

— Nu cred în asta, Hubert. În adulter. Este greşit. Nu mă refer la partea sexuală, la secretele noastre, mă refer la minciună. La trădare. Mi-e teamă de ea.

— De ce ţi-e teamă de ea?

— Pentru că vom plăti scump pentru asta într-o bună zi. Probabil în curând. Nu este la fel cu a ţine un secret. Toată lume are secrete. Este la fel cu intimitatea. Indiferent dacă află Iordan sau nu, minciunile şi trădarea îţi macină sufletul, Hubert. Te întorc pe dos şi te transformă într-un mincinos şi un trădător. Nu este vorba numai de ce

faci, Hubert, este vorba şi de cine devii. Nu în faţa lui Dumnezeu şi nici în faţa celorlalţi oameni, care nu ştiu că minţi. În faţa ta. Nu vreau să devin o astfel de persoană, Hubert.

Îşi ridică mâna peste faţa ei şi îi trasă conturul buzelor cu vârfurile degetelor lui şi spuse:

— Te înşeli. Nu este ceva groaznic. Haide, probabil că este un lucru al naibii de frumos ceea ce facem noi. Un lucru bun, nu unul rău. Nu am iubit decât o singură femeie, Alicia, iar ea a murit. Iar acum pe tine. Şi ca să-ţi spun adevărul, nu am iubit-o în acelaşi fel în care te iubesc pe tine. Am iubit-o pentru că o cunoşteam de multă vreme şi atât de bine. A fost iubire, da, dar a fost diferită. A fost ceva ca iubirea. Aşa încât nimic din ce spui nu mă va face să cred că nu este un lucru frumos şi bun, Alicia. Nimic.

— Nimic, dragul meu? Dar nu vom ajunge nicăieri. Nu poate să continue, iar tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Nu, spuse el. Nu gândi astfel.

Şi o sărută iarăşi, iar ea închise ochii şi i se dărui din nou.

La poalele Muntelui Beetle, Alicia conduse Fordul pe lângă ferma Clarkson, viră larg, neatent pe drumul nepavat şi se îndreptă către nord spre Tunbridge. Drumul şerpuia prin valea râului Tamarack, al cărui curs superior se adâncea în munţii colţuroşi ai Rezervaţiei printre pârâiaşele şi ochiurile de apă care alimentau Lacul al Doilea. Aici, dedesubt, valea era întinsă şi piată cu pajişti verzi – o luncă bogată concesionată veteranilor din New Hampshire şi Vermont imediat după război ca răsplată pentru serviciile lor. Vreme de mai multe generaţii, în ciudat climei aspre, locuitorii văii reuşiseră până în ultimii ani să se hrănească, să se îmbrace şi să aibă un adăpost pentru ei şi familiile lor prin exploatarea şi administrarea cumpătată a puţinelor resurse naturale ale regiunii – pământul îndeajuns de bun ca să susţină fermele familiilor şi tumiele mici de animale, abundenţa copacilor pentru cheresteaua exportată către Albany şi Troy, şi cursurile de apă repezi care alimentau morile mici. De generaţii întregi, oamenii din Tunbridge fuseseră fermieri, tăietori de lemne şi lucrători la moară.

Hubert St. Germain era unul dintre puţinii localnici care se considerau nu doar simpli muncitori, ci profesionişti. Ghizii erau oameni aspri, cu capetele pe umeri, ale căror abilităţi şi cu –,noştinţe despre munte, păduri, laciui şi pâraie erau foarte preţU; de de oamenii

din oraş pe care dorinţa de a experimenta viaţă în sălbăticie îi aducea în nord în regiunea Adirondack într-un număr foarte mare, începând cu mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Timp de mulţi ani, orăşenii plătiseră pentru a fi oas-L peţi la fermele locale; mâncau produsele făcute în gospodării şi vânat proaspăt la mesele fermierilor, jucau cărţi sau dame îi salonaşele lor după cină şi povesteau cu rândul pe pridvoarels caselor lor în timpul lungilor zile de vară oamenii „din alţi parte" îi urmau pe ghizii lor angajaţi în pădure şi împuşcau căprioare şi urşi şi alte animale sălbatice, omorându-le cu sutele şi pescuiau unde li se spunea în amontele pârâiaşelor şi pe lacuri, unde prindeau păstrăvi cu miile, se târau după ghizi pe potecile abrupte, stâncoase, împânzite cu rădăcini până pe vârfurile golaşe ale munţilor, ca acolo să-şi revigoreze şi să-şi re împrospăteze sufletele lor înnegrite, urbane cu privelişti care se întindeau în depărtare până la orizont în toate direcţiile, atât cât putea ochiul omului să vadă. Vizitatorii erau majoritatea o mulţime educată, rafinată, iar mulţi dintre ei pictau aceste scene; alţii scriau poezii pastorale; alţii scriau lungi scrisori şi ţineau jurnale groase în care elogiau frumuseţea brută a pământului sălbatic şi lăudau generozitatea caldă şi independenţa oamenilor care trăiau acolo tot timpul.

Târziu în secolul al nouăsprezecelea şi la începutul secolului al douăzecilea, totuşi, odată cu fondarea Rezervaţiei şi construirea Clubului Tamarack, a caselor şi cabanelor mari şi elegante precum Rangeview, cabana doctorului Cole de pe Lacul al Doilea, vizitatorii au început să nu mai închirieze camere în casele locuitorilor în schimb, angajau localnicii ca îngrijitori, bucătari şi menajere, îi foloseau drept chelneri şi grădinari şi băieţi pentru mingile de golf la club, aşa încât cvasi-egalitatea dintre vizitator şi cel care stătea aici tot anul a început să dispară. Un parazitism reciproc, bazat pe un set rigid de distincţii de clasă care erau foarte mult în avantajul celor din afară, i-a luat locul.

Apoi, când bursa de acţiuni s-a prăbuşit şi s-a instaurat Criza, una câte una, lăbricuţele de texile, încălţăminte şi hâr-lic deţinute şi conduse de corporaţii cu sediul central în altă parte, s-au închis; iar piaţa pentru scândură din sudul statului s-a micşorat şi în scurt timp a dispărut cu totul. Cu fluxul de liipital din afară complet epuizat, localnicii nu au mai putut; a-şi plătească datoriile. Băncile din sudul statului au început să ceară înapoi împrumuturile, iar fermele şi casele, multe din-Irc ele ipotecate pentru sume mari, au fost repuse în posesia

băncii sau vândute pentru plata taxelor datorate din unnă, iar pământul care fusese în familiile lor de generaţii se vându-se cu un dolar hectarul, o parte către oamenii care veneau acolo numai pe timpul verii, iar restul Rezervaţiei. Treptat, până pe la jumătatea anilor 1930, majoritatea locuitorilor permanenţi în regiunii se văzuseră nevoiţi să trăiască doar ca angajaţi sezonieri, cu jumătate de normă, ai oamenilor care veneau acolo doar pe timpul verii. În numai două generaţii, o clasă de fermieri independenţi fusese transformată într-o clasă servilă, cu toată dependenţa, resentimentele, nesiguranţa şi invidia generate de acest statut.

Cu Hubert St. Germain lucrurile stăteau altfel. Şi bunicul şi tatăl lui fuseseră ghizi în Adirondack; nu avea un complex de inferioritate precum aveau vecinii lui, altfel niciodată nu ar fi devenit amantul Aliciei Groves. Nici servitori, nici şefi, ghizii (lin Adirondack erau urmaşii unor oameni aparţinând unei alte epoci, când regiunea nu fusese încă populată de albi – vânători solitari şi independenţi, tăietori de lemne care considerau că sunt oameni ai pământului, indiferent de cine avea titlul de proprietate al acestuia. Erau priviţi de localnici şi de cei din afară, deopotrivă, ca nişte angajaţi independenţi – cam aşa cum era privit artistul Jordan Groves. Astfel, într-o după-amiază târzie (le octombrie, când toţi oamenii care locuiau acolo numai pe I impui verii părăsiseră regiunea şi Jordan Groves îl întâlnise pe Hubert St. Germain pentru prima oară la Hanul Moose I lead din Sam Dent, după ce băuse vreo şase sticle de bere cu el şi pierduse la skandenberg în favoarea lui – un lucru care i se întâmpla rar lui Jordan Groves – cunoscutul artist îl invită pe ghidul localnic acasă la el să mănânce, iar ghidul acceptă cu uşurinţă. Era târziu în noapte, iar familia dormea. Bărbaţii au făcut friptură în bucătărie într-o tigaie de fier şi au băut whiskey şi au continuat să facă skandenberg pe masa din bucătărie până când, într-un final, pe la miezul, nopţii, artistul a fost capabil să pună braţul celuilah pe masă.

Alicia stătea întinsă în pat sus şi îi asculta pe cei doi bărbaţi râzând şi povestind. Ceva din vocea străinului o atrăgea. Nu era accentul din partea de nord a ţării. Aliciei nu prea îi plăcea modul în care vorbeau localnici; uneori întâmpina dificultate în a înţelege intonaţia lor piată, felul aspru de a articula cuvintele. Dar îi plăcea să-l asculte pe omul acesta – tonul lui era blând şi neîntrerupt, mai grav decât al soţului ei. Nu pul ea să audă ce vorbeau foarte bine, chiar dacă

uşa camerei de zi era deschisă, dar ştia că vorbesc despre maşini, putea să-şi dea seama de asta, comparând virtuţile şi limitele Fordurilor model T, şi B, căzând de acord că pentru această climă şi aceste drumuri modelul A era cel mai bun. Străinul le spunea aşa, „vehicule", nu maşini.

Îl auzi pe străin spunând că ar fi bine să se îndrepte către casă, adăugând cu o stranie nostalgie că n-avea niciun chef să se întoarcă acasă acum, noaptea. Alicia se dădu jos din pat şi îşi puse halatul şi merse până în pragul uşii dormitorului.

— De ce, Hubert? întrebă soţul ei.

— Din pricina faptului că acum casa este goală, spuse străinul. Soţia mea a murit într-un accident de maşină anul trecut în noiembrie, adăugă el cu o voce piată, fără niciun fel de expresivitate, ca şi când ar fi fost obişnuit să rostească aceste cuvinte şi mila oamenilor l-ar fi făcut să se simtă mai rău, iar acesta era un mod de a nu le stârni compasiunea. Chiar şi aşa, se simţea obligat, deşi era perfect conştient de faptul că vt) r-bele lui erau prea seci, să le aducă la cunoştinţă oamenilor durerea şi pierderea lui, pentru că erau reale şi de neevitat, o parte din ceea ce era el, iar oamenii care nu ştiau de moartea soţiei lui adesea spuneau neintenţionat ceva sau îl întrebau lucruri care făceau să i se strângă inima ca într-un pumn de fier, amintindu-i dureros de intens acea noapte de toamnă târzie, când poliţistul venise la uşa lui şi îi spuse că tânăra lui soţie, cu care se căsătorise doar de trei luni, murise într-un accident în maşina condusă de sora ei mai mare. Maşina alunecase pe un petic de polei de pe Autostrada Militară în West Tunbridge şi derapase de pe o parte pe cealaltă a şoselei, câştigând viteză pe măsură ce aluneca, izbindu-se de un arţar gros cât trunchiul unui om şi proiectând-o pe soţia lui din maşină pe pământul gol şi îngheţat, o lovitură care îi crăpase craniul şi îi fracturase multe dintre oasele mari ale corpului ei. Acum ajunsese la acest subiect repede, oferind informaţiile voluntar într-un mod care fusese repetat, eficient, fără implicaţii emoţionale, ca şi când soţia lui ar fi fost soţia altcuiva.

Alicia coborî în bucătărie pe scările înguste din spate şi îl auzi pe străin spunându-i soţului ei:

— În linii mari, am trecut peste asta. Dar îmi revine în minte cu putere uneori şi nu pot merge acasă aşa.

— Oh, Iisuse Hristoase, Hubert, îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Şi îmi cer scuze pentru că am deschis subiectul.

— Nu l-ai deschis tu. Eu am făcut-o. Ea ţi-ar fi plăcut, probabil. Sally a fost bună. O persoană bună.

Alicia intră în bucătărie şi îl văzu pe Hubert St. Germain pentru prima oară şi rămase uimită şi simţi că rămâne fără glas. Se simţea atrasă de el şi era surprinsă de viteza şi forţa acestui lucru. Acest lucru nu i se mai întâmplase până atunci. Părea că există o lumină pe chipul lui, ca şi când cineva din încăpere ar fi proiectat o lanternă asupra lui. Nu-şi dădea seama dacă emana din privirea ei fixă şi era reflectată înapoi de chipul lui ars de soare sau dacă faţa lui cumva atrăgea lumina într-un fel propriu. Cu toate că nu-l mai văzuse până atunci, nici măcar de la distanţă sau în mijlocul mulţimii, el îi părea într-un mod ciudat familiar. Avea senzaţia misterioasă că el ar fi putut fi fratele ei de mult pierdut, luat din familia ei înainte ca ea să se nască şi crescut în pădure de ţărani ca unul de-al lor, iar acum, dintr-odată, pe neaşteptate, stătea acolo în faţa ei. Era un om de înălţime medie şi purta o cămaşă încheiată până ia gât şi pantaloni maro şi cizme de piele. Pălăria lui maro, turtită era lăsată pe spate, iar când Alicia Groves intră în cameră, el se ridică în picioare şi şi-o scoase, iar un smoc de păr de culoarea nisipului îi căzu peste frunte. Pielea lui era fină şi deschisă la culoare, ochii de un albastru deschis, sprâncenele aproape albe îi dădeau un aspect de inocentă mirare. Ea ghicise că avea cam la treizeci şi cinci de ani, doar cu câţiva mai mult decât ea şi cu câţiva mai puţin decât soţul ei.

— Vă rog, vă rog, staţi jos, spuse ea, iar el se aşeză.

Pronunţând cuvintele cam neclar, Jordan Groves spuse:

— Îmi pare rău că te-am trezit. El este Hubert St. Germain. E ghid la Rezervaţia Tamarack. Hubert, ea este soţia mea, Alicia.

— Da, doamnă, chiar îmi pare rău că v-am trezit, spuse Hubert. Şi sunt încântat de cunoştinţă, cu siguranţă. Eu tocmai plecam, adăugă el şi se ridică din nou şi îşi puse pălăria.

— Am auzit fără să vreau ultima parte a conversaţiei dumneavoastră, îmi pare rău pentru soţia dumneavoastră, domnule St. Germain. Este îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Da, doamnă, aşa este. Vă mulţumesc.

— Ar trebui să rămâneţi peste noapte aici, spuse ea. Avem destule camere. E târziu, iar dumneavoastră nu ar trebui să conduceţi, oricum. Ştiu că voi, băieţi, aţi băut. Şi înţeleg cât de greu trebuie să fie

să vă întoarceţi într-o casă goală. Vă rog, spuse ea. Rămâneţi aici.

— Da, Hubert, rămâi aici peste noapte şi întoarce-te acasă dimineaţă, spuse Jordan.

— Desigur, zise Alicia. Vreau să rămâneţi.

Ghidul ezită un moment, apoi acceptă invitaţia lor, recunoscător, în prea multe nopţi, de un an şi jumătate de când murise soţia lui, ajunsese să bea până târziu cu nişte străini la Moose Head până când acolo se închidea sau să bea în bucătăria unui străin, ca acum, şi într-un târziu trebuia să plece acasă la cabana lui, conducând beat pe dramurile înguste de ţară Fordul lui Model A. Aluneca dintr-o parte în alta a dramului, cu fararile de vehiculele care veneau din faţă sporindu-i înceţoşarea din priviri, până când parca în faţa cabanei şi se ducea împiedicat înăuntra unde, complet îmbrăcat, se trântea pe patul lui şi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, se lăsa strivit sub apăsarea grea a singurătăţii şi plângea. Iar apoi leşina şi în dimineaţa următoare nu-şi mai aducea aminte decât tristul fapt că plânsese şi senzaţia apăsării pe piept a unei pietre de mărimea camerei. Şi odată cu trezirea din fiecare dimineaţă singurătatea şi tristeţea lui erau adâncite de teama că niciuna, nici alta nu erau pricinuite de moartea soţiei lui, că ambele fuseseră în el de mult timp.

Alicia stătea întinsă în întuneric cu soţul ei dormind lângă ea. Venise în pat doar cu câteva minute înainte şi deja sforăia şi duhnea a alcool, a friptură şi a transpiraţie. Auzi patul din camera de oaspeţi scârţâind şi şi-l imagină pe ghid întorcându-se în somn, visând la mireasa lui pierdută. Sau poate, gândea ea, că stând în pat în camera de alături, şi el era treaz şi încerca să audă un indiciu al faptului că ea se gândea la prezenţa lui în casă şi poate că el era la fel de nerăbdător să-şi vorbească unul altuia fără nimeni altcineva în preajmă. Şi, cu toate că Alicia adormi în curând, când se trezi dimineaţa mintea ei se umplu pe dată. cu acest gând. Iar când ghidul se trezise în camera de oaspeţi a familiei Groves, singurătatea şi tristeţea lui păreau să fi dispărut în mod misterios. Când artistul, Jordan Groves, se trezi, era uşor iritat din pricina orei foarte târzii de culcare şi a spălatului, bărbieritului şi îmbrăcatului în grabă, aşa încât pe când Hubert St. Germain şi Alicia Groves stăteau jos faţă în faţă la masă şi luau micul dejun, artistul era deja la lucru în atelier.

Acum că aventura fusese descoperită de afurisita aceea de mondenă, Alicia decise că ea nu va mai continua să se vadă cu Hubert.

Ştia că ar fi putut rămâne ascunsă de privirea femeii; Hubert ar fi putut insista să-i vorbească afară, iar ea ar fi plecat; Alicia trebuie să-şi fi dorit să fie văzută de ea, să nu mai stea ascunsă, să fie descoperită nu atât de restul lumii, cât de ea însăşi. Avea să întrerupă imediat legătura şi să aştepte ca fata acea, Cole, să-i spună lui Jordan ce văzuse, iar Jordan să ajunge la propriile lui concluzii: simplu, ar şti pe dată că soţia lui îl minţise în toate acele luni. Nu mersese ca asistentă medicală voluntară la centrul medical din Sam Dent deloc, nu-i aşa? Fusese cu Hubert St. Germain în acele după-amiezi. Îi va înfăţişa acele concluzii Aliciei, iar ea nu ar avea altă soluţie decât să-i mărturisească totul.

Dar, cel puţin, i-ar putea spune că ea încheiase relaţia. Ar spune că ea îi pusese capăt, aşa încât căsnicia lor, oricând de afectată şi trădată ar fi fost, ar putea să continue într-o oarecare formă. Şi i-ar spune că îi era ruşine şi avea remuşcări, chiar dacă nu îi era ruşine de ceea ce făcuse şi nu avea remuşcări, indiferent de daunele pe care le produsese căsniciei lor Ar accepta umilă mânia îndreptăţită a soţului ei şi ar îndura cu stoicism dreptul pe care îl avea el acum – dreptul de a avea, fără nicio remuşcare şi probabil nici măcar în secret sau sub semnul discreţiei, o aventură cu Vanessa Von Heidenstamm. Totuşi.

Alicia ar fi fost aproape uşurată de asta. Dacă el ar avea o aventură făţişă, Alicia nu ar mai trebui să aibă de-a face cu secretele lui şi cu minciunile care le însoţeau şi cu zvonurile şi bârfele care de ani de zile le ruinaseră căsnicia, făcând-o mohorâtă, plină de suspiciuni şi amorţită din punct de vedere sexual.

Când Alicia a ajuns acasă, Jordan nu era acolo, iar noua lui asistentă, Frances, avea grijă de băieţi în atelier. Ei o învăţau numele uneltelor şi al echipamentului artistului, îi explică fata senină, astfel încât ea să poată face un inventar.

— Frances e foarte deşteaptă, mamă, spuse Wolf.

— Şi e şi drăguţă, adăugă Bear, iar fata se împurpura.

— Sunt sigură că este. Unde s-a dus domnul Groves?

— Nu ştiu. A spus că are nişte treburi de rezolvat. Şi-a luat avionul. E grozav să ai propriul tău avion pe care să poţi să-l cobori pe apă.

— Te va lua la o plimbare, dacă vrei, spuse Wolf Lui papa îi place să ducă oamenii la plimbare cu avionul lui.

— Sunt prăjituri pe dulapul din bucătărie şi lapte în frigider. Luaţi-vă singuri când terminaţi aici. Eu sunt sus, aşa că doar strigaţi

dacă aveţi nevoie de mine, spuse Alicia şi intră în casă. Îi va scrie lui Hubert acum şi îi va spune decizia ei. Alicia era bucuroasă că Jordan nu era acasă, aşa încât putea să scrie scrisoarea înainte de a se răzgândi, şi era bucuroasă că plecase cu avionul pentru că putea auzi motorul de la o jumătate de kilometru şi putea ascunde scrisoarea înainte ca el să intre în casă.

Sus, în dormitor, stând la birou, Alicia scoase un plic de culoarea vaniliei şi o coală de hârtie pentru scrisori şi scrise:

Dragă Hubert, aceasta este prima şi ultima scrisoare pe care ţi-o scriu. Ce s-a întâmplat azi m-a readus cu picioarele pe pământ. Voi preţui întotdeauna dragostea pe care am împărtăşit-o unul cu celălalt, dar nu mai putem continua. Eşti singurul bărbat, în afară de soţul meu, pe care l-am iubit sau îl voi iubi vreodată, şi sunt recunoscătoare că am trăit aşa ceva. Înainte de a te cunoaşte pe tine, eram mulţumită şi, deşi nu o ştiam, eram nefericită. Tu m-ai făcut foarte fericită, dar odată cu asta a venit şi o nemulţumire teribilă. Nu mai putem continua. Preţul acestei iubiri este prea scump pentru copiii mei şi pentru căsnicia mea. Când femeia aceea a venit acasă la tine astăzi, am fost forţată să mă privesc pe mine însămi prin ochii ei şi mi-am dat seama că fusesem luată de valul unui fel de nebunie. Te rog să mă ierţi pentru că am permis să se întâmple un astfel de lucru, Iartă-mă pentru că te-am iubit. A ta pentru totdeauna.

A.

Ea împături scrisoarea, o puse într-un plic pe care scrise numele complet al lui Hubert şi îl vârî în geanta ei. Mâine se va duce cu maşina în oraş şi va pune scrisoarea în cutia poştală.

Nu, o va face acum, decise ea, înainte ca Jordan să se întoarcă, înainte ca ea să înţeleagă pe deplin la ce renunţa. Înainte de a se răzgândi.

Jordan Groves îşi pilotă avionul de la Lacul al Doilea înspre sud pe deasupra cursului superior al râului Tamarack şi apoi înspre vest şi peste Great Range, în acelaşi fel în care venise, astfel încât să nu fie văzut de niciunul dintre cei care pescuiau pe Primul Lac sau făceau drumeţii de la sediul clubului, în scurtă vreme, era de cealaltă parte a munţilor Great Range, dincolo de Rezervaţie, şi zbura sus deasupra văii largi. Era pe ruta lui obişnuită acum, urmând râul înspre casă, îndreptându-se spre aval dinspre marginea oraşului, zburând pe deasupra fermelor împrăştiate la marginea drumului, a pajiştilor verzi

şi a lanurilor de porumb şi a pâlcurilor de arţari, stejari şi ulmi. Erau curenţi de aer în vale la această altitudine, învolburând aerul, şi în loc să urce şi să iasă afară din turbulenţă, preferă să coboare până când, la aproape trei sute şaizeci de metri, adunat ca într-o căldare de munţii dimprejur, aerul deveni mai calm, iar el vedea drumul proaspăt asfaltat care şerpuia ca o panglică fierbinte de-a lungul râului cu meandre şi distingea clar fiecare vacă de pe câmp şi oamenii care lucrau în grădinile şi în curţile lor Numai câteva vehicule erau vizibile – o autobasculantă se târa spre oraş, apoi camioneta pentru livrări a lui Darby Shay ducând proviziile săptămânale la fermele sărace din Sam Dent; mai apoi, îndreptându-se în direcţie opusă, văzu Packard-ul crem pe care îl recunoscu ca fiind al Vanessei Von Heidenstamm şi, urmându-l îndeaproape în spate, Fordul model A modificat despre care ştia că-i aparţine ghidului, Hubert St. Germain.

Văzându-i pe amândoi în acelaşi tablou, Jordan Groves se simţi din nou ruşinat pentru felul nebunesc în care se dusese să o caute pe Vanessa Von Heidenstamm. Deşi nu îl mai văzuse de multe ori pe ghid după acea noapte de toamnă târzie când se cunoscuseră, lui îi plăcea omul. Artistul îl admira pe ghid pentru sinceritatea, stoicismul şi independenţa lui. Fusese impresionat de felul lui onest, puternic de a face faţă morţii soţiei lui. Hubert St. Germain, de multă vreme îngrijitor la cabana familiei Cole, ar fi făcut fără a se plânge orice i-ar fi cerut Vanessa, dar nimic mai mult sau mai puţin de atât. Hubert St. Germain avea bunul simţ, calmul şi limpezimea morală de a nu se pierde în fantezii elaborate despre această femeie, indiferent cât de seducător era jocul pe care îl juca ea. Hubert St. Germain nu se va pomeni niciodată pe Lacul al Doilea, neinvitat, pe neaşteptate, sperând să intre în camera de zi şi să o ia pe femeie în braţe şi să facă dragoste cu ea. Ghidul era un om pe care un alt bărbat putea să-l admire şi să simtă dorinţa de a fi mai bun decât el.

Situaţia era nouă, dar emoţiile îi erau familiare. Îşi dădu seama că acest moment se transforma repede într-unul dintre acele momente în care, pentru a-şi curăţa mintea de slăbiciune şi confuzie şi pentru a redobândi sensul vieţii lui, Jordan Groves îşi părăsea casa şi familia şi călătorea singur către locuri îndepărtate. Erau aproape doi ani de la călătoria lui din Groenlanda din luna august a lui 34, patra de la cea din iarna în Anzi când se urcase pe Chimborazo, Cotopaxi, şi Aconcagua şi îşi croise dram prin junglă până la Machu Pâcchu şi trăise într-o colibă

pe malurile lacului Titicaca. În fiecare dintre aceste călătorii făcuse însemnări zilnice exacte, sincere şi nemiloase ale gândurilor şi observaţiilor lui şi ale unor experienţe nesăbilite şi periculoase şi făcuse desene ale oamenilor pe care îi întâlnise şi ale locurilor pe care le vizitase. De fiecare dată, la întoarcere, publica o versiune revizuită, uşor modificată a jurnalului lui sub formă de carte, împreună cu multe dintre desene. Nu fusese capabil să termine cartea despre Groenlanda încă, pentru că fusese atât de puternic influenţat de locuitori şi de comportamentul lor delicat, dar aspra, şi de buna lor dispoziţie permanentă încât îşi umpluse caietele de schiţe şi jurnalele cu desene cu fiinţe omeneşti şi neglijase să facă desene cu gheţarii care le înconjurau. Mai târziu îşi dăduse seama că imenşii gheţari albi, acei întinşi munţi de gheaţă, îi făceau pe oameni să pară în acelaşi timp şi puternici şi vulnerabili. Pentru a avea un înţeles, pentru a reda cu fidelitate percepţiile lui asupra locuitorilor Groenlandei, cartea lui avea nevoie de gheţari. Pentru aceasta trebuia să se reîntoarcă în Groenlanda.

Deşi nu erau best-seller-uri, cărţile lui fuseseră foarte bine primite, în parte datorită desenelor, dar şi pentru că artistul era un scriitor inteligent, priceput în a spune poveşti. Totuşi, mai ales cititorilor lui de sex masculin le plăcea natura explicită şi sinceritatea aparentă a descrierilor întâlnirilor lui sexuale cu femeile băştinaşe. Faţă de soţia lui, de prieteni şi chiar şi de jurnaliştii care îl intervievau, pretindea că acele episoade erau mai multe „poveşti pescăreşti", autobiografie ficţională, şi nimeni nu mai insista să afle mai mult. Dar desenele, inspirate din viaţă, confirmau cele relatate de cuvinte, pentru că Iordan Groves, la fel ca scriitorul american expatriat Henry Miller, părea să nu se dea înapoi de la nimic, înregistrând atât în imagini, cât şi în cuvinte necazurile lui şi bucuriile lui, uşurinţa lui veselă de a ceda tentaţiei şi prilejurile în care rezista din principiu, plăcerea cu care se bucura de viaţa trupului lui şi tentaţia de a filosofa pe subiecte mari şi mici. El însuşi nu emitea niciun fel de pretenţii asupra cărţilor ca fiind literatură – se referea la ele ca la „cărţile lui de călătorie" – dar criticii şi autorii de cronici îl admirau, deşi cu o oarecare condescendenţă, observând invariabil că, pentru un artist, Jordan Groves era un scriitor remarcabil de bun.

Zburând de-a lungul râului, el privi în faţă şi distinse ferma Clarkson din ce în ce mai aproape la dreapta lui, iar apoi văzu ceea ce

părea a fi propria lui maşină oprindu-se pe drumul care ducea la Muntele Beetle, acolo unde Hubert St. Germain îşi construise cabana. Trase tare spre dreapta şi se întoarse înapoi deasupra munţilor şi a cabanei din buşteni a ghidului şi în jos şi, da, chiar era propriul lui Ford negru din 34, iar Alicia era acolo, stând lângă cutia poştală aşezată la marginea dramului; ea se întoarse şi se uită în sus la el cum zbura jos şi trecea pe deasupra capului ei. El vira la stânga, trecând peste râu şi survolând înapoi o a doua oară, coborând avionul la mai puţin de trei sute de metri, iar când zbură deasupra Aliciei, care stătea lângă maşină acum cu portiera din partea şoferal deschisă, el se aplecă din carlingă şi îi făcu semn cu mâna; iar Alicia, părând tristă şi chiar singură de la această distanţă, încet, aproape ezitând, ca şi când n-ar fi fost sigură cine este el, îi făcu cu mâna înapoi.

Pe urmă el o luase spre casă, gândindu-se. Nu, nu de data asta. Fără nicio călătorie. Fără luni întregi departe de Alicia şi de copii, călătorind spre locuri exotice, aflate la mari depărtări, trăind ca băştinaşii printre băştinaşi pentru a se reinventa pe el însuşi şi venind înapoi ca să spună lumii cum făcuse acest lucru şi cu cine o făcuse şi cum era acolo. Cartea despre Groenlanda va trebui să rămână neterminată, iar oricare altă carte viitoare va fi despre viaţa lui în Adirondack, în sânul familiei lui. De acum înainte îşi va găsi inspiraţia acasă. Şi orice reinventare singuratică ar fi făcut, va fi făcută la lumina zilei, în atelierul lui.

După câteva clipe în care urmări râul Tamarack, ajunse apoi la răscrucea unde acesta se întâlnea cu râul Bouquet şi îşi dubla lăţimea şi adâncimea; ajunse în împrejurimile oraşului Petersburg şi văzu printre copacii îndepărtaţi hornurile şi acoperişul de şindrilă neagră de pe casa lui. Îşi începu coborârea şi pentru prima oară de aproape o săptămână se gândea din nou la războiul din Spania şi la lupta pentru eliberarea Republicii de fascişti, pentru că în acea săptămână Republica le dăduse arme civililor în Madrid; când avionul ateriza şi flotoarele împrăştiară în urmă evantaie înalte de apă, Jordan Groves îşi aminti de bărbaţii americani care se înrolau în Brigada Lincoln, mulţi dintre ei prietenii lui şi abaţii lui politici de o viaţă, iar pentru câteva momente, timp în care conduse avionul de-a lungul malului râului şi îl aduse până la rampa hangarului, el îi invidie pe acei bărbaţi. Dar când se uită în curtea unde fata, Frances Jacques, îl împingea pe Bear în leagănul lui făcut dintr-o anvelopă care atârna de o ramură înaltă a

unui stejar mare, în vreme ce Wolf îşi aştepta cuminte rândul lângă ea, artistul lăsă deoparte instantaneu invidia pentru acei bărbaţi care se înrolau să lupte împotriva fascismului în Spania şi se concentra în schimb asupra promisiunilor pe care i le va face în această seară soţiei lui. De această dată îşi va schimba viaţa chiar aici acasă. Războiul din Spania va trebui să fie purtat fără el.

În oraş, Hubert St. Germain încetini, parcă în faţa magazinului lui Shay şi se uită la Packard-ul Vanessei Cole care trecu în viteză dincolo de ulmii care străjuiau drumul, îndreptându-se spre sediul clubului, unde ea va lăsa maşina şi va merge pe jos pe poteca lungă de un kilometru până la Primul Lac. Era un mod simplu, dar într-un fel foarte solicitant, de a ajunge de la ceea ce era considerat civilizaţie la ceea ce era considerat sălbăticie. Trebuia să fii destul de in formă pentru a face acest dram până la debarcaderal de la Primul Lac; apoi trebuia să vâsleşti cam doi kilometri până la fâşia de pământ ce separa cele două întinderi de apă, să urci peste Carry, cum i se spunea, o punte de pământ de o jumătate de kilometra până la al doilea debarcader, unde luai o altă barcă şi vâsleai trei kilometri până la cabană. În buzunaral de la cămaşă, Hubert avea lista cu provizii pe care Vanessa i-o scrisese la cabana lui. Vor fi necesare două dramuri, gândi el, studiind lista. Poate chiar trei. Va încerca să ducă o jumătate din provizii în această după-amiază, mai ales mâncarea, iar restul mâine dimineaţă.

Se părea, după cum arăta lista, că ea plănuia să stea o vreme, cel puţin două săptămâni. Sau chiar mai mult, după cum insinuase ea, spunându-i să treacă pe la sediul clubului pe întâi august, unde, dacă ea hotăra să stea mai mult, îi va lăsa o nouă listă domnului Kendall. Hubert nu trebuia să vină la cabană decât dacă ea stabilise acest lucru dinainte. Îşi dorea să fie singură cu mama ei pentru a-i împărtăşi durerea în urma pierderii tragice a tatălui ei la Rangeview, singular loc de pe pământ care era sfânt pentru el. Deşi lui Hubert nu i se părea că moartea doctoralul Cole era deosebit de tragică – doctoral Cole se bucurase de o viaţă lungă, frumoasă, iar atacul de cord îl doborâse rapid – era fericit să stea departe de cele două femei câtă vreme ele nu aveau nevoie de el pentru ceva anume, pentru că, altfel, aveau tendinţa de a-l transforma într-un servitor bun la toate, aşteptându-se ca el să stea la cabană şi să facă tot felul de lucrări pe care foarte bine le puteau face ele însele, fără să mai adauge ceva pe lângă salariul pe care i-l

plăteau lunar.

Doctorul Cole fusese întotdeauna mai respectuos cu ghidul decât erau soţia şi fiica lui, mai conştient că ghizii şi îngrijitorii erau specialişti ale căror abilităţi şi cunoştinţe moştenite din generaţie în generaţie luaseră mulţi ani de pregătire. În unele privinţe, doctoral Cole era asemănător Aliciei, gândea Hubert. Amândurora le plăcuse ca el să-i înveţe cât de multe putea din ceea ce ştia el – numele florilor, al plantelor şi al insectelor care trăiau doar aici şi obiceiurile animalelor şi al peştilor şi al păsărilor. Amândoi voiseră ca el să le spună cine era înrudit cu cine în oraş. Chiar şi-au dorit să ştie istoriile caselor şi fermelor. din Tunbridge şi cine fusese odinioară proprietarul pământurilor Doctorul Cole îl trata pe Hubert St. Germain ca pe un egal, deşi, bineînţeles, în ochii lumii, el nu era egalul doctorului. Nu, moartea doctorului Cole provocată de atacul de cord nu era tragică. Dar lui Hubert avea să-i lipsească. Mai ales din cauza faptului că de acum înainte va trebui să aibă de-a face direct cu soţia şi fiica doctorului.

Nu îi era clar la ce concluzie ajunsese Vanessa Cole la cabană, dar era destul faptul că ea bănuia că el şi Alicia erau amanţi. Vor trebui să nu se mai vadă, cel puţin câtă vreme rămânea la cabană Vanessa Cole. După ce ea va fi părăsit Rezervaţia şi se va fi întors în oraş, el şi Alicia vor putea să discute cât de grav era că fuseseră descoperiţi şi ceea ce aveau de făcut mai departe. Dar ştia că nu mai puteau fi împreună în felul în care fuseseră până atunci.

În orice caz, decise el, până când Vanessa Cole nu pleca de la Rezervaţie, ei nu se vor putea vedea ca mai înainte. Nu era sigur cum avea să-i comunice Aliciei hotărârea lui. Nu voia să-i scrie o scrisoare. El şi Alicia nu comunicaseră altfel decât faţă în faţă, niciodată în scris. De la început, el pur şi simplu se bazase pe venirea ei la uşa cabanei lui timp de trei după-ami-eze pe săptămână, mai puţin când el era sus la lac. Toată primăvara şi chiar în vară, iarăşi şi iarăşi, ea îi bătuse la uşă şi intrase în viaţa lui, făcând ca viaţa lui să-i pară dintr-odată mai importantă, mai preţioasă şi mai captivantă. Înainte de asta îi păruse meschină, aproape fără valoare, plictisitoare. Şi plină de durere. Şi de singurătate. Şi aşa va trebui să fie şi acum, pentru o lună, poate chiar mai mult, poate pentru totdeauna – în funcţie de ce făcea Vanessa Cole cu suspiciunile ei.

Asta era tot ce erau, totuşi – suspiciuni. De ce ar trebui să-i pese

Vanessei Cole dacă cel angajat de ea ca ghid şi îngrijitor avea o aventură care se întâmpla să fie cu soţia unui bărbat pe care ea abia îl cunoştea? Artistul Jordan Groves nu făcea parte din cercul familiei Cole, nici măcar nu i se permitea accesul în Rezervaţie sau la sediul clubului, de când aterizase cu avionul pe lac şi se certase cu Kendall. De asemenea, Hubert auzise că Vanessa Cole era furioasă pe artist pentru că zburase cu ea la lacul Bream pe 4 Iulie, în aceeaşi seară în care murise tatăl ei, lăsând-o acolo să se întoarcă singură pe Jos. Dacă ea mai era încă supărată pe el, atunci probabil că se iuicura să bănuiască faptul că soţia artistului se culca cu bărbatul care era angajat de familia ei ca ghid şi îngrijitor. I-ar plăcea asta. Nu ar face nimic care să ajute la terminarea aventurii. Ar dori să-şi ţină bănuielile pentru sine.

Hubert merse în susul şi în josul rafturilor magazinului urmat de Kenny Shay, fiul proprietaralui, care căra înapoi la tejghea obiectele pe care ghidul le alegea şi le aranja acolo – carne de vită conservată, şuncă, ouă, brânză, fulgi de ovăz, spaghete, pâine, unt, legume şi fracte conservate, zahăr şi lapte condensat şi lumânări şi kerosen şi săpun – o listă lungă de provizii pe care Hubert le va căra în spate până la lac şi le va duce în barca lui la cabană, unde ştia că Vanessa şi mama ei vor avea nevoie ca el să le taie îndeajuns de multe lemne ca să le ajungă două săptămâni sau chiar mai mult. Fără îndoială că va trebui să facă şi mici reparaţii acolo şi, în funcţie de dispoziţia lor, poate va fi nevoit să se întoarcă la sediul clubului şi să le aducă douăzeci de kilograme de gheaţă de la gheţărie şi înainte de lăsarea întunericului să prindă un coş plin de păstrăvi şi să cureţe peştele pentru ele, să gătească şase în aceea seară, punând restul la gheaţă. Nu va ajunge acasă până târziu. Dar era o muncă pentru care era plătit cinstit, după vechiul lui acord cu doctoral Cole, şi nu mai exista nicăieri în regiune nicio altă slujbă pentru el, nu fără a lua slujba unui alt ghid. Oricum, îşi dorea să facă acest lucru.

Pe măsură ce Vanessa se apropia de cabană, ritmul în care vâslea se înteţi. Se uita peste umăr la ţărm, fiind atentă să ocolească aflorimentul pietros care se întindea în apă, apoi serată veranda şi terenurile, sperând pentru câteva clipe că doar îşi imaginase sau visase aceste lucrări, că o va vedea pe mama ci sau poate chiar şi pe tatăl ei stând pe verandă, îmbrăcaţi pentru cină, cu cocktailurile în mână, aşteptând nerăbdători ca ea să se întoarcă. De când se reuniseră la New York în biroul avocatului, Vanessei i se părea că avea unul dintre

acele vise înspăimântătoare fără început şi fără sfârşit, în care ştii că visezi – probabil că visezi, pentru că toate lucrările sunt scăpate de sub control şi imprevizibile, ca şi când ai fi vinovat de vreo crimă întunecată, fără nume – dar nu eşti în stare să te trezeşti.

Ea se rugă să se trezească din acest vis. Iar apoi se trezi. Mama ei stătea graţioasă pe carena unei bărci întoarse, cu picioarele goale încrucişate la nivelul gleznelor Sorbea şampanie dintr-un pahar cu picior Purta o brăţară simplă la încheietura de la mână. De la distanţa la care se afla, Vanessa admira ţinuta delicată, uşor visătoare a mamei ei, felul în care se uita de-a lungul malurilor pietroase ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva uşor amuzant, iar Vanessa decise că rochia o făcea să arate atât de frumoasă, rochia ei de culoarea untului, decoltată, fără talie, o rochie de seară Muriel King care îi atârna drept de pe umeri. Era rochia, dar şi mai mult era atitudinea ei firească şi degajată, cum stătea acolo singură, gândindu-se. Ce femeie frumoasă, îşi spuse Vanessa. Voi fi şi eu la fel de frumoasă într-o bună zi. Apoi îl văzu pe tatăl ei. Stătea pe terasă. Era îmbrăcat pentru cină. Mâinile îi erau împreunate la spate, iar el se legăna uşor pe călcâie, privind cu mândrie şi mulţumire la soţia lui aflată pe malul lacului, ca şi când el ar fi creat-o, un tablou sau o fotografie pe care le făcuse el. Nu părea în niciun fel nerăbdător sau distrat – îşi luase o clipă să se oprească şi să se uite cu drag şi cu profundă apreciere la soţia lui fără ca ea să ştie acest lucru sau să pozeze sau să caute să-i placă.

Dar terasa era goală, nu era nimeni pe mal, nu era nici măcar o barcă, şi nu era nimeni care să se plimbe printre pinii înalţi care înconjurau cabana. Nu visase. Tatăl ei era mort. Iar ea făcuse o faptă foarte rea, o faptă îngrozitoare. Pentru prima oară de când o forţase pe mama ei să vină la Rangeview şi o ţinuse prizonieră acolo, Vanessa era într-adevăr înfricoşată de ce făcuse.

Până în acest moment, ori de câte ori se gândea la ce făcuse, găsise justificări pentru faptele ei, gândind raţional faptele ei nesăbuite, spunându-şi că nu avea de ales, că nu era nicio altă cale, ei o prinseseră în capcană, mama şi avocaţii şi doctorii, iar acum voiau să o închidă la azil şi să o ţină acolo pentru restul vieţii ei. Sau mai rău. Acestea erau datele. Orice altceva era speculaţie sau amintire febrilă şi nesigură. Din copilărie, Vanessa se simţise prinsă în capcană de părinţii ei, ca şi când ei ar fi fost animale de pradă, iar ea prada lor – încolţită şi apoi pusă într-o cuşcă pentru mai târziu, când ei vor avea

timpul şi prilejul să o devoreze în tihnă. În copilărie, Vanessa nu putuse să asculte acele basme lungi care îi erau citite fără să plângă şi să implore pe oricine i le citea să se oprească, să se oprească. Acele poveşti vechi cu copii pe care mamele lor vitrege şi vrăjitoarele cele rele îi băgau în cuptor. Copii care se căţărau pe vrejuri de fasole înalte până în cer până la bârlogul Uriaşului. Copii care erau conduşi de sunetul unui fluier fermecat într-o peşteră din munte, pentru ca apoi să nu mai fie văzuţi niciodată. Acestea o înspăimântau pe Vanessa. Ea nu putea nici măcar să audă sau să spună poezioare pentru copii fără să simtă o apăsare pe piept şi picioarele înmuindu-i-se; striga la guvernanta ei, Hilda, sau la copilul care recita poezia: Opreşte-te! Nu mai spune! Urăsc povestea asta! Este urâtă şi înfricoşătoare! Faci asta doar ca să mă sperii!

Oamenii – guvernanta ei Hilda şi femeile care avea grijă de ea, ceilalţi copii şi părinţii lor, chiar părinţii ei şi prietenii lor – erau impresionaţi de sensibilitatea Vanessei şi îi zâmbeau şi o lăudau, ca şi când ea ar fi fost cea mai delicată floare dintre toate şi, astfel, cea mai preţioasă. Dar ea ştia, chiar de când era o fetiţă de cinci-şase ani, că neputinţa ei de asculta basme şi poezii pentru copii pe care alţi copii le adorau îşi avea originea în altă parte, pentru că basmele şi poeziile pentru copii o făceau să se simtă la fel cum se simţise atunci când aproape îşi amintise cum era dezbrăcată şi ridicată în braţe de un bărbat mare şi aşezată sus pe poliţa de deasupra căminului cu un foc înfricoşător de fierbinte arzând dedesubt, bărbatul cel mare transformându-se în tatăl ei, care dispăruse dintr-odată în spatele cutiei; i paratului de fotografiat, acoperindu-se cu o glugă neagră, când ceva scosese un sunet rapid şi un flilger de lumină atât de puternic încât pentru câteva secunde ea nu putuse să vadă nimic şi ştiuse doar că era din nou ridicată în braţe de bărbatul cel mare şi dusă la o canapea tare, cu stofa aspră care îi provoca mâncărimi pe fesele şi spatele ei dezgolite, unde fusese aşezată exact aşa, picioarele şi mâinile goale fiindu-i aşezate aşa, capul fiindu-i întors aşa. Îşi amintise modelul de diamant: îl covorului de pe podea, roşu închis pe fond verde. Iar apoi fiică un sunet rapid şi un fulger luminos care o făcuseră să închidă ochii ţinându-i strânşi tare, strângându-i ca pe nişte pumni, ridicându-şi nasul şi încreţindu-şi fruntea, urâţindu-se, până când tatăl ei o cărase în pătuţ, unde îi pusese din nou că-măşuţa de noapte şi o sărutase pe obraz. Iar apoi mama ei, adusă la pătuţ de tatăl ei, se

aplecase şi mângâiase uşor părul Vanessei, ca într-un vis, cu ochii pe jumătate închişi, surâzând, ca şi când nu mai simţise niciodată ceva atât de moale şi de drăgălaş mai înainte.

La slujba filmerară a tatălui ei de la Biserica Episcopală Sfântul Iosif, când a venit rândul Vanessei să vorbească, începuse să spună cum era tatăl ei când fusese tânăr, înainte de a pleca la război, când ea era fetiţa recent adoptată a doctorului şi a doamnei Cole, dar cumva se îndepărtase de la ce plănuise să spună iniţial Atunci începuse visul. Voise să-l descrie ca fiind eroic şi înţelept şi atotştiutor, aşa cum fetiţele ar trebui să-şi amintească de taţii lor, dar în schimb, se pomenise descriindu-l în felul în care ea şi-l amintea de fapt, nu în felul în care ar fi trebuit să şi-l amintească. Spusese că era rece şi distant şi că vedea oamenii, inclusiv pe fiica lui, ca pe nişte obiecte care trebuie să fie examinate şi deschise şi reparate, ca pe un lucru care trebuie fotografiat şi expus în privat pentru plăcerea lui exclusivă, secretă. Ceea ce începuse ca elogiul adus de o fiică iubitoare se încheiase emfatic cu nişte acuzaţii voalate care supăraseră atât de tare pe toată lumea încât nimeni nu mai a mai vrut să vorbească cu ea după aceea. Până în dimineaţa din săptămâna următoare când mama ei o anunţase că stabilise o întâlnire pentru acea după-amiază cu Whitney Broadhead pentru a discuta testamentul tatălui ei. Când intraseră în sala de conferinţe, iar Vanessa l-a văzut pe domnul Broadhead aşezat în capul mesei lungi cu o mulţime de hârtii risipite înaintea lui şi pe doctorul Reichold stând la fereastra udată de ploaie uitându-se la oamenii de pe stradă, Vanessa ştiu că ea era la fel de tare prinsă în capcană cum fusese cu ani în urmă, ridicată în aer de bărbatul cel mare şi aşezată dezbrăcată sus pe poliţa căminului cu focul arzând undeva dedesubt, iar tatăl ei, în spatele cutiei aparatului de fotografiat şi ascuns sub gluga neagră, spunea: „JIumpty Dumpty stătea pe un perete. Humpty Dumpty, a căzut rău şi toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui nu au mai putut să-l facă la loc pe Humpty Dumpty…” 1

Vanessa trase barca de pe marginea apei pe malul, o întoarse ca să se usuce şi se duse repede spre casă. Fusese plecată mai mult decât se aşteptase şi ştia că mama ei era însetată şi înfometată şi avea nevoie să meargă la toaletă. Sistemul pentru apă al cabanei era primitiv, dar eficient – o conductă care venea în josul dealului de la un izvor alimenta un boiler ce funcţiona cu lemne pentru bucătăria din clădirea principală şi pentru câteva dintre băi. Mai erau nişte clădiri pentru

servitori, bineînţeles, dar acestea nu aveau baie.

Ea descuie uşa de la dormitoral părinţilor ei şi intră. Mama ei era aşezată pe un scaun cu spatele drept lângă măsuţa de toaletă, exact cum o lăsase Vanessa cu câteva ore în urmă, cu mâinile şi gleznele strâns legate laolaltă şi de scaun. Eşarfa de mătase alunecase de pe gura mamei ei pe bărbie, iar gura îi era deschisă. Capul îi era aplecat într-o parte, ochii închişi, iar respiraţia îi suna greoaie şi sacadată, ca şi când urcase un deal abrupt.

Vanessa se duse repede lângă ea şi îi dezlegă mâinile şi gleznele şi îi dădu la o parte eşarfa.

— Mamă? îmi pare rău. A durat atât de mult, mamă. Eşti bine?

Capul lui Evelyn Cole se clătină, iar ea se întoarse, deschise ochii şi se uită la Vanessa cu o expresie mirată, ca şi când nu şi-ar fi recunoscut fiica. Ridicând-o pe femeie din scaun, Vanessa o duse pe mama ei, ţinând-o de mijloc, până la patul aflat de cealaltă parte a camerei şi o întinse uşor pe pat şi o acoperi cu o cuvertură Hudson's Bay din cufărul de la picioarele patului.

— Oh, mamă, îmi pare rău, spuse ea. Te rog, te rog, te rog, să nu te îmbolnăveşti.

— Apă. Dă-mi. Apă. Vanessa, spuse Evelyn.

Vanessa alergă în baie şi umplu paharul, gândind: Te rog să nu mori. Nu asta am vrut. Tot ce am vrut e să nu fiu prinsă în capcană de tine şi de tati.

1 „Humpty Dumpty sat on a wall Humpty Dumpty had a great fall, and all the king's horses and all the king's men couldn't put Humpty Oumpty together again…" (engl.) este un fragment dintr-o poezioară pentru copii (n.tr.).

Apoi auzi uşa de la dormitor deschizându-se şi închizându-se în spatele ei. Grăbindu-se să iasă din baie, o auzi pe mama ei rotind cheia în broască. Pătura zăcea pe podea, lângă pat, într-o grămadă mare de alb, negru şi roşu. Vanessa trase cu putere de mânerul uşii şi ţipă:

— Mamă! Deschide uşa asta! Te omor! Ea alergă la fereastră, o deschise cu putere şi desprinse plasa pentru ţânţari. În câteva secunde era afară pe fereastră şi alerga împrejurul casei spre intrarea din faţă a clădirii, unde o văzu pe mama ei pe mal chinuindu-se să întoarcă barca pe spate, nefiind în stare să o facă.

Vanessa se apropie de mama ei încet, calmă:

— E prea grea pentru tine.

Evelyn Cole dădu drumul bărcii şi se uită pe lac ca şi când ar fi căutat ajutor. Nu era nimeni acolo. Soarele era la jumătatea distanţei dintre meridian şi capătul îndepărtat al lacului, iar apa scânteia ca alama lustruită. Fiica ei era nebună. Fiica ei avea să o omoare, Evelyn ştia asta acum. Ea spuse:

— Vanessa, te rog. Lasă-mă să plec. Îţi promit, voi face tot ce vrei.

— Este prea târziu, mamă. Nu te cred.

— Te rog, Vanessa. Te rog, nu mă omorî. Sunt mama ta. Vanessa.

— Nu, nu eşti. Ele stăteau uitându-se una la cealaltă peste barca neîntoarsă. Nu vreau să te omor, pentru numele lui Dumnezeu, vreau doar… începuse ea şi lăsă propoziţia suspendată.

Câteva clipe de tăcere trecură.

— Ce vrei de la mine, Vanessa? Vanessa trase adânc aer în piept.

— Vreau… Vreau ca tu să te porţi ca o fetiţă cuminte. Asta e tot. În timp ce eu mă gândesc ce să fac cu tine.

Vanessa o prinse puternic de cot pe mama ei şi o duse încet înapoi în casă. Când ele ajunseră pe punte, Evelyn spuse:

— Voi fi cuminte. Promit. O să fac orice îmi ceri.

— Hubert St. Germain vine în curând cu provizii. Va trebui să te ţin încuiată şi liniştită cât el este aici. Vanessa se uită înapoi şi se uită în orizontul scânteietor după barca lui Hubert. Nu era încă nici urmă de el.

— Te rog să nu mă legi din nou. Jur, o să stau ascunsă şi am să tac ca un peşte. Frânghiile îi pătrunseseră în carne lui EVelyn Cole la încheieturile dezgolite ale mâinilor şi picioarelor, iar eşarfa de la gură o făcea să simtă că se sufoca. Ea era chiar sinceră, avea să facă exact ceea ce dorea Vanessa. Avea să stea în dormitorul ei cu uşa închisă în timp ce Hubert era la cabană şi nu avea să strige după ajutor. Vanessa o să-şi vină în fire la un moment dat. Nu poate fi nebună. Nu poate fi capabilă să-şi omoare propria mamă.

— Vanessa, spuse ea, şi aşteptă până când privirea Vanessei se întoarse la ea. Sunt mama ta.

— Nu mai spune asta! Stăteau una lângă alta în faţa uşii de la dormitor. Haide, spuse ea, şi îi întinse mâna. Haide să mergem înăuntru acum. Cu mâna liberă, Vanessa răsuci cheia şi împinse uşa.

— Nu înţelegi. Tu eşti copilul meu, Vanessa. Eu sunt mama ta.

— Nu mai spune asta! Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă

gândesc la ce va urma.

— Mi-e teamă, Vanessa. Mi-e teamă de ce vei face mai departe. Te rog, adu-ţi aminte, tu eşti copilul meu.

— Nu mai spune asta niciodată.

— Vanessa, aşa e.

— Ce tot spui?

— Încerc să-ţi spun adevărul.

— Aşa. Dacă vrei să-mi spui adevărul, spuse Vanessa, trăgând-o pe mama ei în cameră şi ducând-o spre scaun, poţi să-mi spui cine a fost mama mea adevărată. Şi tatăl meu adevărat. Nu că ar mai conta foarte tare acum.

— Eu sunt mama ta adevărată, spuse simplu Evelyn. Vanessa se întoarse şi se uită atent la ea. Apoi îşi întoarse privirea.

— Nu. Nu, nu eşti. Mama mea adevărată niciodată… o mamă adevărată nu s-ar fi purtat niciodată cu fiica ei aşa cum te-ai purtat tu cu mine, spuse ea. Îşi puse mâinile pe umerii lui Evelyn şi o apăsă în scaun şi adună bucăţile de frânghie de pe podea. O mamă adevărată nu ar fura moştenirea fiicei ei şi nu ar încerca să o închidă într-un spital de nebuni. O mamă adevărată s-ar fi luptat cu, dinţii şi cu ghearele împotriva oricui ar fi încercat să facă aşa ceva. O mamă adevărată ar fi încercat să-şi protejeze fiica.

— Este adevărat, Vanessa. Tu eşti copilul meu.

— Oh, nu. Nu sunt. Pentru că o mamă adevărată nu ar minţi în privinţa asta aproape treizeci de ani. Nu i-ar spune fiicei ei că e adoptată dacă nu ar fi aşa.

— Tatăl tău n-a vrat ca tu să ştii. Pentru că lui îi era raşine cu mine, şi era supărat. Multă vreme a fost supărat. Şi mie mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că, dacă tu ai şti adevărat, şi alţi oameni ar putea să afle.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Care… care este adevărul? Evelyn se uită în sus la faţa îngrijorată a fiicei ei şi suspină.

Aceasta era o conversaţie pe care dorise să o poarte şi pe care îşi imaginase că o purtase de mii de ori, dar acum când chiar avea loc, ei îi era teamă, iar pentru câteva secunde voi să o încheie, voi să spună: Nu, tu nu eşti copilul pe care l-am purtat în pântece înainte ca eu şi tatăl tău să fim căsătoriţi. Tu eşti copilul unei alte femei. Tu nu eşti copilul pe care l-am conceput într-o noapte de beţie, într-o noapte de primăvară la o petrecere de la Colegiul Williams. Ea vra să spună: Tu

nu eşti copilul al cărai tată nici nu-l cunoşteam, un băiat de la colegiu a cărai faţă nici nu mi-o aminteam în dimineaţa următoare când m-am împiedicat încă beată pe scările casei frăţiei şi afară pe uşă în lumina strălucitoare a soarelui, cu rochia de petrecere pătată şi descheiată pe jumătate. Tu nu eşti copilul pe care l-am născut în Carolina de Nord în toamna aceea într-o casă pentru fete ca mine, fete ale căror părinţi îşi puteau permite să le trimită să se ascundă timp de şase luni, iar apoi să pretindă că fuseseră în străinătate o jumătate de an ca să studieze franceza sau italiana sau muzica, întorcându-se ia colegiu şi în societatea decentă în primăvară, mai slabe şi cu un chip proaspăt şi refăcute aproape întru totul, mai puţin virginitatea. Evelyn Cole nu voia să-i spună fiicei ei că părinţii ei plătiseră ca să păstreze copilul, nepoată lor, în casă, care de fapt era un orfelinat privat elegant din Ashville, Carolina de Nord, în timp ce Evelyn îşi terminase ultimii doi ani la Smith, unde era curtată de Carter Cole, o partidă foarte bună, un băiat care studia la Yale, dintr-o familie veche, distinsă din New England; era un bărbat bine crescut care era menit să facă studii de medicină şi să moştenească o avere, un bărbat care, spre deliciul şi uşurarea părinţilor ei, chiar se căsătorise cu ea. Iar într-o noapte, un an mai târziu, când el îşi întrebase mireasa despre experienţele ei sexuale din trecut, cum a făcut adesea în ac»; l prim an al căsătoriei lor, cerându-i imperios să audă fiecare detaliu, dorind să privească cu atât de multă atenţie în trecut ei sexual ca şi când ar fi fost un set de fotografii pornografice, ea a cedat şi într-un final i-a spus tot ce-şi putea aminti despre aceea petrecere teribilă de la frăţia Colegiului Williams. Ştiuse că soţia lui nu mai era virgină când a luat-o – nu putea să mintă în privinţa asta, el se pregătea să devină medic, la urma urmei dar acum afla că trecutul ei, şi astfel şi al lui, era pătat de naşterea unui copil, a unei fetiţe care avea trei ani, un copil care nu fusese niciodată dat spre adopţie, iar acum era îndeajuns de mare ca să fie cât de cât conştientă de originile ei misterioase şi ilegitime, mulţumită indiscreţiei părinţilor lui Evelyn, care făceau vizite semianuale la copil şi se asigurau că primea îngrijirea potrivită, care îşi îngăduiseră să stea singuri cu copilul mai multe ore la rând de fiecare dată când o vizitaseră.

— Nu-mi aduc aminte nimic din toate acestea, declară Vanessa. Nimic.

— Tatălui tău i-a fost întotdeauna teamă că îţi vei aminti. Erai

un copil atât de precoce, atât de inteligent, încât el tot credea că va ieşi şi acest fapt la iveală. Îi era teamă că într-un fel tu ştiai că eu sunt mama ta adevărată şi acest lucru ar fi devenit cunoscut şi altora. Iar el nu-şi dorea asta.

— Dar eu nu am ştiut! Nu-mi amintesc de nicio vizită de-a bunicilor de atunci. Tot ce-mi amintesc despre orfelinat sunt pajiştile întinse şi camera mea de acolo. Îmi aduc aminte gratiile pătuţului şi pajiştile de afară. Nimic altceva. Nu oameni. Nici măcar de alţi copii. În afară de grilajul de la pătuţ şi de pajiştile nesfârşite, primele mele amintiri sunt toate cu tine şi cu tati şi cu apartamentul nostru din Tuxedo Park şi apartamentul din oraş şi cu Rezervaţia. Erau şi alţi copii?

— La orfelinat? Mai erau câţiva, poate doi sau trei. Copii mici aşteptând să fie adoptaţi. Era foarte exclusivist, spuse Evelyn. Vanessa, chiar îmi este sete. Îmi dai, te rog, un pahar cu apă?

— Câtă vreme stai în scaun acolo unde te pot vedea, spuse Vanessa şi merse în baie unde, urmărindu-şi mama în oglindă, umplu paharul la chiuvetă şi se întoarse cu el. Îi dădu paharul mamei ei, care îl bău repede şi mai ceru unul. Când se întoarse cu al doilea pahar, Vanessa spuse: Dar eu nu înţeleg. De ce bunica şi bunicul nu au permis ca eu să fiu adoptată când eram doar un bebeluş? Era ceva în neregulă cu mine? Ceva ce a făcut ca nimeni să nu mă vrea?

— Mulţi oameni te-au vrut. Erai frumoasă şi inteligentă şi fermecătoare. Ei nu au vrut să semneze hârtiile.

„Cine? Oamenii care conduceau orfelinatul?

— Bunicii tăi. Mama şi tatăl meu. Ei veneau din Carolina de Nord şi-mi spuneau cât eşti de frumoasă ca şi când ar fi vrut să mă pedepsească. Iarăşi şi iarăşi. Şi cum doar aşteptau ca oamenii potriviţi să se ivească şi să te adopte şi să te crească. Cred că ei chiar doreau asta. Bunicii tăi erau mândri. Mândri de arborele lor genealogic. După cum ştii şi tu. Şi chiar dacă nimeni nu ştia cu certitudine cine era tatăl tău adevărat, ştiau cel puţin că fusese un băiat de la Williams. Ceea ce era ceva, presupun. Doreau să poată alege ei pe cine te va adopta. Aşa că plăteau să te ţină acolo şi nu semnau niciodată actele. Nu ştiu ce era în mintea lor, ce sperau că se va întâmpla, pentru că nu putea să se întâmple nimic, doar că tu creşteai şi, într-un final, ai ajuns să creşti aici.

— Dar tu? Tu puteai să semnezi hârtiile de adopţie.

— Nu. Eu aveam doar douăzeci de ani când te-ai născut şi nu îndrăzneam să mă opun părinţilor mei. Iar apoi, mai târziu, pe când ajunsesem la vârsta legală, eram deja logodită şi urma să mă căsătoresc cu tatăl tău. Pe atunci eram deja atât de obişnuită să ţin acest lucru secret că nici nu voiam să mă gândesc la asta.

— „Asta". Vrei să spui la mine. Şi cum de tu şi tati v-aţi decis într-un final să mă adoptaţi? Vreau să spun, eram ţinută departe de privirea celor de aici, acolo în Carolina de Nord, departe de privirea lor şi, în cazul vostru cel puţin, departe de gândurile voastre. Puteaţi să mă lăsaţi să putrezesc acolo, dacă aţi fi vrut.

— A fost ideea tatălui tău. Ei, nu, a fost ideea mea. Cu condiţia impusă de el. Când ne-am dat seanţa că nu puteam avea copii împreună, l-am implorat să mă lase să te iau din acel loc şi să te cresc ca şi când ai fi copilul nostru. El a fost de acord, dar numai dacă îi promiteam să spun tuturor că erai adoptată şi să nu dezvălui nimănui, nici măcar ţie, că eu eram mama ta adevărată. Părinţii mei erau fericiţi să procedeze astfel. Şi la fel erau şi oamenii care conduceau orfelinatul. La final, toată lumea a primit ce şi-a dorit. Adică au fost păstrate aparenţele. Toată lumea a reuşit să păstreze aparenţele. Chiar şi eu.

— Chiar şi tu? De ce nu puteaţi să aveţi copiii împreună, tu şi tati? Era ceva în neregulă cu tine?

— Nu, nu cu mine.

— Cu tati, atunci. Nu am auzit niciodată nimic despre asta.

— Nu avea nicio problemă, fizic vorbind. Nu chiar. Tatăl tău era… un om dificil. Din punct de vedere sexual, vreau să spun. Nu-i… nu-i plăcea să facă dragoste. De asemenea, era foarte demodat şi când a aflat că eu nu eram virgină… Se întrerupse.

— Continuă să vorbeşti, mamă, spuse Vanessa.

— Oh, urăsc să-ţi spun asta!

— Este prea târziu să te opreşti acum. Spune-mi restul.

— Chiar la început, când a încercat pentru prima oară să facă dragoste cu mine, a mers… prost, să zicem. Adevărul este că, în luna noastră de miere, el a descoperit că eu nu mai eram virgină şi m-a respins la acea vreme. Mai apoi, după câteva luni, când am încercat să facem dragoste, el nu a putut. Iar apoi… ei bine, apoi el nu a mai vrut. Eram amândoi destul de reţinuţi în ceea ce priveşte sexul şi era mult mai simplu să nu facem deloc, iar el nu s-a plâns niciodată de asta şi nici eu. Deşi m-a făcut să mă simt foarte singură pentru multă, multă

vreme.

— Dumnezeule! spuse Vanessa. Asta este o nebunie. Nu ştiu dacă pot să mă împac cu povestea asta. Nici măcar să o cred! Este toată atât de siropoasă şi de patetică. Mă dezgusti, mamă. Cu adevărat. Mă uimeşti şi mă dezgusti. Atât tu cât şi lata. Şi bunica şi bunicul, de asemenea. Dar mai ales tu!

— Vanessa, te rog să nu fii furioasă pe noi. Am făcut cum am putut mai bine.

— Ei bine, ei sunt toţi morţi, tati, bunica şi bunicul. Aşa că nu mă pot răzbuna pe ei pentru ce au făcut. Dar tu nu eşti moartă. Şi uită-te la tine, încerci să mă dai la o parte din calea în din nou, aşa cum ai făcut când m-am născut. La fel cum au făcut bunica şi bunicul când am fost mică. Vanessa luă paharul din mâinile mamei ei, îl puse pe măsuţa de toaletă, îi trase mâinile în spatele scaunului şi îi legă încheieturile: Unde sunt fotografiile pe care mi le-a făcut tata când eram fetiţă? întrebă ea dintr-odată. Ştii tu care.

— Nu ştiu… Nu ştiu. Mama ei se uita în sus la Vanessa, cu ochii larg deschişi şi plini de spaimă. Fotografii? Care fotografii? Sunt în albumele tatălui tău, cred, spuse ea. În biblioteca de acolo, unde le ţinea spre păstrare. Şi pe pereţi, înrămate. Şi acasă.

— Nu. Ştii despre ce vorbesc, nu face pe proasta. Fotografiile cu mine. Dezbrăcată. Le vreau.

— Dezbrăcată! Ce vrei să spui? Ţi-a făcut sute de fotografii atunci. Adora să te fotografieze. Avea propria lui cameră obscură, unde le developa. Dar nu am văzut niciodată poze cu tine dezbrăcată. Despre ce vorbeşti? Te rog să nu-mi pui eşarfa peste gură, Vanessa. Mă face să mă sufoc.

— De dinainte de război. De când aveam patru sau cinci ani. Sau poate că aveam doar trei şi eram „adoptată" de curând. Ai fost acolo, mamă. Ştiai! Ştiai că făcea acele fotografii.

— Nu. Tatăl tău era foarte pudic în legătură cu asta. Nu-i plăcea să te vadă dezbrăcată, niciodată.

— Dacă nu-mi spui adevărul, îţi voi lega eşarfa în jurul gurii. Nu mai vreau să-ţi mai ascult minciunile.

— Vanessa, este adevărat! Tatăl tău întotdeauna mă punea pe mine sau pe Hilda să ne asigurăm că erai acoperită cum trebuie înainte ca el să intre la tine în cameră, iar el nu ţi-a făcut niciodată baie şi nici măcar nu te-a văzut în timp ce ţi se făcea baie. Unele lucruri nu mi le

amintesc din anii de dinainte de război, ştii tu, din cauza faptului că stăteam prost cu nervii pe atunci. Şi luăm atâtea medicamente. Dar îmi amintesc de asta.

Vanessa suspină puternic.

— Oh, Doamne, mamă, încă mă mai minţi. Sau te minţi pe tine însăţi şi o crezi. Şi ştii unde sunt fotografiile alea. Tati era foarte ordonat şi nu arunca niciodată nimic. Sunt sigură că ai cotrobăit prin toate dosarele lui de când a murit şi ştii exact unde sunt fotografiile acelea. Ai spus că-ţi aminteşti că erai de faţă când le-a făcut.

— Nu, nu! Nu era aşa, Vanessa. El nu era aşa.

— Pun pariu că nu sunt singura fetiţă pe care a fotografiat-o. Nu eram singura fetiţă dezbrăcată, vreau să spun.

— Tatăl tău nu era genul de om care…

Vanessa îi întrerupse replica cu eşarfa, legându-i-o strâns de data aceasta, astfel încât să nu poată să alunece.

— Fără alte minciuni, mamă. Fără alte minciuni, spuse ea, mergând către fereastra deschisă, pe care o închise şi o încuie. Apoi trase draperia, lăsând camera în întuneric: Mă întorc la tine după ce pleacă Hubert. Poate că atunci tu şi cu mine ne vom putea uita prin albumele acelea din bibliotecă împreună. Nu ar fi plăcut? Numai noi două. Ce distractiv. Mama şi fiica răsfoind prin albumele familiei. Poate că atunci îmi vei spune totul.

Ea încuie uşa dormitorului în urma ei şi ieşi din camera de zi le verandă. De pe terasă văzu o barcă la o jumătate de kilometru distanţă pe lac. Era Hubert St. Germain care vâslea spre cabană lin, experimentat, cu ramele descriind ondulaţii în apa lacului.

Doctorul îi strânse mâna tinerei femei şi îi spuse: La revedere, Vanessa, şi bon voyage. Bagajul tău va fi în cabină, adăugă el, iar ea dădu din cap afirmativ ca şi când ar fi fost de acord. El o întoarse către ceilalţi pasageri, iar ea îi urmă către autobuz. După ce autobuzul plecă, doctorul merse în barul hotelului şi comandă un schnapps, îşi umplu pipa cu tutun şi o aprinse. O jumătate de oră mai târziu, pe o ploaie uşoară, rapidă, pasagerii ajunseră la aeroport şi au fost duşi înăuntrul hangarului, unde au fost inspectaţi a doua oară în căutarea chibriturilor, a brichetelor şi a bateriilor Dincolo de hangar, ancorat de un stâlp solid, zeppelinul enorm plutea în aer la trei metri de pământ. Nava argintie era lungă de două sute de metri, având o formă asemănătoare cu a unei balene uriaşe. O scară neacoperită se întindea

de la burta strălucitoare a zepe-linului până la pământ. Unul câte unul, pasagerii au urcat pe scară şi au intrat în leviatan. Un însoţitor de bord o escortă pe americancă în cabina ev de la Nivelul B şi o lăsă singură acolo. Ea îşi scoase pălăria şi voalul, dând la iveală câte un punct roşu deasupra fiecărei sprâncene, răni mici, circulare, proaspăt vindecate. După câteva momente, ea se duse la fereastra mare, dreptunghiulară şi se uită în jos la mulţimea de însoţitori şi de ofiţeri de la sol. O fanfară de alămuri în uniformă cânta „Muss I Denn?"1, iar un cor de tineri nazişti cântau Cântecul Horst Wessel2 şi „Deutschland Ubber Alles."3 Treptat, mulţimea de dedesubt – fanfara de alămuri, tineretul nazist, oficialii companiei Zeppelin şi îngrijitorii de la sol, oficialii de la guvern şi ofiţerii SS – a început să se rărească. Lin, aeronava se ridica fără zgomot. La aproape o sută de metri zgomotul înfundat al motoarelor Diesel răzbătu în tăcerea din cabină, iar marele zeppelin se întoarse încet spre nord-vest şi în amurgul care se lăsa se îndreptă către luminile (le la Coblenz, urmând Rinul până la mare.

— Nu trebuie să le duci în casă, îi spuse Vanessa Cole ghidului şi îi zâmbi binevoitor. Doar descarcă totul pe ţărm. Ea îşi puse mâna pe umărul lui la fel de uşor ca şi când ar fi fost o frunză căzută pe umărul lui puternic şi continuă să zâmbească. Era de aceeaşi înălţime ca şi el, după cum observă Hubert pentru prima oară, înaltă pentru o femeie, dar nu la fel de înaltă ca Alicia. Îi plăcuse cumva de la început că Alicia era mai înaltă decât el, ca şi când aşa ar fi fost drept, legitim. Era o observaţie pe care nu o dusese niciodată la o concluzie logică: aceea că dacă ar fi fost mai scundă decât el ar fi fost cumva greşit, nelegitim. El observa acum, cu toate acestea, că i se părea de asemenea în regulă că şi Vanessa Cole era înaltă, chiar dacă nu la fel de înaltă ca Alicia, şi pentru o secundă el se întrebă dacă oamenii care vin din altă parte, mai ales femeile, simt mai înalte decât localnicii.

---

1 „Muss I Denn?" (ger) = Trebuie? (n.tr).

2 Cântecul a primit numele după activistul nazist care l-a scris: Horst Ludwig Wessel (n.tr.).

3 „Deutschland Uber Alles" (ger) = "Germania mai presus de orice" este din 1922 folosit integral sau parţial ca imn naţional (n.tr).

— Sunteţi sigură? Nu mă deranjează să le car în casă, domnişoară Cole. Majoritatea trebuie duse în cămară oricum, spuse el.

Ea îi spuse că îi era recunoscătoare pentru că venise atât de repede şi că nu voia să-l reţină la cabană mai mult decât este necesar. În afară de aceasta, mama ei dormea pe canapeaua din camera de zi, iar Vanessa nu voia să o deranjeze. Ea se uită în jos spre cutiile de carton cu mâncare şi celelalte provizii pe care le descărcase de pe barcă şi văzu că anumite obiecte lipseau:

— Cred că oricum mai ai un drum de făcut. Poţi să-l faci astăzi?

— Probabil că nu. Ce e aici este mai ales mâncare. Este destul de târziu, aşa că m-am gândit să aduc restul şi poate să folosesc timpul rămas astăzi ca să tai lemne şi să mă ocup de tot ce aveţi nevoie. Hubert apucă una dintre cutii şi o ridică pe umăr. O voi duce la cămară prin spate în foarte mare linişte. Aşa că nu voi deranja pe doamna Cole.

— Nu! Dă-mi-le mie. Ea luă cutia. de la el şi o puse jos. Îmi… îmi pare rău. Este vreo posibilitate ca tu să poţi face un al doilea drum în după-amiaza aceasta? Poţi doar să le aduci şi să le laşi aici pe mal pentru mine. Nu-ţi face griji în legătură cu lemnele sau cu altceva. Pot să fac asta eu însămi. Eu… eu am nevoie doar să aduci şi restul proviziilor şi să le laşi aici pe mal. Ai putea, te rog?

Hubert se uită cu atenţie la chipul femeii. Era ciudat de agitată, gândea el, mai mult decât în mod obişnuit, asta e sigur. Ea era aproape întotdeauna pusă pe câte un flirt scurt, trecător, dar într-un fel care îl ţinea la distanţă, ca şi cum l-ar fi luat drept un ţărănoi sau aşa ceva. Acum se purta diferit, ca şi când i-ar fi fost teamă de posibilitatea ea el să intre în casă. Sau de parcă se temea de el la un nivel mai intim, ca şi când ar fi crezut că avea să o lovească sau să o violeze, ceea ce nici nu-i trecea prin minte să facă. Oricum, o plăcea mai mult aşa decât în celălalt fel. Se trase în spate şi o privi drept în faţă, iar ea îşi ridică uşor bărbia şi îi întoarse privirea. Pentru prima oară văzu cât de frumoasă era ea şi înţelese de ce se făcea atâta tam-tam despre asta. Ani în şir auzise zvonurile şi bârfele – căsătoriile şi divorţurile din înalta societate, aventurile amoroase cu bărbaţi bogaţi, faimoşi şi chiar şi cu localnici mai puţin faimoşi şi deloc bogaţi şi cu membri căsătoriţi ai Rezervaţiei şi ai Clubului Tamarack, măcar câte una în fiecare vară şi uneori mai mult de una. Niciun bărbat, tânăr sau bătrân, nu-i putea rezista, aşa se spunea prin părţile locului. Dar până acum Hubert nu înţelesese de ce. Până acum, totuşi, ea nu-l privise niciodată cu

adevărat. Nu se simţise niciodată văzut de ea şi astfel nu experimentase până atunci niciodată dorinţa ei intensă, de o claritate de diamant. Nu era o dorinţă strict sexuală, dar era ceva asemănător. Era ceva dincolo de dorinţă. Era o nevoie imediată de a fi văzută de el, de a fi făcută reală de privirea lui. Iar împreună cu acest fapt venea şi declaraţia tăcută că el, Hubert St. Germain, era singura persoană de pe planetă capabilă să facă acest lucru, singura persoană capabilă să o vadă pe ea cu adevărat şi astfel singura persoană care putea să facă din existenţa ei o realitate.

El o întrebă dacă se simţea bine.

Ea scutură din cap ca un cal care îşi zvârlea coama dintr-o parte într-alta şi îi aruncă acea privire plină de tristeţe, speriată, dornică.

— Nu… începu ea, iar apoi spuse: Da, mă simt bine. Cred că mă simt bine. Eşti amabil că mă întrebi.

— Îmi imaginez că v-a fost greu să-l pierdeţi aşa pe tatăl dumneavoastră. Atât de brusc şi aşa mai departe. Şi să fiţi aici. Unde a murit el, vreau să spun. Îmi aduc aminte că după ce a murit tata a trecut foarte multă vreme până am putut să mă întorc în locul unde s-a întâmplat, acolo unde l-au găsit mort. Aceste vorbe erau mai mult decât îi spusese ei vreodată şi asta îl surprinse, dar fu surprins şi mai tare când se auzi continuând: Cred că s-a întâmplat aşa pentru că a murit pe neaşteptate, un fel de accident. A fost altceva cu mama pentru că ea a fost bolnavă multă vreme. Şi cu Sally, soţia mea, a fost altceva, de asemenea, pentru că nu a trebuit să mă mai întorc niciodată în locul unde a murit. Deşi îmi amintesc că prima oară când am condus pe lângă locul unde s-a izbit maşina mi s-au înmuiat genunchii şi nu am putut să mă uit la copacul de care se lovise. A doua oară nu a fost atât de rău, pentru că cei de la departamentul pentru drumuri tăiaseră copacul, ca nu cumva altcineva să mai iasă cu maşina de pe şosea şi să se lovească de el, aşa cum a făcut şi Sally.

— Da, am auzit despre asta. Îmi pare rău, Hubert. Pentru pierderea ta. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Un timp, aşa a fost. Nu am fost căsătorit multă vreme, dar am fost împreună mult timp înainte. Eram cu ea din liceu.

Pentru câteva secunde au tăcut. Apoi ea spuse:

— Dar tu, Hubert? Te simţi bine? Vreau să spun acum, azi.

— Păi… nu, nu chiar. Se surprinse pe el însuşi răspunzându-i sincer.

— Ce vrei să spui? Ea se întinse şi îi atinse uşor mâneca, ţinând-o între degetul mare şi arătător, întărindu-şi rugămintea ca el să continue: Hubert, spune-mi adevărul.

— Cred… da, sunt destul de supărat. De fapt, sunt îngrijorat într-un fel în legătură cu venirea dumneavoastră la mine.

Când Alicia, doamna Groves, era acolo. În orice caz, poate că v-aţi făcut o idee greşită despre prezenţa ei acolo, adăugă el, pregătindu-se să mintă, ştiind că ea nu îl va crede oricum, şi urând minciuna, indiferent dacă ea îl credea sau nu. Era, probabil, un bărbat cu secrete, dar nu unul obişnuit să mintă.

— Nu mi-am făcut niciun fel de idee greşită, Hubert. Vreau să spun, viaţa ta personală este treaba ta. Nu mă priveşte pe mine în niciun fel. Nu o cunosc pe doamna Groves, oricum. Nu personal. Dar pare o persoană cumsecade. Şi ştiu că tu eşti o persoană cumsecade.

— E o conversaţie cam ciudată. Nu-i aşa?

— Da, cred că este. Ea încă îl mai ţinea de mânecă. Îmi doresc… îmi doresc ca tu să mă ajuţi. Am nevoie să mă ajute cineva. Ochii i se măriseră şi deveniseră întunecaţi.

Se auzi pe el însuşi spunând că o va ajuta. Ea nu-l va face să mintă în legătură cu Alicia, ea schimba subiectul de dragul lui, aşa că poate îi era îndatorat pentru asta.

— Pentru ce ai nevoie de mine? Vanessa spuse:

— Am făcut ceva… ceva greşit. Greşit, şi foarte nesăbuit. Şi nu ştiu ce să fac, Hubert. Am necazuri. Necazuri mari. Ea îi dădu drumul la mânecă şi îşi apăsă palma pe braţul lui. Era un gest prietenesc, încrezător, reconfortant, ca şi când el era cel care cerea ajutor şi îl primea din atingerea ei: O, Doamne, nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea.

— Ce aţi făcut? Chipurile lor era aproape acum, se uitau unul în ochii celuilalt şi el îi simţea mirosul părului. Era ca mirosul ierbii proaspăt cosite. Sau poate ca mireasma frunzelor de ceai, gândi el. Un miros de copac, curat.

— Trebuie să-mi promiţi că nu vei mai spune nimănui. Trebuie să fie un secret. Nimeni altcineva nu mai trebuie să ştie.

— Puteţi avea încredere în mine.

— Nu trebuie să spui nimănui. Promite-mi.

— Bine. Nu voi spune nimănui, spuse el, şi vorbi serios.

— I-am făcut… i-am făcut ceva rău mamei.

— Mamei dumneavoastră? Doamnei Cole? Ce vreţi să spuneţi prin „ceva rău”? Nu înţeleg.

— Este greu de explicat. Doar că am fost prinsă… într-o capcană, prinsă de ea, iar ca să scap din capcană am făcut ceva foarte… nesăbuit. Iar acum nu ştiu ce să fac cu asta. Nu pot să îndrept lucrurile şi să fie ca mai înainte. Şi nici nu mai pot continua să fac acest lucru. Pentru că… ei bine, pentru că ea este mama mea. Şi am făcut un lucru rău.

— Spuneţi-mi ce aţi făcut. Nu poate fi atât de rău. Am să vă ajut, spuse el din nou. I-aţi făcut rău din greşeală? Poate că avuseseră o ceartă care devenise violentă, gândi el. Se mai întâmplă în unele familii, chiar şi cu oamenii de genul familiei Cole. Se întâmplase şi în familia lui.

— Nu, nu i-am făcut rău, nu fizic.

— Păi, atunci, nu poate fi chiar atât de rău.

— Oh, ba da, este rău, Hubert. Ea îi luă mâna într-ale ei şi îi spuse să vină cu ea în casă: Nu ar trebui să fac asta, să te implic, dar nu ştiu ce altceva să fac. Nu am la cine să apelez, Hubert.

— Este în regulă, domnişoară Cole. Puteţi avea încredere în mine.

Vanessa se întoarse încet şi se duse repede înspre casă, cu Hubert urmând-o la câţiva paşi în spate. Traversară terasa, ajunseră pe verandă şi intrară în camera de zi. El se uită pe canapea – doamna Cole nu era acolo, nici adormită, nici trează. Se uită de jur-împrejurul camerei şi îşi spuse: Aşadar, a minţit în legătură cu asta. Se întreba ce alte minciuni îi mai spusese ea. Poate că întreaga poveste era o minciună. Poate că nu fi trebuit să accepte să o ajute. Ea era capabilă să-l păcălească şi să-l facă să se poarte într-un fel pe care îl va regreta mai târziu, îl va regreta şi se va simţi umilit. Ceva urât se întâmpla. Poate că aici fusese făcut un lucru pe care numai oamenii bogaţi îl fac, gândi el, şi îşi dori să nu fi fost aici în casă singur cu această femeie, îşi dori să fi fost singur în adâncul pădurii urmărind o căprioară, în loc să o fi urmat pe această femeie agitată, înspăimântată, care minţea tot timpul. Dacă nu era posibil să fie în pădure, îşi dorea să fi fost singur cu Alicia pe pajiştea din spatele cabanei lui, arătându-i măceşii proaspăt înfloriţi, susanul şi coada-şoricelului roz. Singur în adâncul pădurii şi cu Alicia: acestea erau singurele momente când fusese fericit în ultimii ani. Poate că de când era copil; Poate dintotdeauna. Nici măcar cu Sally, soţia lui – pe care el credea că o iubise, cel puţin până să o

cunoască pe Alicia – nici măcar cu Sally el nu fusese atât de fericit şi prefera să fie singur. În secret, el ştia că durerea pe care o simţise în urma morţii soţiei lui fusese alinată şi temperată de singurătatea care o urmase. Hubert spuse:

— Presupun că mama dumneavoastră nu est-e aici". Nu. Ea este… ea este în dormitor.

— Poate că ar trebui să merg să o văd, spuse el. Să mă asigur că este bine.

— Nu! Este bine. Este în regulă. E doar… ea e doar indispusă.

— Cred că trebuie să o văd, domnişoară Cole. Aţi spus nişte lucruri afară care mă fac să cred că ar trebui să o văd. Doar ca să mă asigur că este bine.

— Da, cred că aşa am spus, spuse ea, şi oftă. În regulă. Poţi să o vezi. Dar nu trebuie să vorbeşti cu ea. Nu trebuie. Şi nu poţi să spui nimănui că ea este aici. Mi-ai spus că pot avea încredere în tine. Şi ai spus că mă vei ajuta, îţi aminteşti?

— Da, aşa am spus, zise el, dar el nu îi promisese nimic altceva. El era un om care încerca să nu facă promisiuni pe care nu putea să le ţină; da, îi spusese Vanessei că putea să aibă încredere în el şi că o va ajuta; acelea erau promisiuni pe care le putea ţine. Dar nu era sigur că nu va vorbi cu mama Vanessei Cole sau nu va spune altcuiva că ea era aici la Rangeview. Nu înainte de a o fi văzut pe femeie cu propriii lui ochi şi de a fi înţeles ce avea de gând să facă Vanessa cu ea. Pentru că asta spusese, nu-i aşa? Că-i făcuse ceva rău mamei ei.

Vanessa descuie uşa de la dormitorul părinţilor ei. Se dădu la o parte, astfel încât el să poată intra în cameră. El se apropie de prag. Uitându-se pe lângă Vanessa în dormitor, o văzu pe femeie. Era doamna Cole. Numele ei era Evelyn, îşi aminti el, dar el îi spusese întotdeauna doamna Cole; doctorul Cole îi spusese demult lui Hubert să-i spună Carter. Ghidului îi plăcuse asta. Mâinile şi gleznele femeii erau legate şi avea un fel de căluş peste gură, iar Hubert nu ştia ce să creadă. Indiferent de ce s-ar fi aşteptat să vadă, nu era asta.

Doamna Cole se uită la Hubert St. Germain, ghidul şi îngrijitorul de o viaţă al familiei, stând în pragul uşii, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, cu Vanessa alături, şi avu o mişcare de retragere, ca şi când ar fi crezut că el venise să facă ceva ce Vanessa nu putea să facă singură. Ociii doamnei Cole se măriră din cauza fricii, iar ea îşi scuturâ capul într-un nu sălbatic, ca şi când s-ar fi rugat de el să nu o facă.

După doar două secunde, Vanessa îl prinse pe Hubert de mână şi îl trase afară din cameră, trânti uşa şi o încuie.

— Lăsaţi-mă să intru acolo, domnişoară Cole!

— Nu, nu pot, spuse ea, şi stătu cu spatele întors către uşă.

— Trebuie să o ajut!

— Nu! strigă ea: Ajută-wâăpe mine, Hubert! Te rog, eu sunt cea care are nevoie de tine.

— Cum? Ce se întâmplă aici? De ce este ea aşa, legată fedeleş şi cu căluş la gură?

— Nu pot să-ţi explic. Dar trebuie să ai încredere în mine, Hubert.

— Atunci trebuie să-mi spui motivul pentru care ea este aşa.

— Nu pot.

— Atunci va trebui să o dezleg şi să o las pe ea să-mi spună. Vanessa se uită drept la el pentru o clipă, cu buzele strânse, ca şi când l-ar fi cântărit pe bărbat. Într-un final, spuse:

— Nu mama este cea care este captivă. Crede-mă. Nu mama mea este captivă, Hubert. Eu sunt în capcană.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mama mea… mama mea vrea să mă închidă într-un spital de boli mintale. Unde mă vor droga. Sau mai rău, unde îmi vor face o lobotomie sau aşa ceva. Mi-a luat moştenirea. Mama mea vrea să mă vadă moartă sau ca şi moartă!

— Nu se poate să vă dorească moartea. E mama dumneavoastră.

— Iar asta nu face decât să înrăutăţească lucrările, Hubert. Nu vezi? Când sânge din sângele tău vreau să te închidă departe şi să-ţi ia banii sau vrea să te vadă lipsit de discernământ sau chiar mort, e atât de groaznic încât nu mai ştii ce să faci! Am intrat în panică, Hubert. Nu ştiu la ce mă gândeam. Nu gândeam deloc. Pur şi simplu am reacţionat. Am vrat să fac astfel încât să nu mă poate închide într-o casă de nebuni pentru tot restul vieţii mele. Sau chiar mai rău. Mă simţeam ca un animal în cuşcă. Încă mă mai simt aşa! Plănuia să mă expedieze la un spital din Europa, unde am mai fost înainte. Aşa că am forţat-o pe ea să vină aici, în Rezervaţie. Dar am înrăutăţit lucrurile. Dacă îi dau drumul acum, o să mă trimită la spital aşa cum plănuise, toate documentele sunt pregătite şi semnate, dar acum, ca să mă pedepsească pentru că am făcut asta, pentru că am obligat-o să vină în Rezervaţie şi am ţinut-o aici în felul acesta, o să-i lase să-mi facă lobotomia. Ştiu asta.

Pur şi simplu o ştiu. Tu ştii ce e aceea, Hubert? Lobotomie?

— Am auzit de aşa ceva, da. Citise despre noul tip de chirurgie pe care, în ultima vreme, doctorii o făceau pacienţilor bolnavi mintal. Era în toate ştirile, iar pentru că doctorul Carter Cole, unul dintre distinşii rezidenţi pe timp de vară ai Rezervaţiei, fusese unul dintre cei care inventaseră procedura, chiar şi ziarele locale scriseseră despre subiect. Era numită un remediu minune. Hubert nu credea că este o operaţie de care ar fi avut nevoie Vanessa Cole, totuşi. Ea era puţin ciudată, da, şi excentrică, şi în aceste circumstanţe poate chiar puţin bizară, dar Vanessa Cole nu era bolnavă mintal. În mare parte, ea era doar bogată şi răsfăţată. Iar acestea nu erau crime, el ştia acest lucru, şi nu te făceau să fii nebun în mod absolut. Cu siguranţă nu îndeajuns de nebun pentru a justifica o lobotomie – aşa că acum, după ce am legat-o şi am ţinut-o aici, nu trebuie să-i mai dau drumul. Nu pot să o las să plece. Râse deodată, un râs rece, sarcastic. Dacă totul nu ar fi atât de îngrozitor, iar ea nu ar suferi, ar fi ceva ridicol. Dacă pentru mine consecinţele nu ar fi atât de decisive, aproape că ar fi o poveste comică.

Hubert păstră tăcerea pentru o clipă.

— Nu ştiu ce să spun. Şi nici nu văd cum v-aş putea ajuta. Poate consecinţele nu sunt decisive, spuse el, mai mult ca întrebare decât ca afirmaţie.

— Oh, Hubert, te rog! Nu fi atât de naiv! Ştiu ce mă aşteaptă acolo. Dacă îi dau drumul să plece acum, viaţa mea se va sfârşi. Este atât de simplu. Nu voi mai vedea lumina zilei. Voi rămâne închisă şi cu creierul mutilat tot restul vieţii mele.

Ghidul încercă să-şi dea seama care era situaţia, să şi-o clarifice în minte. El era o persoană care soluţiona problemele, mai ales problemele altor oameni. Ştia că trebuie să se retragă şi să desfacă problema în bucăţi ca şi când ar fi fost o maşinărie stricată, să întindă toate piesele pe masă, să găsească mecanismul stricat sau cureaua ruptă, să le înlocuiască cu Unele noi şi se asambleze la loc maşinăria.

Păstrau amândoi tăcerea, în vreme ce Hubert cântărea situaţia. O întrebă dacă o deranja ca el să fumeze, ea zise că nu, şi atunci îşi scoase pachetul de Lucky Strike şi îşi aprinse una. Vanessa luă pachetul şi îşi aprinse una şi ea. Într-un târziu, el spuse:

— Poate că primul lucru care ar trebui făcut este să ne asigurăm că ea nu suferă aşa, fiind legată şi cu căluşul.

— Nu! O vei ajuta să fugă, iar ea se va întoarce cu şeriful şi mă

vor căra de aici într-o cămaşă de forţă.

Huber îi promise Vanessei că nu o va ajuta pe mama ei să scape. El pur şi simplu nu-şi dorea să o vadă pe femeie că suferă inutil. De asemenea, sublinie el, dacă Vanessa i-ar da drumul temporar mamei ei, ca să zicem aşa, iar în schimb ar convinge-o să coopereze la propria ei privare de libertate aici la cabană, ar avea o şansă să o facă să înţeleagă motivele pentru care o sechestrase Vanessa, iar mama ei şi-ar putea schimba părerea în legătură cu spitalul de boli mintale şi moştenirea şi celelalte. În cel mai rău caz, nu ar face altceva decât să-i dea Vanessei ceva mai mult timp ca să se gândească ce va face cu ea.

— Dacă o veţi ţine în lesă ca pe un câine, ea va crede că realmente sunteţi nebună. Şi aveţi dreptate, se va răzbuna. El nu o îndemna să o elibereze de tot pe doamna Cole, spuse el. Numai atât cât ei trei să poată să stea şi să vorbească despre acea situaţie şi despre motivul pentru care Vanessa reacţionase aşa cum o făcuse. Poate că astfel le va veni în minte o soluţie. Dar între timp nu ar trebui să-i facem niciun rău, zise el. Nu există niciun motiv ca să o ţinem legată şi cu căluş. Putem doar să o ţinem închisă în dormitor şi să-i ducem mâncarea acolo. Am să baricadez ferestrele astfel încât să nu poată coborî pe acolo. El îi spuse că în cazul în care Vanessa ar dori, de vreme ce el nu lucra nicăieri altundeva, ar putea aduce din nou provizii înainte de lăsarea întunericului şi ar putea rămâne aici la Rangeview peste noapte, astfel încât ei ar putea să o păzească pe mama ei eu rândul, în timp ce toţi trei ar încerca să găsească o soluţie pentru acestea: Trebuie să fie existe o cale de a ieşi din asta care să fie potrivită pentru voi amândouă.

— Promiţi? întrebă Vanessa.

— Da, spuse el. Nu mint, domnişoară Cole. Şi nu fac promisiuni pe care nu pot să le ţin. Cred că împreună putem să rezolvăm această situaţie.

Ea se scufundă în canapea şi, cu capul în mâini, se uita în gol spre şemineul cu focul stins.

— În regulă, atunci. Du-te şi dezleag-o, spuse ea fără să se uite la el. Şi, te rog, spune-mi Vanessa.

Întorcându-se în dormitor, Hubert îngenunche lângă doamna Cole şi dezlegă eşarfa care îi acoperea gura. Pe un ton cât se poate de blând, îi spuse:

— Acum să nu vă fie teamă. Nu vă voi face rău, doamnă Cole,

încerc doar să rezolvăm problema asta. Înţelegeţi, doamna Cole?

Ea dădu afirmativ din cap şi, cu buzele tremurânde, îi ceru apă. Paharul pe care Vanessa îl umpluse mai devreme era pe măsuţă, iar Hubert îl aduse şi i-l dădu. Ea bău repede.

— Vanessa… fiica mea vrea să mă omoare, Hubert! Propria mea fiică! Ea vrea să mă omoare.

— Nu, nu vrea.

— Atunci ce vrea? Glasul îi era aspru ca şmirghelul.

— Păi, asta trebuie să aflăm, spuse Hubert, ajutând-o pe femeie să se ridice în picioare. Ea se clătină când el îi dădu drumul. El o sprijini pentru câteva secunde, apoi o ajută să treacă de pe scăunel pe pat. Se comporta şi arăta ca un om calm, raţional, dar era confuz, tulburat şi înspăimântat. Sunt implicat peste puterile mele în asta, gândi el. Îmi doresc să pot să mă consult în această privinţă cu Alicia. Alicia ar şti ce ar trebui să fac. Ea ar şti dacă ceea ce fac e greşit sau pur şi simplu prostesc. Sau amândouă. Am nevoie să mă gândesc la ce ar face Alicia în locul meu, îşi spuse lui însuşi, iar apoi ajunse la concluzia că ea ar proceda exact la fel ca el şi imediat se simţi mai bine şi trecu mai departe.

Când Alicia Groves se reîntoarse acasă, se duse direct în casă. Trecând prin sufragerie, în timp ce se îndrepta către bucătărie, ea îşi aruncă privirea afară prin uşile vitrate înspre terasa cu uriaşa stâncă crăpată în mijlocul ei şi mai încolo la pajiştea înclinată de deasupra meandrei largi a râului. La umbra stejarilor înalţi, soţul ei îl împingea pe Bear în leagănul improvizat dintr-o anvelopă, descriind curbe lungi şi neregulate, în timp ce vorbea cu Wolf, care stătea lângă el, zâmbind. La câţiva paşi mai încolo, cei doi câini roşcaţi dormeau în ochiurile de lumină.

Alicia se opri la fereastră şi îşi puse ambele mâini pe pervaz ca şi când s-ar fi echilibrat. Era sigură că Vanessa Cole îi spusese deja lui Jordan că o văzuse pe soţia lui la cabana lui Hubert St. Germain, în timp ce ea ar fi trebuit să fie la centrul medical din Sam Dent, completând probabil povestea cu câteva detalii senzaţionale. Îşi încheiase nasturii de la bluză când ieşise pe pridvorul cabanei? îşi netezise fusta? Alicia nu-şi mai amintea. Atunci când minţi, uiţi adevărul. Alicia ştia că fusese văzută de Jordan din aer. El o căutase, bineînţeles, zburând pe deasupra cabanei lui Hubert St. Germain în căutarea soţiei lui adultere şi mincinoase şi o găsise exact acolo unde îi spuse Vanessa că o va găsi.

Iar acum, în timp ce el părea că se joacă cu fiii lui, pur şi simplu aştepta întoarcerea soţiei lui neascultătoare şi un şir lung de minciuni şi negaţii. Nu mai putea trece prin aşa ceva, nu de acum înainte. Indiferent care ar fi consecinţele, decise ea, nu-l va mai minţi pe soţul ei.

În tot restul după-amiezii şi mai târziu, în timp ce pregătea cina pentru ei patru, iar Jordan studia la el în atelier inventarul făcut de asistenta lui, pe tot parcursul cinei şi mai apoi, în timp ce spăla vasele şi îi îmbăia pe băieţi şi îi ducea la culcare, Alicia îl urmări cu nerăbdare pe soţul ei şi aşteptă să îi pună întrebări.

Dar el nu spuse şi nu făcu nimic ieşit din comun. Ba mai. mult, era chiar mai amabil şi mai relaxat decât de obicei. Părea de-a dreptul drăgăstos faţade ea, iar la rm moment dat, trecând prin bucătărie prin spatele locului unde stătea ea la chiuvetă spălând vasele de la cină, el îşi puse una dintre mâinile lui mări pe umărul ei, iar pe cealaltă pe fesa ei dreaptă şi o lăsă să alunece în jos pe coapsa ei ca şi când ar fi un fel de promisiune. Era un lucru pe care el nu-l mai făcuse de câteva luni. Involuntar, ea se feri de mâna lui, iar el trecu mai departe.

Într-un târziu, când băieţii erau în paturile lor şi se cufundau în somn, Alicia se duse să-l caute pe soţul ei. Îl găsi în camera căreia ei îi spuneau bibliotecă, dar care pe parcursul timpului devenise biroul artistului; pentru că nimeni altcineva în afară de el nu folosea camera. Era locul în care el îşi scria scrisorile, plătea facturile, îşi ţinea toate fişierele şi arhivele şi unde, noaptea târziu, citea şi asculta iubitele lui discuri cu jazz şi fuma trabucuri, iar uneori bea un whiskey foarte vechi simplu, fără apă sau gheaţă.

El bătea la maşină o scrisoare pentru scriitorul John Dos Passos, cu care se împrietenise în timpul procesului lui Sacco şi Vanzetti, încă din 1922. Dos scrisese despre proces, iar Jordan făcuse o ediţie limitată de gravuri pe lemn pentru a-l ajuta să adune banii pentru avocaţi. Mai apoi, după executarea lui Sacco şi Vanzetti, Dos şi soţia lui, Katie, îl vizitaseră pe artist şi pe soţia lui în Petersburg cu diferite ocazii. Cei doi lucraseră împreună în 31 şi în 32 pentru a-i ajuta pe băieţii Scottsboro, iar de curând cei doi bărbaţi deveniseră colaboratori în efortul de a aduna bani pentru medicamente pentru republicanii din Spania. Dos îl îndemnase insistent pe Jordan ca acesta să i se alăture în Spania şi să facă o serie de tablouri bazate pe faimoasa serie de gravuri ale lui Goya. Până în prezent, Jordan nu

refuzase oferta lui. Dar în seara asta îi scria: Am prea mult de lucru aici, prea multe angajamente, prea multe obligaţii familiale care mă ţin aici…

Alicia se aşeză pe canapeaua de piele şi fumă o ţigară în timp ce soţul ei bătea la maşina de pe birou. Când termină, împături scrisoarea şi o puse într-un plic, scrise adresa şi puse un timbru pe ea şi se întoarse în scaun pentru a sta cu faţa la ea.

— Tocmai i-am scris lui Dos să uite de povestea cu Spania, spuse el, şi zâmbi. Nu mă duc acolo.

Alicia dădu sec din cap.

— E bine, dacă asta e ceea ce vrei. Să rămâi aici, vreau să spun.

— Este exact ce vreau. De aici înainte, voi sta mai mult pe acasă, spuse el, şi se opri. Şi nu mai plec nici în Groenlanda.

— Oh. Ei, cred că şi asta e bine. Dacă este ceea ce-ţi doreşti.

— Alicia, ascultă. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Ceva serios. Despre noi.

— Da. Ştiu.

— Ştii?

— Înainte de a spune ceva, Jordan, trebuie să-ţi spun că s-a terminat.

— Ce?

— Eu i-am pus capăt, zise ea repede.

— La ce ai pus capăt? Se aplecă spre scaunul ei ca şi când nu ar fi auzit-o bine.

— La ce s-a întâmplat între Hubert şi mine.

— Între tine şi Hubert? Hubert St. Germain?

— Este de domeniul trecutului acum. I-am scris astăzi şi i-am spus că s-a terminat. Când m-ai văzut acolo în după-amiaza aceasta puneam scrisoarea pentru el în cutia lui poştală. Până acum cred că a citit-o deja, iar astfel ştie şi el că s-a terminat.

— Hubert? Hubert St. Germain? Despre ce vorbeşti acolo, Alicia, pentru numele lui Dumnezeu?

— Tu ştii despre ce vorbesc. Nu mă obliga să-ţi spun. Te rog, Jordan. Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat şi sunt atât de ruşinată. Nu ştiu ce a fost în mintea mea, cred că am fost nebună. Dar îţi promit, totul ţine de trecut acum. Şi îţi jur, îmi pare cu adevărat rău.

— Îţi pare rău.

— Da. Te rog, iartă-mă, Jordan.

Rămaseră în tăcere pentru câteva clipe, Jordan uitându-se atent la soţia lui, care privea în jos, cu o expresie ruşinată. El îşi scoase tutunul şi foiţele şi îşi făcu încet o ţigară şi o aprinse, într-un târziu, spuse:

— Îmi spui că ai o aventură cu Hubert St. Germain?

— Da. Nu! îţi spun că s-a terminat totul. Eu i-am pus capăt. Nu-l voi mai revedea niciodată. Şi te rog să mă ierţi. Ştiu că nu va fi uşor, iar eu nu merit asta. Te rog, Jordan.

Faţa lui Jordan se întunecă. Aceasta nu i se mai întâmplase înainte. În toate cuplurile căsătorite, credea el, unul era mincinosul, iar celălalt era cel care spunea adevărul. Alicia fusese întotdeauna cea care spunea adevărul. Acum, dintr-odată, polii erau inversaţi, o circumstanţă care îl şocase şi îl tulburase mai mult decât ceea ce îi mărturisise Alicia. Câtă vreme ştia că el era cel care minţise, cel care avea secrete şi o înşela, atunci ştia cine era el şi cum se comporta acel fel de bărbat. Iar câtă vreme credea că Alicia nu minţise niciodată şi nu avea secrete sau nu îl înşela, atunci ştia cine este ea şi cum se comporta.

Dar să o ierte pe ea? El era cel care avusese întotdeauna nevoie de iertare. Niciodată nu-i fusese cerut să îi ierte ei ceva.

Nu era sigur că ştia cum să facă asta. Oricum, care era sentimentul pe care îl avea cineva când ierta? Jordan Groves era ranchiunos, avea duşmani şi ştia cine sunt aceştia şi îi plăcea să-i identifice ca atare: Jordan Groves era un ticălos căruia nu-i păsa de reputaţia lui pentru că îi ţinea la distanţă pe cei care erau capabili să-i facă rău. Dar nu i se păruse niciodată necesar să ierte pe cineva. Nici măcar pe părinţii lui. Să ierte şi să uite era felul de a rezolva lucrurile al multor oameni, dar nu al lui Jordan. Datorită egoismului lui optimist şi încrederii în sine, Jordan nu avea probleme în a uita; era uşor pentru el; dar odată ce o minciună sau decepţia erau uitate, ce nevoie mai era de iertare? Dacă ai uitat cu adevărat o jignire, cum se putea ca iertarea să fie posibila! Dacă ar fi fost crescut în credinţa catolică la fel ca Alicia, poate că ar fi fost capabil să uite şi să ierte, dar părinţii lui fuseseră prezbiterieni convinşi, iar ateismul lui Jordan Groves era clădit pe temelia neclintită a protestantismului. Astfel, deşi ştia că în adâncurile lui, la fel ca şi ceilalţi oameni, era un păcătos incorigibil, reacţiona cu cruzime la mărturisirea Aliciei.

— Bine, acum. Deci te-ai flitut cu prietenul meu, Hubert St.

Germain.

— Da.

— Câtă vreme?

— De la jumătatea lui martie. Dar nu…

— Fără niciun „dar", îi tăie el vorba. Fără detalii picante. Tot ce vreau acum este să ştiu datele problemei.

— În regulă.

— Unde?

— La… la cabana lui. Doar acolo.

— Cât de des?

— Doar din când în când. Nu des. Oh, Jordan, nu face asta, te rog!

— Cât de des? De două ori? De douăzeci de ori? De la jumătatea lui martie, trebuie să fi fost de sute de ori.

— Ne întâlneam de câteva ori pe săptămână, uneori o singură dată. Alteori deloc.

— Cine altcineva mai ştie despre asta?

— Nimeni, Jordan. Îţi jur. Cu excepţia Vanessei Von… nu-ştiu-cum. Vanessa Cole.

— Vanessa? De unde naiba ştie ea?

Dinţi – o dată Alicia îşi dădu seama de propria ei greşeală. Simţi că roşise. Îşi dădu seama că ar fi putut minţi. Ar fi trebuit să mintă. Dar acum era prea târziu. Nu avea nicio şansă decât să continue să spună adevărul.

— Oh, Doamne. Sunt… sunt atât de proastă. Ea a venit pe la cabana lui Hubert astăzi, şi m-a văzut acolo. Am crezut… am presupus că ea ştia şi că ţi-a spus. Iar când tu ai zburat pe deasupra cabanei şi m-ai văzut oprită la căsuţa poştală a lui Hubert, am presupus că te întâlneşeşi cu ea. Sau că ea îţi telefonase. Oh, Doamne! strigă ea.

Jordan dădu din cap cu tristeţe.

— Cu siguranţă ai fost proastă. Dar nu într-atât de proastă pe cât de prost am fost eu. Eşti îndrăgostită de el?

Ea ezită înainte de a răspunde.

— Am… am crezut că da. Eram nefericită, Jordan. Multă vreme am fost foarte nefericită.

— Nu-mi pasă care au fost motivele! Sunt o mie de motive pentru care o femeie comite adulterul. Şi o mie şi unu de motive pentru care un bărbat face asta. Acum tot ce mă interesează este să obţin datele concrete. Nici măcar nu îmi pasă dacă a fost sex de bună

calitate sau de proastă calitate sau orice altceva. Asta este problema ta personală şi, oricum, nu ar avea ah efect decât să mă dezguste. Vreau să aflu datele. Aşa încât… aşa încât să-mi dau seama că trebuie să fac. El îşi privi mâinile şi văzu că îi tremurau; tăcu un moment. Apoi întrebă:

— Îl iubeşti pe Hubert St. Germain? îl mai iubeşti pe nenorocitul ăla?

Ea ezită.

— Da, spuse ea. Dar mi-am închis inima faţă de el.

— Oh. Îl iubeşti, dar ţi-ai închis inima faţă de el. Ce-o mai fi însemnând şi asta. Înseamnă oare că pe mine nu mai mă iubeşti?

— Nu, nu înseamnă asta, Jordan. Am să te iubesc întotdeauna.

— Da, o să mă iubeşti? Păi asta e ceva mai greu de înţeles pentru mine. Iată un fapt. În afară de tine, eu nu am iubit pe nimeni. Numai pe tine. Punct. Aşa că nu ştiu ce naiba vrei să spui când îmi zici că îl iubeşti pe Hubert, în ciuda faptului că ţi-ai «închis inima faţă de el» şi că mă vei iubi şi pe mine întotdeauna. El îşi stinse ţigara în scrumieră. Nu ştiu cum ne poţi iubi pe amândoi.

— Nu e aşa. Nu e ca şi cum aş fi îndrăgostita de el, adică. Este mai complicat şi mai confuz de-atât.

— Nu pentru mine. Pentru mine, cu fiecare femeie întrerupătorul pentru dragoste este fie în poziţie deschisă, fie închisă. Şi a fost întotdeauna în poziţie deschisă cu tine, Alicia. Şi cu toate celelalte a fost închis.

— Nu m-am îndoit niciodată de dragostea ta pentru mine, spuse ea în şoaptă. Dar pe toate acele femei, femeile cu care te-ai culcat, nu le-ai iubit niciodată?

— Nu. Cu siguranţă, nu. Ştii asta, ai ştiut întotdeauna asta. E o slabă consolare, poate, dar nu vorbim despre mine acum, nu-i aşa? Oh, ştiu că pot fi acuzat oarecum că te-am împins în braţele dornice ale nobilului pădurar din Adirondack, Hubert St. Germain. Este evident chiar şi pentru mine că e greu de trăit alături de mine şi că nu am fost cel mai fidel soţ şi că te-am lăsat singură aici cu băieţii săptămâni şi chiar mai multe luni câteodată. Şi că în ochii unora bătrânul Hubert este atrăgător, chiar dacă unul oarecum jalnic şi nearticulat. Şi ştiu că după aproape zece ani de căsătorie orice femeie devine neliniştită şi poate puţin curioasă cum ar fi să se culce cu alt bărbat decât al ei. Aşa că există o mulţime de motive pregătite. Atât de multe încât nu are rost

să le discutăm. Ceea ce trebuia să ştiu este ce s-a întâmplat cu exactitate, Alicia? Ce s-a întâmplat? Astfel încât să pot decide ce am de făcut acum. Următoarea mea mişcare.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, divorţez sau nu de tine? Sau cad în genunchi şi îţi promit să fiu un soţ mai bun? Izbucnesc într-un atac de furie şi te trântesc la pământ şi distrug tot mobilierul? Sau plâng de tristeţe şi îmi plâng singur de milă pentru că am pierdut dragostea soţiei mele? Ce naiba trebuie să fac? Nu ştiu răspunsul la asta. Conduc până la cabfna lui Hubert şi îl târăsc afară din patul lui murdar unde s-a culcat cu tine şi îl bat măr? Sau mă aşez cu el la o sticlă de whiskey şi vorbim despre perfidia nefericitelor femeilor măritate? Oh, pentru numele Domnului, Alicia, strigă el şi glasul i se sugmmă. Ce ar trebui să fac? Ce ar trebui să simt? îşi deschise larg braţele şi stătu cu impul şi cu faţa deschise către ea.

Ea veni spre el şi se aşeză în genunchi în faţa lui; îşi puse capul pe pieptul lui şi îl cuprinse cu braţele. Plângând, spuse:

— Toate astea, Jordan. Fă toate astea. Dacă o să-mi ceri să divorţăm, eu voi accepta. Dacă îmi promiţi că vei fi un soţ mai bun, eu te voi crede. Dacă îl vei bate pe Hubert, voi înţelege. Cu toate că Dumnezeu ştie că nu e vina lui. Totul s-a întâmplat din vina mea. Dacă vei sta şi te vei îmbăta cu el şi vei vorbi despre ce femeie îngrozitoare am fost, voi înţelege. Fă-le pe toate, Jordan. Fă orice. Doar că, te rog, la sfârşit, te rog iartă-mă, Jordan.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe pieptul lui lat.

— Nu e posibil, Alicia. Nu este posibil. Nu te pot ierta pentru că nu pot uita ce ai făcut. Nu atâta vreme cât nu pot să-mi scot din cap imaginea cu voi doi dezbrăcaţi în pat. Şi ceea ce ai spus. Că încă îl mai iubeşti pe bărbatul ăsta. Nu este corect, ştii, nu am niciun drept să simt ceea ce simt. Pentru că am avut şi eu porţia mea, mai mult decât porţia mea, de aventuri romantice sau legături sau cum vrei să le numeşti. Dar există o diferenţă, Alicia. Eu nu am iubit niciodată pe vreuna dintre aceste femei. Numai pe tine, Alicia. Nu le-am lăsat să mă cunoască. Numai pe tine.

Rămaseră în tăcere câteva momente, Alicia cu capul culcat pe pieptul lui, iar Jordan cu braţele în jurul ei, ţinând-o strâns. Ea îi auzea inima bătându-i cu putere, iar el îi simţea spatele scuturându-se de plâns. În toţi anii pe care îi petrecuseră împreună, nu plânseseră în

acelaşi timp niciodată. Alicia plânsese din cauza jignirilor pe care i le adusese el, Jordan plânsese din vinovăţie, dar fiecare separat.

Într-un târziu el îi dădu drumul şi îi spuse să urce în dormitor şi să-l lase singur.

— Trebuie să fiu singur. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să-mi dau seama ce s-a întâmplat şi nu cred că tu mă poţi ajuta cu asta. El îşi scoase batista din buzunarul de la spatele pantalonilor şi se şterse pe faţă şi i-o dădu şi ei să facă acelaşi lucru, iar ea se supuse.

Apoi, revenindu-şi în fire, ea se ridică în picioare, iar când se întoarse să plece văzu câinii care intraseră în cameră şi stăteau la uşă, urmărindu-i pe Alicia şi pe Jordan cu expresii îngrijorate pe feţele lor prelungi.

Alicia spuse:

— Ei ştiu.

— Ce ştiu ei? Sunt doar nişte câini.

— Ştiu că ceva teribil s-a întâmplat cu noi.

— S-a întâmplat? Nu ştiu încă ce s-a întâmplat cu noi. Am nevoie de timp să mă gândesc. Du-te şi culcă-te, Alicia. Am să vin şi eu sus mai târziu. Sau poate că nu.

Ea părăsi camera şi câinii o urmară, încă îngrijoraţi. Când Jordan auzi în dormitorul de sus paşii Aliciei, se întoarse înapoi la biroul lui şi luă scrisoarea către Dos Passos. O ridică în lumină şi o studie pentru o clipă ca şi când ar fi încercat să o citească prin plic. Apoi rupse scrisoarea în două şi încă o dată în două şi aruncă bucăţile la coşul de gunoi.

Cei trei nou-veniţi au aflat în timpul micului dejun că erau pe listă a doua misiuni astăzi, un zbor de dimineaţă şi unul după-amiaza, primele lor zboruri deasupra teritoriului inamic. Nu era o vreme grozavă pentru zbor Ploaia din prima parte a dimineţii se oprise, dar un strat de nori joşi persista. Aşteptaseră o săptămână să ajungă avioanele lor de la Bilbao şi le dăduseră avioane Breguet, şi nu monoplanurile ruseşti Polikarpov pe care le ceruseră. Avioanele Breguet fuseseră echipate fiecare cu două mitraliere şi suporturi pentru bombe de unsprezece kilograme. Misiunea lor era de a bombarda două fabrici de praf de puşcă aflate în teritoriul inamic, la scurtă distanţă de râul Jarama, la douăzeci şi cinci de kilometri de Madrid. Pentru a-şi îndeplini misiunea pe avioanele Breguet, ei ar fi trebuit să zboare de două ori. Toţi cei nouă piloţi străini din escadron

stăteau lângă avioanele lor când au văzut semnalul de pornire, o rachetă de semnalizare albă lansată de la casa din câmp. O dată ajunse în aer, avioanele se aşezară în V-ul unei formaţii în V. Americanul numit Groves era pe aripa dreaptă a patrulei, care era condusă de englezul Fairhead. Chang zbura la extrema stângă a lui Fairhead. Plafonul se stabilizase la nouă sute cincisprezece metri; era uşor să treacă în teritoriul inamic nevăzuţi pe deasupra norilor când trecură deasupra fabricilor ţintite şi zburară câţiva kilometri mai încolo, Fairhead a răsucit formaţia înapoi înspre propriul teritoriu. Patrula din extrema dreaptă trecu pe deasupra patrulei din aripa stângă a lui Fairhead, iar cea din stânga trecu pe deasupra, cele trei împreună făcând împreună o întoarcere de 180 de grade atât de rapid şi de strâns, încât era ca şi când ar fi o singură patrulă. Când ajunseră aproape deasupra fabricilor, Fairhead dădu semnalul pentru atac, iar cele nouă avioane plonjară, în continuare în V-ul formaţiei V. Patrula lui Fairhead care se afla în frunte putea să scoată din luptă bateria anti-aeriană localizată între cele două fabrici. Cele două patrule care formau aripile formaţiei erau conduse de veteranii Papps, englezul, şi de Brenner, americanul, care îl avea pe Whitey în aripa lui. Ei ţinteau fabricile. Piloţii îşi alini-ară centrele de bombardament şi dădură drumul la bombe, continuând plonjonul, trăgând cu mitraliera în oamenii, în majoritate civili, care alergau înnebuniţi din curţile fabricilor la nouăzeci de metri ei şi-au îndreptat plonjonul şi au zburat cu viteză deasupra râului Jamara şi până în momentul în care au intrat în teritoriul aliaţilor şi-au ţinut aeronavele cât de aproape posibil de-a lungul văilor înguste astfel încât să-i împiedice pe duşmani să vadă încotro o luaseră. Mai târziu în acea după-amiază toţi cei nouă se întorseseră ca să bombardeze aceleaşi fabrici. Au fost mult mai multe aeronave în aer de data aceasta, mici firişoare de fum ici-colo, ca nişte bucăţi detaşate din nori cumulus, crescând mult mai tare în număr decât avioanele care se apropiau de fabrică. Ei şi-au lansat bombele, distrugând fabricile şi, precum făcuseră înainte, trăgând cu mitraliere în oricine era într-atât de nesăbuit încât să fie prins în câmp deschis. De această dată, la întoarcerea lor la bază, Fairhead i-a condus de-a lungul a kilometri întregi de tranşee inamice şi, urmându-i exemplul, piloţii au tras cu mitralierele lor Vicker.303 în infanteriştii care ripostau cu puşti şi revolvere de calibru mic. După prima trecere, americanul Groves, cel pe care ei îl numeau Rembrandt, a încetatfocul.

Era 4 aprilie 1937. Americanul îşi adusese aminte dintr-odată că era o aniversare. Cu douăzeci de ani în urmă în această zi el doborâse două avioane Fokker nemţeşti deasupra teritoriului Franţei. El s-a menţinut în formaţie, dar mitraliera lui a rămas tăcută, în timp ce ceilalţi continuau să tragă cu mitralierele lor până când într-un târziu au rămas fără muniţie şi s-au întors la bază.

Ceaţa rozalie a primilor zori plutea deasupra lacului în timp ce Jordan Groves ajunse deasupra munţilor Great Range şi îşi începu coborârea. De deasupra, straturile dense de ceaţă îl împiedicau pe pilot să distingă suprafaţa întunecată a apei. Nu era vânt deloc. Reduse viteza şi coborî cu delicateţe avionul ca şi când ar fi aşezat un copil nou-născut în pătuţul lui. Simţise lacul înainte de a-l vedea, iar când ştiu că flotoarele erau bine aşezate pe suprafaţa netedă ca gheaţa a apei, reduse puţin vi[teza motorului şi se îndreptă către golful ascuns aflat la sud de cabana Rangeview, unde ancorase în ziua precedentă. De la o i distanţă de o sută de metri vedea linia ţărmului destul de uşor, dar nimic mai sus de linia ţărmului; nu putea vedea cerul albastru deasupra ceţei sau pinii înalţi cât turnurile şi nici clădirile proprietăţii familiei Cole. Doar stâncile acoperite de muşchi, tufişurile scunde de la marginea lacului şi pragurile pietroase de unde pârâiaşele şi izvoarele cădeau de la înălţime în lac.

El trase în golf şi ancoră aeroplanul în grabă şi merse cu paşi mari la mal. Nu era încă ora şase dimineaţa. Abia dacă dormise două ore în noaptea dinainte, jumătate din ea pe canapeaua de piele din biroul lui, iar cealaltă jumătate pe fotoliu. Gura îi era acră şi uscată de la whiskey şi tutun. Toată noaptea se luptase să hotărască ceva, orice, dar nu fusese capabil să o facă. Îşi simţea întreaga viaţă ca un vârtej de indecizie, până cu puţin înainte de zori când se hotărâse să zboare până la Lacul al Doilea şi să vorbească cu Vanessa Von Heidenstamm. Nu avea nici cea mai vagă idee ce o va întreba sau ce îi va spune. Dar ea fusese martoră a trădării lui, poate că singurul martor – în afară de Hubert St. Germain, bineînţeles, şi de Alicia însăşi şi nu putea aştepta să fie consolat sau luminat în vreun fel de discuţia cu vreunul dintre ei doi. Nu acum. Ei nu 162

puteau decât să-i aducă şi mai multă durere, şi mai multă indecizie. Vanessa, cu toate acestea, ar putea într-un fel să-l ajute să-şi revină la obiectivitatea calmă de care avea nevoie pentru a-şi recâştiga percepţia lui însuşi ca bărbat, un om de acţiune. Nu putea suporta să se

gândească la el într-un alt fel.

În loc să se furişeze ca un hoţ prin tufişuri şi prin pădure aşa cum făcuse data trecută, Jordan se apropie de tabără ca acum două zile, dinspre ţărm. Nu îi era teamă astăzi să fie văzut, nu îi era ruşine că era acolo, nu avea nicio fantezie ruşinoasă de ascuns de el însuşi sau de altcineva. Tot ce voia era să-i spună Vanessei ce îi mărturisise soţia lui şi să o întrebe ce văzuse ea la cabana lui Hubert St. Germain. De la acele două puncte de contact, plus ce îşi amintea el din lunga poveste a căsătoriei lui şi a greşelilor lui împotriva acesteia, el putea să înceapă să înscrie un triunghi în cerc şi să găsească locul exact al poziţiei lui în prezentul schimbător şi după ce ştia măcar atât, el va şti cum să navigheze în viitor. Până atunci, avea să fie rătăcit ca un copil pierdut în pădure, abandonat şi singur, neavând nicio idee cum ar putea să ajungă acasă.

El păşi pe terasă şi deschise uşa cu plasă împotriva ţânţarilor a verandei, iar acolo pe canapeaua de paie îl văzu întins pe Hubert St. Germain, tresărind speriat de zgomotul uşii care se închidea şi uimit la vederea soţului Aliciei care stătea în faţa lui. Hubert ar fi putut foarte bine să aibă un vis în care apărea artistul, nu-şi amintea, dar timp de câteva secunde crezu că încă îl visa, şi cumva în visul lui artistul aflase că soţia lui se culcase cu Hubert şi că ei erau îndrăgostiţi unul de altul, iar acum artistul venise să-l omoare.

Bărbatul nu părea furios, totuşi. Stătea deasupra lui Hubert ca un urs mare şi trist. Încet, Hubert se ridică în picioare şi împinse pătura la o parte. Complet îmbrăcat, el îşi vârî picioarele în şosete în ghetele aflate pe podea lângă canapea şi se aplecă şi îşi legă cu atenţie şireturile. Apoi se aşeză la loc şi se uită în sus la Jordan Groves şi aşteptă ca ceva rău să se întâmple.

Timp de câteva clipe niciunul dintre cei doi bărbaţi nu vorbi. Artistul se întinse în spate şi luă un scaun mare împletit şi se aşeză cu zgomot în el, cu faţa la ghid. Niciunul dintre bărbaţi nu-şi luase ochii de la chipul celuilalt.

— În regulă, aşadar Deci ia spune-mi, Hubert, spuse Jordan într-un final. Spune-mi, de ce ai făcut-o?

Ghidul îşi ţinu respiraţia, iar apoi expiră încet, ca şi când ar fi fost uşurat. Deci se terminase. Se terminase definitiv.

— Presupun că ea ţi-a spus… despre noi.

— Dacă te-aş înţelege, dacă aş şti de ce voiai să o iei pe soţia

mea de lângă mine, poate că aş vrea să fiu în locul tău. Pe ea o înţeleg. Dar pe tine, nu. Ea are motive variate pentru a se îndrăgosti de altcineva. Pot accepta asta. Dar pe tine, Hubert, pe tine nu te înţeleg.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, că dacă m-ai înţelege ai vrea să fii în locul meu.

— Pentru că atunci aş fi un adevărat romantic. Ca şi tine. Dar nu sunt. Ştii, Hubert, m-am culcat nevestele ahora. Este adevărat. La fel ca şi tine. Dar niciodată nu am vrut să le iau de lângă soţii lor Am vrut doar să le fut. A fost la fel şi pentru tine, Hubert? Ai vrut doar să te culci cu Alicia? Poate că eşti ca mine, la urma urmei.

— Nu am vrut asta niciodată, spuse el. Ea nu este aşa. Şi nici eu nu sunt.

Jordan a dat din cap afirmativ. Era de acord, Alicia nu era aşa şi nici Hubert.

— Tocmai acesta este motivul pentru care nu înţeleg de ce ai vrea să furi soţia altui bărbat, spuse el. Nu înţeleg. Este în afara posibilităţilor mele de înţelegere. Se uită în jur ca şi când şi-ar fi dat pentru prima oară seama unde se afla: Rezervaţia; Lacul al Doilea; Rangeview. Ce cauţi aici, de fapt? Te culci cu Vanessa Von Heidenstamm acum? Poate că m-am înşelat asupra ta. Poate că nu eşti un romantic. Le-ai satisfăcut pe amândouă de la bun început? Eşti un adevărat armăsar, Hubert. Nu mi te-am imaginat niciodată aşa.

Hubert spuse că nu, nu exista nimic între el şi domnişoara Cole, şi nu mai spuse nimic altceva. Ce altceva putea să îi mai spună lui Jordan Groves? Ghidul nu era lui bărbat care să vorbească mult. Încerca să fie cât se poate de sincer şi de precis în toate privinţele, dar prea multe lucruri, mai ales când era vorba de oameni, şi îndeosebi când venea vorba de bărbaţi şi femei, erau prea complicate pentru a putea vorbi sincer sau cu acurateţe. Nu vorbise niciodată despre amestecul enigmatic, conflictual de orgoliu şi teamă pe care îl simţise când s-a căsătorit cu iubita lui din liceu, Sally Lawrence. Nici măcar Aliciei. Şi nici măcar nu încercase să vorbească vreodată de amestecul ruşinos de tristeţe şi uşurare pe care îl simţise când ea murise. Nu spusese nimănui despre bătăile pe care le îndurase de la tatăl său când era copil şi despre incapacitatea mamei lui – sau poate că ea nu voia asta? – de a-l proteja pe el şi pe cei trei fraţi ai lui de beţivul pe care ei îl numeau, cu un rânjet plin de dispreţ, Bătrânul. Hubert, mezinul, fusese abandonat de fraţii lui, unul după altul, în momentul în care

aceştia crescuseră destul de tiiari pentru a putea pleca de acasă, primul în Alaska, următorul în Colorodo, iar cel de-al treilea în Montana – singuratici cu toţii, ghizi, vânători, pădurari, fiecare protejat de siguranţa propriei sale sălbăticii, cu excepţia lui Hubert, mezinul, care, după ce Bătrânul murise beat într-un morman de zăpadă de pe marginea drumului când Hubert avea şaptesprezece ani, rămăsese în continuare la Rezervaţie, făcând treaba pe care tatăl lui o făcuse înaintea lui.

Nu vorbise despre nimic din toate acestea, nici măcar în aluzii generale lipsite de suferinţă. Nu existau cuvinte pentru a descrie sentimentele care se războiseră în inima lui mare, rănită, şi aproape că renunţase să le mai caute, până când a cunoscut-o pe Alicia, despre care ajunsese în scurtă vreme să creadă că voia şi putea să-i dea acele Cuvinte şi să-l asculte când le folosea, cu simpatie şi înţelegere. De aceea încercase să o fure de lângă soţul ei. Nu fusese intenţia sau dorinţa lui. Cu siguranţă nu fusese numai pentru a face dragoste cu ea, deşi felul lor de a face dragoste tandru, plin de încredere şi pasional, îl apropiase de ea atât de tare încât putuse să vorbească despre aceste lucruri şi să-i dezvăluie eul lui secret pe care nu-l mai arătase până atunci nimănui.

Era imposibil pentru el să-i spună aceste lucruri bărbatului trist, furios, confuz din faţa lui. Aşa că pur şi simplu scutură din cap şi răspunse nu. Nu la acuzaţiile bărbatului că s-ar fi culcat cu Vanessa Von Heidenstamm, Nu la învinuirea de a fura soţia altuia. Hubert nu-şi dorea decât să fie cunoscut şi înţeles pe de-a întregul de o altă fiinţă omenească, iar datorită faptului că ea era o femeie, o femeie frumoasă, iubitoare, el ştiuse că nu exista nicio altă cale de a obţine acea înţelegere decât de a face dragoste cu ea, pentru ca apoi să-i vorbească în întuneric despre bine şi rău, calmând valurile conflictuale de sentimente din trecut, care se regenerau repede, iar mai apoi să se plimbe pe pajişti, numând flori e care înfloreau acolo şi numind păsările din copaci după trilurile lor. Până ieri în momentul în care Vanessa Von Heidenstamm bătuse la uşa cabanei lui, faptul că făcuseră dragoste şi apropierile lor îl făcuseră să fie capabil de a vorbi deschis. Iar acum vedea că nu are altă alegere decât să îşi reducă din nou la tăcere inima, să redevină un om care nu vorbea prea mult, singuraticul om al lacurilor şi al pădurii şi al munţilor, ghidul din Adirondack atât de admirat şi uneori chiar invidiat.

— Atunci ce naiba faci aici atât de devreme dimineaţa, dormind pe verandă, în loc să fii în spate în baraca bucătarului sau în şopron? îl întrebă Jordan, gândindu-se că ghidul era mai îndreptăţit să-l întrebe ce căuta el acolo atât de devreme dimineaţa. El habar nu avea ce i-ar răspunde. Cum îi spui unui om ca Hubert St. Germain că nu ştii de ce te afli acolo unde eşti? Că eşti în căutarea unui punct fix de sprijin de care să te prinzi şi crezi că acea femeie incandescentă ţi-l poate oferi? Cum poţi să-i spui omului care s-a culcat cu soţia ta că din cauza lui, tu nu-ţi mai cunoşti soţia şi, aşadar, nu mai ştii nici cine eşti tu însuţi?

Hubert spuse:

— O ajut pe domnişoara Cole cu mama ei.

— Cu mama ei, eh? De ce? E bolnavă?

— Nu. Hubert îşi muşcă meditativ buzele pentru câteva clipe, iar apoi spuse: Nu este ceva despre care să pot vorbi.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Ar fi mai bine să-ţi spună domnişoara Cole. Este complicat.

— Cred că trebuie să fie al naibii de complicat, spuse Jordan şi se ridică. Tu şi cu mine, Hubert, mai avem de discutat. Mult mai multe.

— Aşa cred şi eu.

— Unde este ea, Vanessa? S-a trezit deja?

— Nu ştiu.

Al naibii bărbat, gândi Jordan. Despre ce dracu' vorbeau el şi cu Alicia? Trebuie să fi fost totul de natură sexuală între ei, gândi el, cel puţin din partea ei, şi simţi cum îl trece un fior de gelozie nestăpânită, ceva de care nu-şi mai amintise să fi simţit vreodată, nu cu Alicia, cu siguranţă, şi nici cu Aimé, prima lui soţie, pe care o cunoscuse şi cu care se căsătorise imediat după ce se întorsese din război. Venise acasă, un imerican inocent transformat într-un cinic de ceea ce văzuse şi făcuse pe cerul. de deasupra Franţei şi se reîntorsese pentru o scurtă perioadă la inocenţa lui, căsătorindu-se cu o fată subţire şi blondă, cu un zâmbet blând, din oraşul lui natal din Ohio. Dar inocenţa şi naivitatea ei, împreună cu proaspătul lui cinism, îl lăsaseră obosit şi golit de afecţiune pentru Anne într-un an, aşa încât, când plecase la Greenwich Village în 1920 ca să studieze cu FI Charles Henri, refuzase să o ia cu el. Arme Zayre, soţia lui de război, aşa cum o numea el, fusese incapabilă să-l facă gelos sau nesigur din punct de vedere sexual, cu toate că înainte de plecarea lui la New York ea încercase să-l păstreze înşelându-l pe faţă cu alţi bărbaţi, ceea ce nu îl deranjase câtuşi de

puţin… Nu făcuse decât să-i uşureze vina de a o fi părăsit pe ea şi lumea ei şi trecutul lui familial pentru o viaţă de artist.

Alicia, o provocare sexuală mult mai mare, datorită fiiimuse-ţii ei fizice, a şarmului vienez şi a inteligenţei ascuţite, îl flatase j!; atât de tare până acum prin cuvinte şi fapte pentru capacităţile lui sexuale deosebite, încât pur şi simplu niciodată nu-i trecuse lui Jordan prin minte că un alt bărbat ar putea să o satisfacă pe soţia lui la fel de deplin ca şi el – până să apară acest bărbat, Hubert St. Germain, acest văduv melancolic al pădurilor, acest bărbat care vorbea puţin în cuvinte chibzuite, care nu fusese niciodată mai departe de Albany şi de Schenectady, de capcanele lui şi de terenurile lui de vânătoare, dacă fusese vreodată atât de departe. Nu avea niciun sens, gândea Jordan. Niciunul.

Sau poate doar veşnica atracţie sexuală manifestată de femeia burgheză faţă de bărbatul proletar. Asta trebuie să fie. Era o atracţie pe care Jordan Groves, indiferent cât de radicale i-ar fi fost vederile politice, nu era capabil să o genereze decât printre femeile aristocrate. Femeile aristocrate, credea el, aveau aceeaşi slăbiciune pentru bărbaţi ca el precum avea şi Alicia pentru bărbaţi ca Hubert. Aceasta era explicaţia, gândi el, este totul legat de clasă, şi se simţi puţin mai bine, gelozia lui nu mai era atât de pătată de nesiguranţă sexuală. Era din nou doar furios şi confuz.

Era pe cale de a bate la uşa de la camera de zi şi de a intra înăuntru, când uşa se deschise parcă singură, şi apăru Vanessa, în pantaloni maro şi într-una dintre cămăşile de flanel ale tatălui ei lăsată peste pantaloni şi deschisă la gât, cu părul prins la r spate cu o panglică neagră. Era desculţă şi ducea o tăviţă rotundă cu două ceşti de cafea aburindă.

Uimită să-l vadă pe Jordan, dar evident, plăcut surprinsă, ea îi oferi un zâmbet larg şi se aplecă înainte şi îl sărută pe obrazul lui nebărbierit ca şi când i-ar fi urat bun venit unui prieten al familiei.

— Vai, Jordan, nu mă aşteptam să te văd pe tine aici în această dimineaţă. Şi atât de devreme! Ea trecu pe lângă el şi aşeză tava pe o masă lângă canapeaua unde stătea Hubert şi dispăru repede înăuntru din nou, întorcându-se cu o a treia ceaşcă de cafea. Nu-i aşa că este o dimineaţă frumoasă? spuse ea şi îşi ridică ceaşca spre lac şi ceaţa roz şi, în depărtare, peste lac, către vârfurile munţilor care pluteau deasupra ceţei.

Jordan ridică una dintre căni şi sorbi o gură din cafeaua tare, neagră, închizându-şi ochii pentru o clipă ca şi când şi-ar fi adunat gândurile. Vanessa luă loc pe scaunul de pe care se ridicase mai devreme şi se uită mai întâi la Hubert, apoi la Jordan, stând lângă ea. Atât Hubert cât şi Vanessa păreau să aştepte ca Jordan să vorbească.

— Este foarte ciudat totul, spuse Jordan într-un târziu.

— Ce este? întrebă ea.

— Noi trei împreună aici afară, bându-ne politicos cafeaua pe marginea lacului, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, Jordan, spuse Vanessa, şi era sinceră când spunea acestea pentru că în mintea ei nimic care putea fi explicat nu se întâmplase. Cel puţin nu se întâmplase nimic între ea şi mama ei de care Jordan ar putea şti şi nu se întâmplase nimic între ea şi Hubert şi, până în acel moment, nu se întâmplase nimic între ea şi Jordan. Şi de vreme ce ea nu spusese nimic nimănui altcuiva decât lui Hubert despre faptul că o văzuse pe Alicia la cabana lui Hubert şi trăsese concluziile evidente, ea credea că nu se întâmplase nimic nici între cei doi bărbaţi. Totul, pentru moment, era clar separat în compartimente discrete care nu comunicau unele cu altele. Vanessa era încă în stare să ţină minte minciunile şi să împiedice contradicţiile şi neconcordanţele dintre ele să dezvăluie adevărul mai cuprinzător. Credea că numai ea ştia adevărul din care Hubert ştia o mică parte, iar Jordan una şi mai mică, iar soţia lui, Alicia, chiar mai puţin. Mama Vanessei, Evelyn, ştia numai o mică parte din adevăr – acela că fiica ei, pentru motive aproape de neînţeles pentru ea, o răpise şi o ţinea prizonieră în mijlocul întinsei sălbăticii a Rezervaţiei şi îl convinsese cumva pe vechiul ghid şi îngrijitor al familiei să o ajute să comită această fărădelege. Mulţumită lui Hubert St. Germain, Evelyn Cole era liberă să se plimbe prin cabană după bunul plac şi nu mai era legată de un scaun şi cu căluş, câtă vreme stătea în clădirea principală şi nu se arăta. Dacă nu încerca să scape, îi spusese Hubert, el nu o va lega, iar în spatele lui Vanessa dăduse din cap afirmativ într-un mod ameninţător peste umărul lui. Hubert încercă să îi explice lui Evelyn Cole, ca şi când ar fi fost un lucru rezonabil, de ce fiica ei îi făcea asta.

Evelyn Cole nu se mai temea că Vanessa o va omorî. Nu câtă vreme era Hubert prezent. Dar bărbatul nu avea darul vorbirii şi nici nu era foarte inteligent şi era evident cucerit de Vanessa şi se afla în puterea ei. El nu ştia nici măcar jumătate din adevăr, oricum, credea

Evelyn – că furia Vanessei şi nevoia ei nebunească de a o pedepsi pe mama ei nu avea foarte mult de a face cu teama de a fi internată într-un spital de boli mintale de la Zürich sau cu faptul că-i fusese luată moştenirea lăsată de bunicii şi de tatăl ei. Nu, era înrădăcinată cumva în trecutul îndepărtat, în întunericul primei ei copilării şi în lucrurile sordide despre care îşi imagina că se petrecuseră atunci. Majoritatea amintirilor lui Evelyn Cole despre acei ani erau ceţoase şi nedesluşite, umbrite de o ruşine care pătrunsese în toate, despre care nu putea da socoteală şi pe care nu o putea numi. Dar, într-adevăr, ea era sigură că nimic teribil nu se întâmplase în copilăria Vanessei. Cu siguranţă, nimic din vina tatălui ei. Nu existau fotografii cu Vanessa dezbrăcată despre care ea să ştie, deşi nu umblase prin lucrurile soţului ei, aşa cum credea Vanessa, sau prin albumele lui. Îi fusese oarecum teamă să le examineze.

Ghidul făcuse câteva încercări nereuşite de a-i explica lui Evelyn Cole de ce Vanessa se purta astfel şi o rugase să-şi reconsidere decizia de a o trimite pe Vanessa la Zürich şi de a fi de acord cu returnarea moştenirii fiicei ei şi, după cum spusese el, „să uite ce-a fost". Iar dacă Evelyn ar fi fost de acord, spuse bărbatul, el ar duce-o înapoi la Clubul Tamarack mâine şi ar fi dispus să o ducă cu maşina ei acasă în Tuxedo Park.

— Domnişoara Cole poate să stea aici la lac, dacă doreşte, iar eu mă voi întoarce cu trenul, spuse el, adăugând că îi vor trebui câţiva dolari în avans pentru bilet.

Evelyn fusese de acord de îndată, dar Vanessa îi citise gândurile şi îi spusese ghidului că mama ei minţea, că o dată întoarsă în oraş ea va scoate un nou rând de acte şi îl va trimite pe şerif aici să o ducă de la Rezervaţie în cămaşă de forţă, aruncând-o într-o dubă şi ducând-o la un azil din nordul statului unde va fi închisă printre nebuni pentru tot restul vieţii. Ar fi mai rău decât să o trimită într-un spital în Zürich, îi spuse ea lui Hubert. Iar bărbatul o crezuse, şi când cei trei au terminat cina, el o închisese pe Evelyn din nou în dormhor.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, doamnă Cole, îi spusese el. Poate că de dimineaţă veţi vedea mai clar lucrurile.

Apoi ieşise, închisese şi prinsese cu cârligul storurile de iarnă deasupra geamurilor de la cameră şi de la baie, lăsând ambele încăperi în întuneric.

Pe verandă, Jordan Groves îi spuse Vanessei:

— Uite, am venit aici în dimineaţa asta să-ţi vorbesc. Nu am nevoie de bătrânu' Hubert să stea pe aici câtă vreme discutăm. Nu ştiu ce se întâmplă între voi doi, dar am destule motive personale să îmi doresc să îl bag pe omul ăsta în pământ cu ciocanul. Aşa că dacă ţii să rămână întreg, spune-i să dispară un timp, până când eu plec de aici. Apoi puteţi să reluaţi orice făceaţi voi doi înainte ca eu să vă întrerup. În regulă?

— În regulă, spuse ea. Dar, crede-mă, nu se întâmplă nimic între noi. Hubert, te deranjează?

El răspunse că nu, nu îl deranja, se ridică şi plecă de pe verandă dispărând în direcţia dependinţelor casei printre copacii din spate – casa de oaspeţi, baraca pentru unelte, baraca bucătarului, hambarul şi baraca unde dormeau servitorii.

Temându-se că mama ei, încă închisă în dormitor, ar putea auzi vocea artistului şi ar putea striga pentru ajutor, Vanessa intenţiona să-l ducă pe Jordan Groves cât mai departe de casă.

— Hai să ne plimbăm pe marginea lacului, sugeră ea, iar cei doi plecară de pe verandă şi coborâră până la ţărmul pietros pe panta ruginie acoperită cu ace de pin. Ea trebuia să-i ţină separaţi şi pe cei doi bărbaţi. Hubert, a cărui hotărâre fusese oarecum înmuiată de rugăminţile de aseară ale mamei ei, nu era un aliat pe care se putea baza întru totul şi era posibil să-i vină în minte să i se confeseze lui Jordan ori să-i ceară ajutorul, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee de a cui parte va fi Jordan de data aceasta, după ce avea să afle adevărul.

El îşi dădu jos haina de piele şi o întinse peste carena bărcii întoarse a lui Hubert, ca să nu se ude de rouă. Se sprijineau de barcă cu ceştile de cafea ridicate aproape de gură, încălzindu-le feţele şi mâinile şi privind la ceaţa care se ridică şi la suprafaţa netedă, întunecată a lacului. Doi cufundari zburau jos pe deasupra lacului de la nord la sud şi plonjară în apă aproape fără zgomot. O dată la câteva secunde apa se încreţea în cercuri când păstrăvii săreau în aer după insecte.

— Am tot căutat pe mal urme ale cenuşu tatii, spuse ea. Sau crezi că atunci când au atins apa ele s-au scufundat pur şi simplu?

— Cred că cel mai probabil cenuşa s-a dizolvat imediat. El este acum parte din lac. Este ceea ce şi-a dorit el, nu?

— Dar fragmentele mai mari? Au fost câteva. M-am uitat.

— Pe fundul lacului, cred. Sau în burta unui păstrăv. Trebuie să fii atentă la peştii prinşi din lac când ajung în farfurie, spuse el.

— Jordan, chiar aşa! spuse ea şi zâmbi. Unde-ţi este avionul? Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

— E ancorat într-un golf puţin mai sus. Nu avea rost să-mi anunţ cu surle şi trâmbiţe prezenţa.

— Nu am auzit când ai venit, spuse ea, şi se întrebă dacă mama ei auzise.

— Am întrerupt motorul destul de departe. Practic, am plutit până la ţărm. Se întoarse către Vanessa şi zise: Ştiu că ai văzut-o pe soţia mea acasă la Hubert ieri.

— Da. Am văzut-o.

— Şi ce părere ţi-ai făcut?

— Ce părere mi-am făcut? Păi, niciuna. Am mers acolo ca să-l angajez pe Hubert ca să-mi aducă proviziile la Rangeview. Aveam o treabă cu el. Presupun că şi ea a avut o treabă. Atâta tot. De ce, a fost mai mult de atât?

— Mult mai mult. Ce face el aici acum?

— Schimbi subiectul, Jordan. Şi oricum nu este treaba ta, spuse ea. Dar dacă vrei să ştii, a vâslit până aici cu cea de-a doua încărcătură de provizii după lăsarea serii, aşa că i-am sugerat să doarmă pe verandă ca să nu se întoarcă acasă pe întuneric.

— Ei, el mi-a spus altceva. Oricum, ce caută el aici e treaba mea. Bărbatul ăsta s-a culcat cu soţia mea. Ea îl iubeşte, aşa spune. Iar dacă el se culcă şi cu tine, mi-ar plăcea să ştiu. Nu are nimic de-a face cu tine. Eşti liberă să te culci cu cine naiba vrei.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Ea râse uşor şi-şi puse palma pe obrazul lui. Nu, Jordan, dragule, nu mă culc cu Hubert. E drăguţ şi sexi într-un fel apatic. Dar nu e nimic între noi. Sunt curioasă, totuşi. Ce ţi-a spus Hubert?

— În legătură cu motivul pentru care este aici? spunea că te ajută cu mama ta. Nu prea avea sens ce spunea, aşa că nu l-am crezut. Nici pe tine nu te cred. Adevărul este că sunt îndeajuns de convins că soţia mea iubeşte un bărbat care se culcă cu cel puţin încă o femeie. Cu tine. Şi probabil cu alte câteva. Am să o fac să afle toate aceste lucruri şi am să-l termin pe ticălos pentru asta.

— Pentru ce?

— Pentru că a înşelat-o. Şi te-a înşelat şi pe tine. Deşi nu mă aştept ca şi tu să fii îndrăgostită de el, spuse el. Aşa este?

— Oh, dacă sunt îndrăgostită de cineva, râse Vanessa din nou,

acela eşti, probabil, tu.

Zâmbind, ea îşi aşează ceaşca pe barcă şi îl sărută, un sărut dulce, sincer, nu tocmai pasional, dar care putea deveni pasional în doar câteva clipe, după cum îşi dădea el seama. Fără chef, el îi luă mâna de pe faţa lui şi o dădu la o parte, iar expresia ei deveni dintr-odată întunecată şi zise:

— Vai de mine!

El îi urmări privirea şi văzu ce văzu şi ea – Hubert St. Germain venea încet însi) re ei cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, iar la câţiva paşi în spatele lui era Evelyn Cole. Ea mergea ţeapănă, dar cu o determinare calmă, cu faţa împietrită şi încruntată. Şi ţinea o puşcă cu două ţevi aţintită spre spatele lui.

— Ce naiba e asta! spuse Jordan.

— Oh, Iisuse, are una dintre puştile tatii, şopti Vanessa.

Ei se apropiau, iar Evelyn Cole îi spuse cu vocea tremurândă lui Hubert să se oprească acolo.

— Domnule Groves, vreau să mă duceţi de aici în avionul dumneavoastră, spuse ea.

— M-am întors să văd ce face şi ea mă aştepta cu puşca. Era în dulap. Am uitat de asta, spuse el. Părea supărat, aşa cum o cerea situaţia, dar într-un fel părea şi ciudat de uşurat, iar Jordan se întrebă dacă scena nu fusese cumva repetată şi plănuită pentru ochii lui, un fel de piesă de teatru bizară jucată de amatori. 172.

— Nu e cu avionul, mamă! Te rog, prime jos puşca. Nu ai nevoie de puşcă!

— Ba da, sunt cu avionul, spuse Jordan. Dar cineva să-mi spună despre ce naiba e vorba.

— Au înnebunit, domnule Groves! Nebuni! Amândoi. Nu vor să mă lase să plec. Trebuie să mă luaţi în avionul dumneavoastră! Unde este?

— Nu îl are aici, mamă. A venit cu barca. Hubert l-a adus, nu-i aşa, Hubert? Vanessa se uita la ghid şi apoi la Jordan Groves cu ochi rugători. Minţiţi pentru mine, vă rog. Amândoi, la naiba, minţiţi pentru mine! Ochii nici unuia dintre bărbaţi nu îi răspunseră într-un fel sau în altul.

Jordan făcu câţiva paşi spre dreapta, despărţindu-se de Vanessa şi de ceilalţi. Evelyn Cole se uită la el precaută, dar ţinea puşca îndreptată către spatele lui Hubert. Capătul ţevii tremura puţin,

observă Jordan, ca şi când arma devenise prea grea pentru ea. El spuse:

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu trebuie să fie nimeni împuşcat. De ce nu-mi daţi puşca aceea, doamnă Cole? Am să vă iau cu avionul, dacă îmi daţi puşca. El îşi întinse mâinile cu palmele în sus.

— Nu, nu poţi! strigă Vanessa. Nu eşti cu avionul! Nu îl crede, mamă. Minte. A venit cu barca lui Hubert. Vezi? Este chiar aici, spuse Vanessa şi bătu cu palma carena bărcii.

— Lăsaţi puşca, doamnă Cole. Nu trebuie să fie nimeni rănit. Putem să discutăm, indiferent de ce se întâmplă. De ce nu îmi daţi mie arma? spuse Jordan şi cu ambele mâini întinse făcu un pas mai aproape de ea.

— Am auzit avionul, spuse Evelyn Cole. Eram trează şi am auzit avionul. M-au ţinut prizonieră, domnule Groves. Fiica mea şi-a pierdut minţile, iar omul acesta… el o ajută.

Hubert se întoarse încet, văzu ţevile puştii îndreptate spre pieptul lui şi trase repede aer în piept. Nu ştia dacă femeia mai trăsese vreodată cu puşca. Doctorul Cole era vânătorul. Şi încă unul priceput. Dar nu o văzuse niciodată pe soţia lui cu o puşcă în mână. Se uită pe lungimea ţevii de jos şi văzu că piedica era ridicată şi ştiu că puşca era uşor de manevrat şi îşi aduse aminte de gloanţele păstrate în sertarul suportului pentru puşti din debaraua de haine a doctorului. Ajunse la concluzia că ambele ţevi ale puştii erau încărcate. Femeii îi era greu să ţină puşca, îşi dădea el seama. Ţeava avea nouăzeci de centimetri lungime, iar în starea ei slăbită puşca era prea grea pentru ea. Dacă nu trage, deduse Hubert, va trebui să o lase mai în jos. Momentul în care ea ar fi putut trage cu puşca aproape că trecuse, se gândi el.

Doamna Cole îşi luă ochii de la ghid şi se uită scurt la mâinile deschise larg ale lui Jordan Groves, apoi la ochii lui. Văzu că el era un om blând, un om îngrijorat şi că, spre deosebire de ghid, el nu era prins în nebunia Vanessei.

— Vă rog, domnule Groves, i se adresă ea lui. Vă rog, ajutaţi-mă.

— Vanessa, spuse el. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să o iau de aici înainte ca ceva cu adevărat rău să se întâmple.

— S-a întâmplat deja, spuse ea.

Dintr-odată Hubert apucă ţevile puştii şi răsuci puşca spre stânga lui, cu ambele mâini împingând-o în direcţie opusă celei în care se aflau Jordan şi Vanessa astfel încât, dacă s-ar fi descărcat, să tragă în

aer şi să nu răiiască pe nimeni. Evelyn Cole se trase înapoi, surprinzându-l pe Hubert prin puterea ei, făcându-l să smucească mai tare de ţevi. Femeia trase arma înapoi, dar apoi patul puştii îi alunecă din mâini şi dintr-odată ţevile puştii păreau în mâinile lui Hubert nişte şerpi gemeni. Dădu drumul ţevilor, iar puşca se răsuci cu o sută optzeci de grade în aer. Hubert, Jordan şi Vanessa au văzut ce se întâmpla în cele mai mici detalii, imposibil de uhat. Au privit cu groază arma căzând prin aer între ei şi mama Vanessei, cu patul puştii atingând pământul primul, şi puşca descărcându-se. Ambele ţevi se descărcară aproape simultan în pieptul femeii. Forţa împuşcăturii îi aruncă înapoi tot trupul ei micuţ şi o făcu să se prăbuşească pe pământ grămadă. Capul îi zvâcni o dată, de două ori, iar apoi rămase nemişcat. Sângele ei curse din gura deschisă pe pământul tare. Gaura întunecată de mărimea unui pumn din pieptul ei se făcu stacojie într-o clipă şi se umplu de sânge care începu să curgă. Ochii ei albaştri rămaseră deschişi ca şi când ar fi fost mirată.

Nimeni nu spuse nimic. Ceaţa dimineţii se ridicase şi se risipea peste lacul care începea să se încălzească. Cerul era senin şi auriu, iar la capătul îndepărtat al lacului munţii Great Range străluceau în lumina puternică. Jordan se uită de-a lungul suprafeţei sticloase a apei şi văzu distinct fiecare copac în parte.

174:

conturat perfect în vegetaţia de un verde strălucitor, chiar de la acea distanţă. O zi perfectă în Adirondack. Ecoul împuşcăturii răsună înapoi între stâncile înalte şi cenuşii. Cei doi cufundări negri se desprinseră de suprafaţa apei, zburară jos către capătul nordic al lacului şi dispărură deasupra copacilor. Vanessa spuse:

— Oh, Doamne. Oh, Doamne. E moartă, nu-i aşa? Hubert îngenunche lângă femeie şi îi atinse gâtul.

— Da.

— Eşti sigur, întrebă Jordan. Chiar a murit?

— Da, răspunse Hubert. A fost atinsă de ambele încărcături. El se ridică în picioare şi se uită către munţii din capătul îndepărtat al lacului.

Vanessa se întoarse şi o luă spre casă.

— Unde mergi? strigă Jordan.

— Să aduc o lopată!

— Pentru ce?

Ea se opri şi se uită înapoi înspre el, cu pumnii pe coapse, şi îl studie o clipă.

— Să o îngrop, Jordan, spuse ea, şi continuă să meargă.

— Să o îngroapel Doamne! Vrei să-mi spui ce dracului se petrecea aici? i se adresă Jordan ghidului.

Hubert stătu şi se uită la mâinile lui. Mâinile lui vinovate. Acesta fusese un accident care nu trebuia să se întâmple. Dacă nu ar fi încercat să-i ia puşca femeii, femeia ar fi lăsat-o jos de bunăvoie. Sau i-ar fi dat-o artistului. Poate că artistul ar fi dus-o pe femeie cu avionul departe de aici. Atunci Vanessa Cole poate că ar fi fost de acord cu ceea ce mama ei intenţionase la început, să o trimită la un ospiciu în Europa, doar că mai întâi ar fi făcut-o pe mamă să promită că nu avea să i se facă operaţia pe creier, fără lobotomia care ar transforma-o într-o legumă, aceasta ar fi fost înţelegerea, şi poate că în câteva luni sau într-un an Vanessa ar fi ieşit vindecată şi s-ar fi putut întoarce în America, iar mama ei ar fi iertat-o până atunci pentru toate acestea. Pentru că fusese răpită şi ţinută prizonieră aici la cabană de către propria ei fiică. Iar într-o bună zi, Vanessa Cole şi-ar fi primit moştenirea şi s-ar fi bucurat de viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă.

— Hubert, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi! Femeia tocmai a murit! Este al dracului de grav ce s-a întâmplat.

Iar Vanessa vrea doar să o îngroape şi să uite de asta? Sunteţi amândoi nebuni, cum a spus mama ei?

— Nu. Ceea ce mi-a spus mie avea înţeles. Într-un fel. O, la naiba, cel puţin ieri avea.

— Cine? Ce avea înţeles?

— Domnişoara Cole. Vanessa. Mi-a spus că mama ei a semnat un act ca ea să fie internată într-un spital de nebuni în Europa şi i-a luat toţi banii rămaşi moştenire de la tatăl şi de la bunicii ei. Poate că a fost o măsură extremă cea luată de mama ei, iar Vanessei îi era cu adevărat teamă să meargă la spital. Poate că ceea ce a făcut ea a fost chiar mai deplasat decât ce a făcut mama ei, dar era de înţeles, cred. Pentru că ei îi era teamă de operaţia pe creier. A fost greşit ce a făcut Vanessa, să o lege pe mama ei şi o ţină împotriva voinţei ei. A fost greşit şi ce a făcut mama ei. Dar a fost un accident. Iordan, descărcarea puştii.

— Da, a fost un accident. Ştiu asta. Tu ştii asta. Dar nu va părea un accident dacă o lăsăm pe Vanessa să o îngroape aici, spuse Jordan. El îşi aruncă jacheta pe pământ, întoarse barca şi o împinse spre apă.

Trebuie să duci cadavrul de aici şi să raportezi ce s-a întâmplat. Eu nu ar trebui să fiu aici, mai ales cu avionul, aşa că depinde de tine, Hubert. Dacă încărcăm cadavrul în barcă acum, spuse el, înainte ca Vanessa să se întoarcă cu nenorocita aia de lopată, tu poţi să vâsleşti peste lac până la Carry.

De acolo ghidul ar putea duce cadavrul peste Primul Lac cu carul pe care ghizii îl folosesc pentru a căra provizii între cele două lacuri, ar putea să vâslească până la debarcader, apoi să lase cadavrul femeii şi să meargă pe jos să spună ce se întâmplase.

— Şi apropo, Hubert, nimeni nu trebuie să ştie că am fost aici în această dimineaţă. Asta nu ar face altceva decât să complice lucrurile. Aşa că, haide, spuse el, dă-mi o mână de ajutor înainte ca Vanessa să încerce să ne oprească.

Ghidul nu se mişcă decât ca să ridice puşca. O desfăcu, scoase cartuşele goale şi ca un automat le puse în buzunar şi se uită pe ţeava goală.

— Pentru mine n-o să fie bine deloc, ştii, spuse el. Accident sau nu. Oamenii vorbesc. El închise puşca la loc şi o ridică în mâini, privind-o cu atenţie. Era o puşcă de calibrul 28 făcută pe comandă. Valora cel puţin o mie de dolari, gândea Hubert. El îi spuse lui Jordan: Se va duce vorba. Oamenii vor afla că soţia unuia dintre cei mai buni clienţi ai mei a fost ucisă accidental cu una dintre puştile ei în prezenţa mea. Ghizii trebuie să fie siguri că astfel de lucruri nu se întâmplă.

— Nu avem de ales. Oricum, se va stinge zvonul la un moment dat. Oamenii vorbesc, dar mai şi uită.

— Sunt ghid, Jordan. Zvonul se va răspândi. Cineva de care trebuia să am grijă s-a împuşcat şi poate părea că aş fi împuşcat-o eu însumi. Nu va conta că a fost un accident. Uite, asta e o problemă serioasă pentru mine. Nu înţelegi, Jordan, este singura meserie pe care ştiu să o fac, spuse el, iar apoi adăugă, ca o reflecţie întârziată: Vanessa spune că nu ştie nimeni că mama ei şi ea sunt aici. În afară de mine. Şi de tine acum, iar tu nu vrei să se afle că ai fost aici în dimineaţa asta.

— Dar Kendall? El trebuie să ştie.

— Da, dar el crede că doamna Cole a venit de bunăvoie la cabană. El nu va verifica dacă ea mai este aici sau a plecat la New York. Vanessa ar putea să meargă cu maşina acolo şi să spună că a luat-o pe mama ei şi nimeni nu ar şti mai mult.

Jordan ţinea barca de copastie şi se uita înapoi la bărbat. Vorbea

serios? Chiar avea să accepte ceea ce propusese Vanessa? Acesta fusese oare planul lor de la bun început? încet, lui Jordan îi trecu prin minte că Vanessa şi Hubert ar fi putut fi împreună de la bun început, şi nu numai că se culcau împreună, dar că încercaseră, de asemenea, să o sperie pe doamna Cole ca să le dea moştenirea Vanessei – iar după ce făcea asta, s-o ucidă. Poate că plănuiseră să facă totul să pară ca şi când ea ar fi murit de moarte bună, să o sufoce cu perna sau ceva asemănător, sau să o înece în lac şi să sprmă că ieşise să înoate şi nu s-a mai întors. Vanessa probabil îi promisese lui Hubert mai mulţi bani decât acesta şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea face în viaţa lui. Sosirea neaşteptată a artistului din acea dimineaţă le stricase planul său, cel puţin, îl complicase. Iar apoi doamna Cole găsise puşca soţului ei. Acum ea era moartă, şi nu de moarte bună. O descărcare accidentală a puştii.

Jordan se uită cu atenţie spre casă şi o văzu pe Vanessa venind dinspre magazia de unelte, cărând o lopată cu coada lungă şi un târnăcop.

— Haide, Hubert, spuse artistul, ajută-mă să pun trupul în barcă şi să o împingem. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te!

— Nu, nu putem fale aşa ceva. Nu fără permisiunea Vanessei. E mama ei.

— Nu ştiu cum te-a vrăjit, omule, dar nu o să aştept după permisiunea ei. Jordan lăsă barca să plutească la câţiva metri de ţărm. Mişcându-se repede, ridică trupul femeii şi îl cără în barcă şi îl aşeză cu grijă într-o parte. Puse vâslele în barcă şi se uită în jos şi îşi văzu cămaşa plină de pete de sânge.

— La dracu', spuse el.

Îl apucă pe ghid de umăr şi îl împinse în direcţia bărcii. Bărbatul nu se mişca.

— Hubert, intră în nenorocita aia de barcă şi începe să vâsleşti!

Din nou Jordan îl împinse, dar Hubert stătea ca şi când ar fi prins rădăcini în pământ, ţinând încă puşca într-o mână.

De la cincizeci de metri, Vanessa văzu barca plutind pe apă şi cadavrul mamei ei în barcă, văzu petele de sânge de pe cămaşa albă lui Jordan şi pe Hubert cu puşca şi începu să alerge înspre ei.

— Opriţi-vă! Nu o lua, Jordan! Nu! strigă ea. Scăpând uneltele pe mal, ea alergă prin apa care îi ajungea până la genunchi. Îl împinse pe Jordan la o parte, apucă barca şi o trase până la ţărm.

Jordan spuse:

— Lasă-l pe Hubert să o ducă şi să spună ce s-a întâmplat. A fost uh accident, Vanessa. Atâta tot. Trebuie să declari accidentul, Vanessa.

— Nu! Nimeni nu mă va crede! Nu înţelegi? Oamenii voi crede că am făcut-o eu! Poliţia, toată lumea, toţi vor da vina pe mine. Pentru că… pentru ceea ce ea mi-a făcut mie. Şi pen4 tru ce i-am făcut eu ei. Vanessa gâfâia, cu privirea trecându de la un bărbat la celălalt. Avea să mă trimită înapoi la spitalu de boli mintale, Jordan. Iar fondul bunicilor mei şi moştenire de la tata mi le-a luat, Jordan. Aşa cănti sunt numai nebună (acte, dar am şi motiv. Motiv şi oportunitate şi mijloace, Jordan. Şi mai sunt şi nebună.

— Nimeni nu trebuie să ştie despre asta, spuse el.

— Sunt toate în acte, Jordan. Ei m-au forţat să semnez hârtiile, mama mea şi avocatul ei.

„Am vrut să spun ce ai făcut tu cu ea. Aici. Nimeni nu trebuie să ştie asta. Şi atunci nu mai există motivul. Nici nebunia.

— Putem jura că a fost un accident, spuse Hubert. Pentru că acesta este adevărul. Vom jura că am fost aici şi am văzut totul.

Jordan se întoarse, surprins.

— Tu poţi spune că tu ai fost aici şi că ai văzut totul. Nu eu. Cât de curând pot, zbor de aici. Tu şi Vanessa puteţi povesti orice vreţi.

Vanessa se uită la cei doi bărbaţi ca şi când ar fi nişte copii care pur şi simplu nu înţelegeau felul de a rezolva lucrurile al adulţilor.

— Dacă ei nu mă vor crede, şi cu siguranţă aşa va fi, de ce să te creadă pe tine, Hubert? Sau pe tine, Jordan? Dacă trebuie, ca să mă apăr, am să spun că amândoi aţi fost martori. Dar nu va conta, nimeni nu vă va crede nici pe voi. Vor crede pur şi simplu că mă acoperiţi minţind pentru mine. Faimosul artist afemeiat şi văduvul singuratic din pădure; vor crede că eraţi amândoi îndrăgostiţi de mine. Sau cel puţin că vă culcaţi cu mine. Vor spune că v-am prins în mrejele mele. Oh, şi în primul rând, Hubert, îi vei spune şerifului de ce mama avea puşca în mână? Vei spune că te-a luat prin surprindere când te-ai dus să vezi dacă e închisă în siguranţă în dormitor? Ai putea să ajungi la închisoare numai pentru asta, ştii. Să ajuţi şi să sprijini un răpitor. Sau poate că vor crede pur şi simplu că ai făcut-o tu, Hubert. De capul tău. Ai împuşcat-o pentru că erai îndrăgostit de mine, şi într-un acces de păşitme ai încercat să o împiedici pe mama să mă închidă la azilul de nebuni şi să-mi ia banii. Care ar fi mai bine cheltuiţi cu tine, nu-i aşa?

Vreau să spun, priveşte, amprentele tale sunt peste tot pe puşca tatii! Iar biata de mine, nici măcar nu ştiu să trag cu puşca. Sau poate că voi spune că voi doi eraţi aici certându-vă de dimineaţă pentru că Hubert s-a culcat cu drăguţa de nevastă-ta, Jordan, iar mama a încercat să vă oprească…

— Iisuse, Vanessa, spuse Jordan. Opreşte-te.

— Oh, nu-ţi face griji. Nu voi face asta. Ea îi zâmbi stins lui Hubert, apoi lui Jordan. Dar, serios, orice veţi spune voi sau orice voi spune eu că s-a întâmplat, nimeni nu ne va crede. Decât dacă mărturisesc că da, eu mi-am împuşcat mama, iar voi mă acoperiţi. Oamenii vor crede această poveste destul de uşor. Dar indiferent ce poveste vor crede, cineva va ajunge la închisoare pentru dezastrul ăsta. Eu, cu siguranţă. Poate că şi tiil Hubert St. Germain. Poate şi tu, Jordan Groves. Pentru că nimeni nu va crede că a fost un accident. Şi într-un fel nici nu a fost, nu-i aşa? Se uită în jos în barcă către cadavrul mamei ei. Oh, Doamne, ea chiar e moartă, nu-i aşa? Nu e un vis, nu-i aşa?

— Nu, spuse Jordan. Nu este un vis. Este real, Vanessa. De aceea nu putem minţi în legătură cu asta. Indiferent de consecinţe.

Vanessa spuse:

— Nu-ţi displace să minţi în legătură cu venirea ta aici, nu-i aşa?

— Asta… asta este diferit.

— Principala diferenţă este că tu scapi nepedepsit.

— Cred că ar trebui să ducem cadavrul şi să povestim totul, spuse Hubert. Cred că poate Hubert are dreptate.

— Nu mă ascultaţi, spuse Vanessa. Niciunul dintre voi. Dacă o duceţi pe mama şi raportaţi moartea ei, indiferent cum o spuneţi, eu cu siguranţă voi merge la închisoare pentru multă „multă vreme. Sau îmi voi petrece restul zilelor într-un spital pentru boli mintale. Nu există nicio cale de scăpare. Vă rog pe amândoi să mă ajutaţi să fac asta. Am nevoie de voi de amândoi. Vă rog, ajutaţi-mă. O putem îngropa în pădure, iar voi puteţi pleca amândoi, iar în această seară, după ce se întunecă, voi lua barca şi voi merge la Club şi voi pleca mai departe cu maşina. Nimeni nu mă va vedea plecând. Şi acesta va fi sfârşitul poveştii. Nimic nu i se va întâmpla nici unuia dintre noi. Nimic nu mi se va întâmpla mie.

— Cum vei explica dispariţia ei? întrebă Jordan.

— Nu voi da nicio explicaţie.

— Ce vrei să spui?

— Voi spune doar că era bine când am lăsat-o în Tuxedo \ Park după călătoria noastră în Adirondack cu cenuşa tatii.

— Se vor face căutări. Mai ales aici. Unde ea a fost văzută ultima oară în viaţă.

— Singurii oameni care vor şti unde să caute veţi fi voi doi. Şi cu mine. Iar eu nu voi spune niciodată nimic. Dacă nu veţi spune nimic nimănui, dispariţia mamei va rămâne un mister, pur şi simplu. Bineînţeles, voi fi suspectată timp de ani buni, poate chiar pentru totdeauna. Dar pot trăi cu asta. Am trăit cu lucruri mai rele.

Hubert spuse:

— Nimeni nu s-ar gândi să-l întrebe pe Jordan, probabil. Nimeni nu ştie că el a fost aici. Pe mine, cu toate acestea, mă vor întreba. De vreme ce se ştie că ţi-am adus proviziile ieri.

— Va trebui să minţi, atunci. Va trebui să spui că era bine când ai văzut-o ultima oară, spuse Vanessa.

— Nu îmi place să mint. Nu sunt foarte bun la asta. Jordan râse scurt, puternic.

— Aş spune că eşti al dracului de bun la asta.

Cei trei stăteau cu spatele la lac şi la barcă şi la mama Vanessei, şi rămaseră tăcuţi pentru câteva clipe. Jordan îşi îmbrăcă jacheta, îşi luă tutunul şi foiţa din buzunar, îşi răsuci o ţigară, o aprinse şi filmă.

Într-un final, Hubert oftă şi spuse:

— Nu ar fi prima persoană îngropată în pădurile astea de care să nu fi aflat nimeni.

— Cred că nu, spuse Jordan.

— Au fost întotdeauna poveşti despre vânători care se duceau singuri în Rezervaţie şi nu se mai întorceau şi nimeni nu le mai găsea cadavrul.

— Este adevărat?

— Da. Unele ar fi putut fi afaceri necurate, altele nu. Când e vorba de localnici, bineînţeles, toată lumea cam ştie despre ce e vorba.

— Dar doamna Cole nu era localnică.

— Nu. Nu era.

— Vă trebuie să fie îngropată adânc, cu stânci deasupra ei, spuse Jordan. Ca să nu ajungă la ea animalele. Înţelegi despre ce vorbesc.

Vanessa se uita în pământ în tăcere. Hubert spuse:

— Ar fi nevoie de un loc înah, unde nu există pâraie sau izvoare. Dezgheţul mişcă albiile râului mult în primăvară şi spală locurile joase.

Jordan spuse:

— Va trebui să pui iarba la loc, să nu pară că a fost săpat acolo. Fără urme.

— Da, spuse Hubert. Aşa ar trebui.

Pentru o vreme niciunul dintre bărbaţi nu spuse nimic.

— Til cunoşti împrejurimile lacului, îi spuse Jordan lui Hubert. Un loc destul de sus care să nu fie acoperit de copaci, undei există stânci în apropiere?

Şi din nou niciunul dintre bărbaţi nu mai vorbi. Apoi, ca şi când s-ar fi gândit la acel loc de multă vreme, Hubert spuse:

— Există un asemenea loc spre est, la o jumătate de kilome-l tru de casă.

Cei trei se uitară unul la altul. Jordan luă lopata şi târnăcoA pul de jos şi îi dădu lopata lui Hubert. Cu puşca într-o mâna!! * cu lopata în cealaltă, Hubert îi conduse pe Jordan şi pe Vanessa pe panta din faţa casei înspre pinii cei înalţi şi în pădurea care se întindea dincolo de casă. În spatele lor, barca, pe jumătate în apă, pe jumătate afară, se legăna uşor pe chilă, iar ochii lui Evelyn Cole se uitau reci la soarele dimineţii.

Femeia americană stătea singură în salonul pentru luat masa de la Nivelul A al aeronavei. Era îmbrăcată cu aceeaşi jachetă şi aceeaşi fustă maro de tweed pe care le purtase când se îmbarcase prima dată, doar pălăria cu boruri largi şi voalul fuseseră înlocuite de o eşarfă de un verde catifelat înnodată la spate şi aranjatăjos pefrunte cum purtau adolescentele în urmă cu zece ani. Fiindcă nu mâncase nimic la cină în seara precedentă, ei îi era evidentfoame şi a comandat un mic dejun complet de pe meniu. Privea lipsită de interes la peretele tapiţat cu mătase din faţa ei. Douăzeci şi unu de panouri erau piciu: tate cu scene ilustrând zborul de anul trecut al Zeppelinului Graf, nava-sora a Hindenburgului, în America de Sud. Se uita la tablourile aranjate în serii de la stânga la dreapta, ca şi când acestea ar fi fost fragmente dintr-o pictură murală, şi nu o colecţie de tablouri individuale. În timpul nopţii Hindenburgul survola Anglia, iar la o masă din apropiere trei bărbaţi de vârstă mijlocie îmbrăcaţi în costume de afaceri şi o doamnă mai în vârstă cu părul argintiu, americani, discutau despre încoronarea de săptămâna trecută a lui George al VI-lea. Unul dintre bărbaţi aflase vestea cu o zi înainte de la operatorul radio al aeronavei. Toţi considerau scandaloasă căsătoria regelui care tocmai abdicase cu

doamna Simpson. Imaginează-ţi un preşedinte american făcând asta, spuse doamna cu părul argintiu. Vorbea cu un accent înţepat de Connecticut. Aşezată pe o banchetă în colţul salonului, o nemţoaică şi doi băieţi blonzi aşteptau să fie serviţi. Băiatul mai mic se aşeză pe podeaua de lemn să se joace cu jucăria lui cu cheiţă, o maşinuţă de aluminiu condusă de Mickey Mouse. Răsuci cheia şi puse maşinuţa pe podea. Jucăria se duse cu viteză pe sub masă şi ieşi pe partea cealaltă, făcând un zgomot zbârnâitor şi scoţând scântei metalice. Repede, stewardul traversă camera, prinse maşinuţa şi îi opri roţile. În germană, el îi spuse mamei: îmi pare rău, Frau Imoff, dar trebuie să confisc jucăria. E riscant să sară scântei pe aici. Americanii, în acest timp, continuau discuţia despre vestea zilei. Demersurile lui Franco împotriva Republicii merg ca pe roate, spuse bărbatul care îl vizitase pe operatorul radio al navei. Artileria lui aeriană a distrus un oraş basc numit Guernica în apropiere de Bilbao. Bărbatul de lângă el spuse:). Asta este numai mulţumită nemţilor, bineînţeles. Cine naiba-l credeţi că pilota acele avioane? Cu siguranţă nu spaniolii Saul italienii. Cel de-al treilea bărbat spuse: în viitor principala utilizare a avioanelor va fi pentru război. O artilerie în zbor. Şivi toţi răniţii de război vor fi civili. Ţine minte ce spun, nu va fi ci ultima dată. Doamna din Connecticut spuse: Oh, dragă, speri să te înşeli. Este un subiect atât de deprimant. N-am putea vorbi despre altceva? Se întoarse şi îi zâmbi tinerei care stătea singură la fereastră. N-aţi vrea să veniţi să staţi cu noi? întrebă ea. Vorbiţi engleză? Mi-e teamă că niciunul dintre noi nu vorbeşte germana. Înainte ca femeia să poată răspunde, chelnerul sosi cu micul dejun comandat de ea. Îi aşeză farfuria dinainte, iar ea începu să mănânce imediat. Preţ de câteva secunde femeia cu părul argintiu şi cei trei bărbaţi se uitară la ea, aşteptând un răspuns. Apoi, într-un târziu, se întoarseră. Doamna îşi ridică sprânceana şi îşi ţuguie buzele. Nu vorbesc engleza, spuse unul dintre bărbaţi, iar ceilalţi zâmbiră stânjeniţi şi îşi continuară discuţia despre ştirea zilei.

Locul era o culme joasă formată în vremuri străvechi după topirea unui gheţar, unde pinii roşii înalţi creşteau drepţi ca nişte stâlpi de catarg şi pământul nu era acoperit de vegetaţie, ci doar de un strat de ace de pin călduros, frumos mirositor. O mulţime de pietre mari din pârâul care îşi schimbase albia se aflau în apropiere şi în timp ce bărbaţii săpau groapa, Vanessa cără pietrele şi le aşeză într-o grămadă la capătul mormântului mamei ei. Apoi se aşeză pe pământ la

câţiva metri mai încolo, privindu-i pe cei doi cu braţele petrecute pe genunchi şi bărbia pe braţe. Jordan, în cămaşa cu mânecile suflecate, cu haina lui de piele zvârlită pe pământul din apropiere, înfigea târnăcopul în pământul tare, iar Hubert lua cu lopata pământul, aruncându-l într-o grămadă ordonată, conică. Vanessa era tăcută şi părea visătoare. În timp ce ei lucrau, bărbaţii vorbeau unul cu celălalt cu voce scăzută, ca şi când nu ar fi vrut să o trezească pe ea.

— Ai mai făcut asta înainte? întrebă Jordan.

— Ce? Să îngrop pe cineva în Rezervaţie?

— Nu. Dar, da, şi asta. Vreau să spun, ai mai săpat mormântul cuiva înainte?

— Nu în Rezervaţie. Dar da, de vreo două ori a trebuit să sap un mormânt.

— Pentru cine?

— Pentru membri ai familiei, spuse Hubert. Familia mea. În vechiul lot al familiei în apropiere de drumul Hitchcock.

— Pe cine ai îngropat?

— Pe bătrânul meu. Apoi pe mama.

— Dar soţia ta? Hubert tăcu o clipă.

— Ea este în cimitirul oraşului.

— Ai mai împuşcat pe cineva înainte?

— Nu am împuşcat-o eu, Jordan. Răspunsul este nu.

— Dar în război?

— Aveam doar şaptesprezece ani şi trebuia să am grijă de mama mea. Aşa că n-am fost în război. Fraţii mei s-au dus.

— Oh. Ce păcat. Ai fi fost un bun soldat, spuse Jordan.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai calităţile necesare. Ai fi fost un bun lunetist. Şi nu te pierzi uşor cu firea când cineva e împuşcat.

— Du-te naibii, Jordan. Nu am împuşcat-o eu.

— Nu s-a împuşcat singură.

— Dar tu? Ai împuşcat pe cineva în război?

— Eram pilot. Am tras în alte avioane, nu în oameni.

— Trebuie, totuşi, să fi fost oameni în celelalte avioane.

— Destul de adevărat, Hubie. Destul de adevărat.

— Ai doborât vreunul din acele avioane?

— Două. Am comis două crime, ambele în aceeaşi zi. 4 aprilie 1918.

— Aşa că ai împuşcat oameni, deci. Ai omorât oameni.

— Da. Nemţi. Dar nu a trebuit să-i îngrop.

Stratul de ace de pini care începuseră să putrezească acoperea solul ca o pătură. Lacul şi munţii nu se vedeau din cauza copacilor, după cum observă Vanessa, dar era un loc bun pentru mormântul cuiva. Poate că tati chiar ar fi preferat să aibă cenuşa lui aici, în loc să-i fie împrăştiată în lac, gândi ea. Un vânt uşor se strecura printre pinii înalţi, iar lumina soarelui cădea în pâlcuri mici printre ramurile copacilor şi încălzea pământul pe care stătea ea. Ea se întreba dacă putea avea încredere în cei doi bărbaţi deopotrivă, de vreme ce acum ei erau în aceeaşi măsură implicaţi în asta. Ea decise că, presat de cineva, Hubert ar recunoaşte cele întâmplate înaintea lui Jordan. Hubert St. Germain era un localnic, totuşi, un ghid, un bărbat în care autorităţile aveau mai mare încredere decât în Jordan Groves, Comunistul, artistul din altă parte. Probabil că nu-l vor lua tare pe Hubert, că vor lua drept bun orice va spune el şi că vor pleca în căutarea mamei Vanessei în altă parte. Îi vor verifica conturile bancare, vor interoga bucătarul şi servitoarea şi grădinarul din Tuxedo Park şi portarul şi menajera din Manhattan, îi vor suna pe toţi prietenii cunoscuţi şi îi vor întreba dacă auziseră veşti de la doamna Cole în săptămânile de când ea fusese văzută ultima dată de Russell Kendall la Tamarack Club mergând la cabana familiei Cole din Rezervaţie împreună cu fiica ei. Pe Jordan Groves, artistul din Petersburg, nu aveau niciun motiv să-l interogheze, aşa că el nu va fi nevoit să mintă sau să ascundă adevărul. Decât, bineînţeles, dacă cineva a văzut sau a auzit avionul zburând în dimineaţa acesta sau îl va vedea sau îl va auzi mai târziu. Dar ea nu era îngrijorată în legătură cu Jordan. El era obişnuit să mintă, în ciuda faptului că pretindea că spune adevărul, indiferent de consecinţe, în acele cărţi de călătorie ale lui. Majoritatea poveştilor lui erau probabil inventate.

Dar Hubert era un alt fel de om. Nu pentru că iubea adevărul, ci pentru că detesta atât de tare să mintă. Să păstreze tăcerea, să nu spună mai mult decât era necesar, acesta era felul lui de a le evita pe amândouă. Şeriful, sau poate inspectorul de poliţie de la persoane dispărute din Manhattan, îl va întreba când o văzuse ultima oară pe doamna Cole, iar el îi va spune data. Unde? vor întreba ei. Aici, la reşedinţa familiei Cole. A văzut-o părăsind cabana? Nu. Erau amândouă la cabană când plecase? Da. Mulţumim foarte mult,

domnule St. Germain.

Vanessa se îndoia că se vor obosi să vină cu barca aici să inspecteze locul. Russell Kendall ar putea să trimită pe cineva din personal aici la Rangeview să verifice împrejurimile; dar probabil că îl va trimite pe Hubert St. Germain, de vreme ce ghidul ştia locul mult mai bine decât oricine altcineva şi avea chei de la toate uşile.

Când groapa era adâncă de aproape doi metri şi devenise dificil să sape mai adânc în lipsa unei scări cu care să iasă la suprafaţă, cei trei se întoarseră la lac după cadavru. Din nou, Vanessa stătu deoparte şi se uită la cei doi bărbaţi. Înveliră cadavrul în cuvertura Hudson Bay albă cu roşu şi cu negru din dormitorul unde Evelyn Cole fusese ţinută captivă, legând pătura la capete şi la mijloc cu frânghii – aceleaşi bucăţi de frânghie pe care Vanessa le folosise pentru a o lega pe mama ei de glezne şi de încheieturile de la mână când aceasta era încă în viaţă. Apoi Hubert şi Jordan apucară frânghiile şi cărară cadavrul lui Evelyn Cole ca şi când ar fi fost un buştean în sus pe pantă spre mormânt, pentru că groapa săpată asta era acum. Mergeau încet, în tăcere, ca şi când cei doi bărbaţi ar fi fost cioclii, iar femeia care venea în urma lor ar fi fost un preot sau un predicator.

Acum când cadavrul era înfăşurat în pătură, nu puteau să mai vadă faţa femeii moarte şi nici rana urâtă din pieptul ei, ceea ce îi îndepărta într-un fel de violenţa morţii ei şi îi aducea mai aproape de faptul ineluctabil, definitiv, al morţii ei.

Acesta ar fi lucrul despre care Jordan şi Hubert ar minţi cu greutate, îşi dădu seama Vanessa. Moartea mamei ei. Ar fi mult mai uşor pentru ei să mintă în privinţa felului în care murise ea.

Vanessei nu i-ar fi fost greu să pretindă că mama ei dispăruse pur şi simplu, atâta tot. Nu există nicio explicaţie pentru acesta, ar spune ea. Femeia dispăruse. Se poate specula oricât despre motivele pentru care dispăruse sau despre felul în care dispăruse; dar lucrul, singurul lucru care contează, este că femeia nu mai era. Vanessa nu ar avea nicio problemă să uite celelalte lucruri şi să se concentreze asupra acestuia singur, până când el ar deveni singurul lucru care conta. Când nu ai percepţia naturii necesare şi esenţiale a adevărului din toate lucrurile cunoscute şi necunoscute, este dificil să minţi. Ar putea fi chiar imposibil. În acest fel, Vanessa nu era o mincinoasă. Cunoştea semnificaţia cuvintelor adevărat şi fals şi se pricepea să distingă între o persoană mincinoasă şi una onestă – Jordan era din

prima categorie, Hubert din a doua – dar ea însăşi nu aparţinea nici uneia dintre categorii. Felul în care înţelegea ea adevărul unui eveniment dat era mai puţin un lucru concret care exista în lume – indiferent dacă era ascuns sau revelat, cunoscut sau nu – decât o însuşire accidentală. Pentru ea, adevărul era mai mult o pată de culoare a realităţii decât principiul organizator al structurii ei de bază. Pentru ea, adevărul era ceva cu totul accidental. Era oarecum transcendent şi schimbător, care putea fi prezent într-un moment, iar în următoarea clipă să dispară. Ca şi cum cineva ar afirma ceva, iar în momentul următor ar nega ceea ce spusese, fără sentimentul că ar exista o contrazicere. Doar o rectificare, nimic mai mult. Pentru Vanessa, adevărul era ca o pasăre care zboară din copac în copac, astfel încât afirmaţia în copac este o pasăre se referă la cel mai apropiat copac, apoi la următorul, după cum pasărea zbura în copacul următor, apoi în altul, şi tot aşa, prin întreaga pădure de copaci, până când pasărea ajungea să zboare în jurul pământului, din copac în copac, din pădure în pădure, şi să facă un tur complet şi să poposească din nou în acest copac din apropiere. Până atunci, oamenii îşi vor fi pierdut interesul pentru această pasăre şi pentru copacul în care se ascundea ea.

Bărbaţii coborâră trupul în mormânt cu două funii şi, când ajunse jos, aruncară şi funiile înăuntru.

— Vrei să spui ceva despre ea? o întrebă Jordan pe Vanessa. Ea stătu la marginea mormântului şi se uită în jos în groapa întunecată.

— Nu mă îndemnaţi să vorbesc, altfel voi începe să plâng. Nu vreau să plâng după ea. Sau după tati. Nu încă, spuse ea, şi se retrase.

— Dar o vei face?

— Ce?

— Să plângi după ei.

— Da.

— Dar tu, Hubert? Vrei să spui câteva cuvinte la căpătâiul ei?

— Nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu, spuse Hubert.

— Sunt cât se poate de serios. Eu nu sunt un om religios, dar am crezut că unul dintre voi doi ar putea fi.

— Cred că nici eu nu sunt în mod deosebit de religios. Adică nu merg la biserică, oricum. Dar pare ruşinos să o îngropăm aşa pur şi simplu. Ca pe un câine care a trebuit să fie omorât sau aşa ceva.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Jordan, şi chiar aşa era. Nu

glumise.

Vanessa spuse:

— Vreţi să încetaţi amândoi! Aruncaţi pietrele în groapă şi astupaţi-o cu pământ.

— Hubert? Vrei să spui câteva cuvinte? întrebă Jordan. Da, chiar ar trebui să fac asta, gândi ghidul. Dintre ei trei, el era cel mai responsabil de moartea ei. Dar scutură din cap şi spuse:

— Nu. Spune tu ceva, Jordan. Te pricepi mai bine. Jordan dădu afirmativ din cap şi stătu la picioarele mormântului deschis şi i se adresă femeii moarte.

— Doamnă Cole, Evelyn, Mamă. Acest lucru nu e uşor. Să vă vorbesc. Ne pare cu adevărat rău. Ne pare rău pentru că, din motive pe care nimeni nu putea să le anticipeze, noi nu am fost în stare să împiedicăm accidentul din această dimineaţă. Niciunul dintre noi nu v-a dorit moartea, mai ales o moarte atât de violentă. Ne pare atât de rău că nu am fost capabili să vă oferim o înmormântare cum se cuvine şi că nu putem să oferim alinarea unei slujbe mulţimii dumneavoastră de prieteni şi cunoştinţe…

— Jordan! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! strigă Vanessa. Îţi baţi joc de ea!

Hubert spuse:

— Nu, nu-şi bate joc. Spune adevărul. Doar că nu spune că nu ar fi murit dacă eu nu aş fi încercat să-i iau puşca din mâini. El ar trebui să spună şi asta. Dă-i drumul, Jordan, termină.

— Ne pare rău, da. Ne pare rău că nu putem să oferim alinarea unei slujbe mulţimii dumneavoastră de prieteni şi cunoştinţe pentru că am promis să o protejăm pe fiica dumneavoastră, Vanessa, ca să nu fie acuzată că v-a răpit şi v-a ţinut captivă şi să nu fie acuzată nici de moartea dumneavoastră. Deşi noi toţi ştim că a fost un accident. Nu a fost vina ei că o ceartă de familie a scăpat de sub control şi s-a terminat aşa de tragic. Nu este nici vina mea sau a lui Hubert că am fost martorii unui accident atât de tragic.

— Vezi, Hubert? îşi bate joc de ea. Şi de noi. De asemenea. De tine şi de mine. Ai terminat, Jordan?

— Da, am terminat. O putem îngropa acum, spuse Jordan.

După ce au terminat de umplut groapa cu pietre mari şi au pus înapoi cu lopata tot pământul pe care îl scoseseră din ea, au tasat şi au nivelat grămada şi au împrăştiat un start gros de ace de pândeasupra

ei. Au luat ramuri de la copacii din apropiere şi au şters cu crengile lor urmele pe care le lăsaseră, iar când au termiinat era deja după-amiază şi locul îşi recăpătase înfăţişarea de dinainte.

La marginea lacului au aruncat pietrele şi peticele de muşchi şi iarba pătate de sânge în apă. Jordan se întreba ce vor face cu puşca. El i-a spus Vanessei că puşca doctorului Cole ar trebui să dispară, de asemenea.

— Ia-o cu tine când pleci cu avionul şi arunc-o în lac.

— Îmi pare rău. Am comis destule fărădelegi pe ziua de azi.

— O vrei? îl întrebă Vanessa pe Hubert. Ştiu că îţi place, spuse ea, gândindu-se că dacă el era în posesia puştii acest fapt îl va lega şi mai tare de crimă, făcându-l un aliat şi mai de încredere – de încredere pentru a minţi în privinţa locului în care se afla Evelyn Cole şi a felului în care ajunsese ea acolo.

— Este o armă bună. Dar ar trebui să dau explicaţii despre cum am intrat în posesia ei.

— Ai putea spune că ţi-am dat-o eu. Ca o amintire de la tatăl meu şi ca semn de preţuire pentru toţi anii în care ai lucrat pentru el ca ghid şi tovarăş de vânătoare. Ţi-aş fi dat-o ieri, dacă m-aş fi gândit la asta. Dacă aş fi ştiut că e acolo.

— Mare păcat că nu ai făcut-o, spuse Jordan. Se dezbrăcă de cămaşa pătată de sânge şi încercă să o spele în apa lacului.

Vanessa se uită la spatele lui gol pentru o clipă, apoi zâmbi, pentru că spatele lui era frumos şi pentru că el avea dreptate şi era îndeajuns de îndrăzneţ ca să o spună. Îi plăcea asta la el – lipsa lui de reţinere în a spune cu voce tare tot ceea ce credea că trebuie spus.

— Nu ies petele, spuse el, şi se ridică şi îşi scutură cămaşa. Va trebui să ard hainele acestea când mă voi întoarce la atelierul meu.

Hubert se uită peste suprafaţa lacului şi văzu o barcă întorcând la Carry, cu doi pescari în ea.

— Vin nişte oameni, spuse el.

Jordan se ascunse repede după un grup de stânci la câţiva metri de mai, în afara razei vizuale a pescarilor.

— Asta înseamnă că sunt nevoit să stau aici până când pleacă ei, îşi spuse el cu un uşor regret, mai mult către sine decât adresându-li-se celorlalţi. Jordan nu prea avea chef să se întoarcă acasă şi să dea cu ochii de Alicia. Timp de câteva ore, reuşise să nu se gândească la ea, în ciuda prezenţei lui Hubert, care îl eliberase pentru o scurtă perioadă

din strânsoarea întunecată, dureroasă a căsniciei lui sfărâmate. În acelaşi timp, totuşi, voia să părăsească acest loc şi să lase povestea asta urâtă în urma lui. Mai credea că în scurtă vreme după ce Hubert va pleca, iar el şi Vanessa vor rămâne singuri, ea va începe să plângă moartea mamei ei – bănuia că ea îşi păstra lacrimile pentru o asemenea ocazie – iar el va trebui să o consoleze. Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea de la început şi mai ales astăzi fusese refuzul ei de a fi consoiată, şi ar fi vrut să fie aşa în continuare. A fi în centrul furiei unei femei era pentru el o noutate care avea o încărcătură proaspătă erotică. Jordan Groves era obişnuit să reacţioneze la tristeţea femeilor, şi nu la furia lor, iar în anii din urmă se plictisise până peste cap de acest lucru.

— Nu cred că te-au văzut, Jordan, spuse Hubert. Dar dacă tu poţi să-i vezi, îi spuse el Vanessei, înseamnă că şi ei ne pot vedea pe amândoi stând aici ca două marionete.

— Asta e adevărat. Este doar o dovadă în plus a faptului că ai fost aici şi eu şi mama eram la cabană. Aşa că du-te, spuse ea. Pleacă acum. Nu uita puşca.

Hubert spuse:

— Este în regulă. Voi păstra puşca doctorului şi voi spune că tu mi-ai dat-o în amintirea lui.

— Este adevărul. Tati ar fi vrut ca tu să ai.

El împinse barca în lac şi văzu o baltă de sânge pe fundul ei. Fără niciun comentariu, scutură barca şi scufundă copastia în lac, lăsând câţiva centimetri de apă în ea. Apoi trase barca la mal din nou, o întoarse şi o goli. Încet, înfăşură puşca în jacheta lui şi o puse înăuntru împreună cu vâslele şi împinse barca din nou în lac. Se aşeză la pupa şi luă vâslele.

— Este împotriva regulilor ca un ghid să aibă o puşcă de vânătoare sau de tir în Rezervaţie. Numai clienţii. Pistolul e în regulă, cu toate acestea.

— Nu te mai gândi prea mult la asta, Hubie, spuse Jordan. Aminteşte-ţi doar, nu trebuie să minţi. Tot ce trebuie să faci este să nu dai toate detaliile. Ca faptul de a mă fi văzut aici.

— Mai sunt nişte lucruri care nu trebuie pomenite. Vanessa spuse:

— Poţi vedea cine este? Ea îşi feri ochii cu palma şi se uită la pescari, acum aflaţi în mijlocul lacului.

— Cred că este ambasadorul Smith cu ghidul lui, Sam Laloy. Cred că vor pescui până pe la cinci sau cam aşa ceva şi apoi se vor întoarce la sediul Rezervaţiei, ca să nu-i prindă noaptea pe aici. Ambasadorul Smith stă întotdeauna la una dintre cabanele de lângă sediul central al clubului.

— Tommy este un prieten de familie. Când treci pe lângă ei spune-i că eu şi mama am vrea să fim singure, da?

Hubert dădu din cap afirmativ şi fără a-şi lua la revedere începu să vâslească de-a lungul lacului înspre Carry. El ţinu barca pe o linie care avea să-l aducă îndeajuns de aproape de cealaltă barcă pentru a fi auzit, îndeajuns de aproape pentru a-i spune ambasadorului Smith şi lui Sam Laloy mesajul domnişoarei Cole, care stătea la Rangeview împreună cu mama ei pentru a jeli moartea doctorului Cole în locul pe care acesta îl iubise cel mai mult. Pe măsură ce vâslea, Hubert începu să simtă pas cu pas că nu mai era complicele la crimă al lui Jordan Groves şi al Vanessei Cole; el era din nou ghidul loial din Adirondack, un bărbat cu un rol binecunoscut în cadrul familiei şi cu îndatoriri fixe, iar asta îl făcea să se simtă uşurat. El se gândea la puşca belgiană înfăşurată în jacheta lui de pe fundul bărcii. O armă frumoasă, îşi spuse lui însuşi, ca şi cum s-ar fi referit la un animal frumos. Pentru el, armele erau ca nişte creaturi vii, iar lui avea să-i placă să umble cu arma aceasta, să o privească admirativ, să o ţină în mâinile lui, să meargă în pădure cu ea pentru a vâna şi a ucide alte creaturi vii.

Alicia ştia că Jordan nu era acasă – nu venise la culcare, iar ea auzise avionul care decolase în zori – şi nu ştia când s-ar putea întoarce sau ce va face el sau ce va spune atunci. Ea nu credea că mariajul lor se terminase. Datorită băieţilor, el nu va cere divorţul, era sigură de asta. Jordan nu ar lăsa-o să-i crească singură şi era incapabil să se descurce singur cu copiii. Şi nu era îndrăgostit de nimeni altcineva. Nu ar părăsi-o pe Alicia pentru o altă femeie. Nici măcar pentru acea femeie. Von Heidenstamm. Şi pentru că Jordan era un bărbat încrezător din punct de vedere sexual, sigur de puterea lui de atracţie asupra mai multor tipuri de femei, era foarte puţin probabil ca el să se simtă ameninţat de faptul că soţia lui se culcase cu Hubert St. Germain, care nu era un bărbat încrezător în capacităţile lui sexuale. Nu credea că Jordan va deveni violent, chiar dacă era cunoscut pentru ocazionalele lui ieşiri violente. Existau anumiţi bărbaţi cu care dacă ea s-ar fi culcat, asta l-ar fi putut face să se dezlănţuie fizic împotriva lor şi

împotriva ei – artişti faimoşi, bărbaţi bogaţi, oameni cu convingeri politice de stânga, precum Dos, care chiar îi sugerase o dată să devină amanţi. Dar, nu, acum că se gândea la asta, nici măcar autorul faimos şi bogat, John Dos Passos, nu îl făcuse pe Jordan gelos. Ea îi spusese lui Jordan că Dos o invitase să se întâlnească cu el în secret pentru a face dragoste – după ce Dos şi Katie plecaseră înapoi la New York, explicându-i că Dos fusese beat şi probabil i-ar fi lâicut o astfel de propunere oricărei femei câtuşi de puţin atrăgătoare aflate în încăpere în acea seară. Jordan găsise evenimentul amuzant şi uşor ridicol.

— Dos? Afiirisitul ăsta? spuse el. Nu credeam că e în stare.

Jordan era în competiţie cu fiecare bărbat pe care îl întâlnea, trebuia să fie cel mai mai bun în skandenberg, în artă, în politică, în câştigarea banilor sau în atragerea atenţiei femeilor, dar nu părea gelos pe niciun bărbat. Gelozia era asemănătoare invidiei, cu toate acestea, iar Alicia ştia că erau câţiva bărbaţi pe care soţul ei îi invidia. Dar mai degrabă ca tipuri pe care aceştia le reprezentau, şi nu ca indivizi. Aceasta ar putea fi diferenţa dintre cele două sentimente, credea ea. După cum ea ştia, aşa cum doar o soţie putea şti, că soţul ei nu îi invidia în ascuns pe oamenii precum John Dos Passes, ci pe săraci. Mai ales pe săracii din clasa muncitoare, bărbaţi şi femei din oraşul lui. Soţul ei îşi dorea să poată fi faimosul artist Jordan Groves şi în acelaşi din^2 să fie unul dintre ei, unul dintre cei care erau percepuţi ca oprimaţi, victimele călcate în picioare ale celor bogaţi şi puternici. Şi nu era vorba doar de americanii albi, săraci, şomeri, din oraşul lui, ci şi de eschimoşii printre care trăise câteva luni în Groenlanda şi de inuiţii din Alaska, de negrii de pe plantaţii pe care îi desenase şi îi pictase în Louisiana, de tăietorii de trestie de zahăr din Cuba, de indienii din minele de argint din Anzi, şi mai recent de ţăranii şi muncitorii care luptau împotriva fasciştilor în Spania. El îşi dorea să devină unul dintre ei. Invidia la ei faptul că nu aveau putere. Pentru el, acest fapt semnifica inocenţa pe care o pierduse cu mult timp în urmă când, după ce venise din război, refuzase să muncească împreună cu tatăl lui, tâmplarul, îşi părăsise mireasa de război şi plecase în est, la New York, pentru a deveni un artist.

Cu toate că Hubert St. Germain era un ghid din Adirondack, un tip de bărbat admirat foarte mult în regiune de localnici şi de vizitatorii bogaţi care îl angajau, Alicia ştia că el nu era cu mult mai presus decât un servitor pentru acei vizitatori bogaţi. Era un om a

cărui unică putere în lume venea din cunoaşterea intimă a naturii în mijlocul căreia trăia şi din acceptarea liniştită, demnă a lipsei lui de putere. În acest mod, Hubert, ca tipologie, era asemănător acelor inuiţi şi tăietorilor de trestie şi ţăranilor din Spania. Şi-l putea imagina pe Hubert înrolându-se într-una dintre acele brigăzi comuniste sau anarhiste de muncitori şi fermieri, mărşăluind în războiul împotriva lui Franco şi a fasciştilor. Ei bine, poate nu Hubert în persoană, dar genul de bărbat care era el ar fi făcut-o. Genul de bărbat pe care îl invidia soţul ei. Genul de bărbat de care ea se îndrăgostise, după cum îşi dădu seama dintr-odată, şi căruia, aproape cinci luni, o dată sau de două ori pe săptămână sau de mai multe ori, ea îşi dăruise trupul şi toate secretele ei.

Ea îşi petrecu ziua ca de obicei, având grijă de băieţi şi de grădină şi de casă, păstrând aparenţa unei soţii şi mame calme, competente, organizate, aşa cum fusese timp de mai mult de zece ani – de când înfăptuise cel mai mare act de nesupunere din viaţa ei, acela a nu-i fi ascultat pe părinţii ei şi de a fi renunţat la studiile la Pratt pentru a se căsători în ascuns cu artistul, profesorul ei, proaspăt sărbătoritul Jordan Groves. Astăzi era plină de aceeaşi teamă şi nesiguranţă pe care le simţise cu toţi acei ani în urmă. Părinţi ei o iertaseră – când rămăsese gravidă – şi ajunseseră să accepte în cele din urmă viaţa boemă a fiicei şi a ginerelui lor, aşa cum o vedeau ei, şi convingerile lor politice de stânga şi ateismul lor. Măcar nu ajunsese să fugă cu un evreu sau cu un negru. Artistul ar fi putut să-şi schimbe felul de viaţă pe măsură ce îmbătrânea şi devenea mai înţelept, spre deosebire de un evreu sau de un negru, care nu ar fi putut niciodată să schimbe ceea ce erau, şi pe lângă acestea, el era bogat şi faimos şi interesant prin excentricitatea lui de american. Părinţii vienezi ai Aliciei îi admirau pe americanii care răzbătuseră în viaţă prin forţe proprii pentru energia şi încrederea lor în sine aproape la fel de mult cât îi plăceau şi îi admirau pe vecinii lor, prusacii din nord.

Toată ziua Aliciei i se păru că avea stomacul strâns şi uşor, ca un balon umplut cu heliu, iar braţele şi picioarele şi le simţea lipsite de putere şi umede. Mâinile îi tremurau ca şi când ar fi băut prea multă cafea. Să stea pe pragul unei vieţi a cărei formă şi ale cărei detalii nu şi le putea imaginea, acesta era un lucru care o înspăimânta. Orice s-ar fi întâmplat în următoarele zile, ştia că viaţa ei nu va mai fi niciodată cum fusese până atunci. Prin natura ei, Aliciei nu-i plăceau surprizele. Era

unul dintre motivele pentru care se adaptase atât de uşor naturii impulsive şi dornice a soţului ei. El era liber să plece şi să vină, să ia decizii importante legate de ansamblul vieţii lor împreună, atâta timp cât, zi după zi, an după an, îi îngăduia ei să joace rolul miezului neschimbător al familiei lor. Ea nu era liberă nici să acţioneze, nici să reacţioneze, şi cu toate că ceilalţi, mai ales femeile, o compătimeau şi se întrebau cum poate să accepte atât de liniştită comportamentul public exagerat al soţului ei (el scrisese despre acestea în cărţile lui, pentru numele lui Dumnezeu, ca toată lumea să poată citi), ea nu simţea compasiune pentru sine niciodată. Se simţea singură, cel mai probabil. Dar exista o compensaţie folositoare şi satisfăcătoare: stabilitatea ei, menţinerea neschimbată a vieţii ei de zi cu zi şi toleranţa faţă de nestatornicia soţului ei îi dăduseră puterea de a-l face să se simtă vinovat. Iar acum pierduse acea capacitate, poate pentru totdeauna.

Puţin după ora trei, Hubert St. Germain bătu la uşa bucătăriei. Alicia nu îl auzi sosind sau bătând. Ea era în bibliotecă ascultând discul lui Jordan cu Jimmie Rodgers la patefonul de mărimea unui dulăpior, învăţându-i pe Wolf şi pe Bear să memoreze şi să cânte cântecele, un dar pentru Jordan când – sau dacă? – va veni acasă. Toţi trei stăteau pe podea împreună, cântând „Hobo Bill's Last Râde" alături de Jimmie Rodgers, când Alicia auzi câinii lătrând şi se uită afară pe geam şi văzu Modelul A al lui Hubert în parcare.

— Rămâneţi aici, băieţi. A venit cineva, zise ea şi le spuse să continue să exerseze cântecele. Dar fiţi atenţi cum mânuiţi discurile. Ştiţi cât ţine tata la ele. Fără zgârieturi sau urme de degete. Ea ieşi pe uşa bucătăriei, neliniştită şi furioasă. Ce naiba fusese în mintea lui să vină acolo? Era acesta răspunsul lui la scrisoarea ei? Sau Jordan îi spusese că ştia? Sau poate că Jordan îi spusese pur şi simplu: Du-te, o vrei, e a ta. Nu conta. Era prea târziu pentru asta acum.

Ea linişti câinii, deschise uşa, şi fu uşurată când văzu o expresie deprimată pe faţa ghidului, umerii lui căzuţi. Un om învins, gândea ea, deşi faţa lui nu trăda niciun semn al vreunui atac al soţului ei. Atunci, era copleşit şi învins de scrisoarea ei.

— Ai citit scrisoarea de la mine, Hubert? spuse ea. Oh, Hubert, de ce ai venit aici?

— Nu, nu, ce scrisoare? Eu… eu nu am fost pe acasă. De ieri, de fapt. De când ai plecat de la mine. Eu… eu trebuie să vorbesc cu tine,

Alicia.

— Jordan s-ar putea întoarce în orice clipă, Hubert. Nu ar trebui să fii aici. El ştie… despre noi. Eu i-am spus aseară. Nu am vrut, dar am crezut că deja aflase despre… despre noi şi mi-a scăpat.

— Da, mi-a spus. Ştiu unde e. Nu se va întoarce decât după lăsarea întunericului.

Ei statură în tăcere pentru o clipă, ca şi când ar fi înregistrat schimbările vizibile ce se petrecuseră pe feţele fiecăruia dintre ei în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu mai erau acelaşi bărbat şi aceeaşi femeie care fuseseră ieri după-amiază, iar acest fapt se vedea. Feţele le erau trase şi încordate. Arătau îmbătrâniţi cu câţiva ani.

Într-un târziu Alicia spuse:

— Hubert, ţi-am scris o scrisoare de rămas bun. Am pus-o în cutia ta poştală şi Jordan m-a văzut. A zburat pe acolo şi am crezut că ştia despre noi. Din cauza fetei şi…

— Nu contează, o întrerupse el. Vreau doar să vorbesc cu tine, spuse el din nou. Despre noi, da. Dar despre altceva.

— Nu aici. Nu în casă. Vino jos în grădină, spuse ea, şi îl conduse, cu câinii mergând în faţa lor, în timp ce vorbeau.

Hubert începu să-i povestească Aliciei ce se întâmplase la cabana familiei Cole de la Lacul al Doilea Tamarack. Îi spuse totul.

Ea îl ascultă fără să îl întrerupă, mai întâi şocată, iar apoi disperată, pe urmă înfricoşată – temându-se pentru el şi pentru soţul ei. Stăteau la umbra unui stejar mare în scaunele în stilul Westport pe care Jordan le copiase după unul pe care îl văzuse cu mulţi ani în urmă pe pridvorul unei cabane din Westport, pe malul Lacului Champlain. El închiriase un hambar şi organizase o echipă de tâmplări localnici în şomaj ca să confecţioneze scaunele şi să le vândă turiştilor. Dar turiştii cumpărători nu apăruseră niciodată, iar proiectul, ca multe altele, încetase, şi Jordan rămăsese cu o duzină de scaune care ajunseseră peste tot prin casă şi prin grădină. Lui Jordan îi plăcuse mult simplitatea clară, geometrică a modelului acelor scaune şi uşurinţa cu care se confecţionau şi confortul lor şi nu putea înţelege de ce atât de puţini oameni, mai ales dintre cei care ar fi avut banii să le cumpere, le apreciau în aceeaşi măsură.

— Îţi dai seama ce aţi făcut tu şi Jordan?

— Păi, da, răspunse el. A fost ilegal. Dar nu a fost un delict. A fost? La fel ca vânătoarea în extrasezon în Rezervaţie, şi aceasta e

ilegală. Este împotriva regulilor. Dar eu tot vânez.

Mulţi oameni vânează. Sunt nevoiţi, cei mai mulţi dintre ei. Hubert era extenuat. Nu-şi amintea de când nu mai simţise atâtea emoţii puternice, conflictuale. Voia să dispară în pădure şi să stea acolo singur câtă vreme era nevoie, până când el şi toţi ceilalţi o vor uita pe văduva doctorului Cole, Evelyn Cole, care dispăruse în mod misterios cândva, mai demult, în vara anului 36, până când el va uita aventura amoroasă pe care o avusese în taină cu ani în imnă cu soţia artistului Jordan Groves.

— Da, a fost un delict, spuse Alicia; accentul ei devenea mai pronunţat pe măsură ce vorbea. Îl distingea şi ea, dar când avea sentimente foarte puternice nu putea face nimic împotriva accentului. Nu trebuia să faceţi acest lucru, ştii. Să o îngropaţi pe femeie acolo departe şi să faceţi în aşa fel încât acum să trebuiască să minţiţi în legătură cu acest fapt, să minţiţi în privinţa morţii ei şi a ceea ce s-a întâmplat după asta, doar ca să o protejaţi pe fată. Cum v-a convins să faceţi acest lucru? întrebă ea, neîncrezătoare. Mai ales pe Jordan. Cum l-a convins să continue cu planul acesta?

— Ce vrei să spui „mai ales pe Jordan”?

— Nimic. Doar că el este mai sceptic în ceea ce priveşte oamenii decât eşti tu, cred. Mai puţin încrezător Mai ales cu femeile. Femeile bogate.

— Crezi că eu am încredere în femeile bogate?

— Ai avut încredere în mine. Hubert tăcu o clipă.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Oh, Doamne, Hubert, nu ştiu.

— Ce îi vei spune lui Jordan?

— Lui Jordan? Nimic. Doar dacă nu-mi va povesti el despre cele întâmplate astăzi. Şi nu o va face.

— Nu, cred că nu. Nu ar avea nevoie să facă asta, spuse el. Eu aveam nevoie să-ţi vorbesc despre asta. Te va părăsi, Alicia? Din pricina noastră?

— Nu cred. Nu dacă vom înceta să ne mai vedem, tu şi cu mine. Şi ne vom opri, Hubert. Asta va fi ultima dată când suntem împreună.

— Ştiu. Scutură din cap uşor, dintr-o parte în alta, ca şi când ar fi negat fără nicio tragere de inimă. Totul e o mizerie, nu-i aşa? Totul.

— Da.

— Ce ar trebui să fac?

— De aceea ai venit azi aici, să mă întrebi ce trebuie să faci?

— Nu, am venit… am venit pentru că te iubesc. Şi am încredere în tine că îmi vei spune adevărul. Am nevoie să ştiu adevărul, Alicia, pentru că este singurul mod pentru mine de a deosebi binele de rău. Poate că e pentru prima oară, din copilărie, când nu ştiu dacă ceea ce am făcut e bine sau rău.

— Ştii ce cred eu, nu-i aşa? El tăcu o clipă.

Da, cred că ştiu, spuse el. Cred că ştiusem de la bun început ce trebuia să fac: Doar că aveam nevoie să aud acest lucru de la tine. Crezi că trebuie să mă duc să-i spun lui Russell Kendall ce s-a întâmplat şi să-i arăt unde am îngropat cadavrul.

Ea nu îi răspunse.

El se ridică încet în picioare, ca un om bătrân şi obosit. Cu spatele întors spre ea, spuse:

— Ar trebui să plec acum.

— Oh, Hubert. Îmi pare atât de rău că s-a ajvuis la aşa ceva. Aş fi vrut să fi ştiut atunci… atunci când a început totul.

— M-ai fi respins, dacă ai fi ştiut că se va încheia astfel?

— Nu, nu aş fi făcut-o.

— Nici eu.

— La revedere, Hubert. Te-am iubit foarte mult.

— Şi eu te iubesc… te-am iubit. Foarte mult.

El urcă singur treptele de piatră până în casă, iar când trecu pe lângă uşa bucătăriei în drumul lui spre maşină, îi văzu pe cei doi băieţi stând acolo, încruntaţi şi cu o expresie îngrijorată. El era un străin pentru ei. Fiii Aliciei. Erau şi fiii lui Jordan. Iar aceasta era casa pe care Alicia şi Jordan o construiseră împreună, viaţa pe care şi-o făuriseră împreună, ca bărbat şi femeie, soţ şi soţie, tată şi mamă şi copii, iar dovada anilor lor împreună era chiar în faţa lui. Atunci îşi dădu seama ce lucru nebunesc, amăgitor fusese legătura lui cu Alicia în toate aceste luni, pasivitatea mentală pe care această dragoste i-o indusese pas cu pas, transformându-l fără ştirea lui într-un om iraţional, care se amăgea singur. Legătura amoroasă cu Alicia Groves fusese motivul pentru care el acceptase să o ajute pe Vanessa Cole să o ţină pe mama ei prizonieră. Era motivul pentru care se luptase să-i ia arma femeii în acea dimineaţă. Era motivul care îi pricinuise moartea. Era motivul pentru el ajutase la îngroparea ei în Rezervaţie.

Băieţii erau foarte serioşi, ca şi când îi puteau citi gândurile

ghidului. Cel mai mare îl salută, iar cel mai mic îi zâmbi timid.

— Bună, spuse Hubert şi trecu mai departe. Când urcă în maşină, văzu puşca culcată pe scaunul pasagerului, puşca belgiană de vânătoare a doctorului Cole, înfăşurată în continuare în jacheta lui. Şi asta, gândi el. Va trebui să spun adevărul şi despre puşcă. Şi cum am ajuns în posesia ei.

Dormitorul Vanessei, care fusese al ei încă din copilărie, era într-o aripă separată de clădirea principală, cu o vedere largă spre lac şi spre Great Range, iar când Jordan îi ceru să vadă restul casei ea îl conduse pe o cale întortocheată.

— Nu vei găsi tablouri de-ale lui James Heldon în altă parte decât în camera de zi. Tatii îi plăcea să aibă expoziţia la vedere.

— Nu-mi pasă, spuse el. Sunt interesat de cum şi-au organizat oamenii casele. Îţi spune multe despre ei. Este o formă de comportament, ca un tablou. Poţi învăţa din el. Ce să copiezi, ce să eviţi.

Ei trecură din camera de zi într-un coridor fără ferestre, iar din coridor într-o cameră cu un şemineu în colţ şi cu rafturi de cărţi din podea până în tavan – operele complete ale lui Kipling, Cooper şi Trollope, toţi clasicii de la Harvard şi Shakespeare în ediţia de la Yale în toate cele douăzeci şi opt de volume iar pe masă vrafuri mari de cărţi imense, ilustrate despre pescuit şi vânătoare. Un raft lung era ocupat de un set întreg de cărţi din seria Little Blue Book. Jordan scoase două la întâmplare şi le frunzări: numărul 562, Antigona de Sofocle, şi numărul 200, Filosofii ignoranţi ai lui Voltaire.

— Ale tatălui tău?

— Da.

— Nu sunt ceea ce s-ar numi o lectură facilă.

— Nu. Aceasta era camera mea când eram foarte mică, îi spuse ea. Până când am împlinit patru ani. Apoi a devenit biblioteca tatii.

Ea vorbea rar şi apăsat, cumva ieşind din rol, gândea Jordan. Aştepta ca ea să cedeze şi să se arate copleşită. Din clipă în clipă putea veni momentul în care ea va realiza cu adevărat ce se întâmplase, şi va deveni o altă persoană, gândi el.

O femeie tristă şi plină de durere şi de vinovăţie îi va lua locul femeii incandescente, îndărătnice, pline de o mânie rece, ageră. El nu-şi dorea ca transformarea să aibă loc, dar ştia că era inevitabilă şi că, o dată ce se întâmpla, şi el va fi transformat, îşi va reveni în simţiri.

Sau, mai bine spus, el va redeveni bărbatul care era când ajunsese acolo în acea dimineaţă. Când ea va deveni tristă, şi el, la rândul lui, va fi obligat să recunoască faptul că ceea ce făcuse pentru a o ajuta nu era numai ilegal, ci şi greşit, inuman, şi probabil, chiar prostesc. Iar mai apoi va fi nevoit din nou să se confrunte cu adulterul soţiei lui, pus în cumpănă cu greutatea propriilor lui greşeli şi legături adulterine, încercând să-şi echilibreze furia şi frica cu regretul şi vinovăţia. Iar Hubert nu ar mai fi doar un complice la o fărădelege, ci şi un rival.

Jordan Groves nu avea nicio filosofie pentru această sarcină, niciun sistem etic îndeajuns de riguros şi de disciplinat ca să-i dea un stil coerent, de sine stătător. Câtă vreme Vanessa îşi păstra calmul, totuşi, el putea să şi-l păstreze pe al lui. Încerca să se agaţe de amestecul strălucitor de căldură şi fragilitate, de bună dispoziţie şi de mânie, care refuzau să se dizolve în sarcasm şi ironie superficială. Pentru el disimularea aceasta era sexi şi îi plăcea doi oameni jucând acelaşi joc – iar acum avea nevoie de prefăcătoria ei. Ultimul lucru de care avea nevoie de la ea era de trista sinceritate. Se gândea la toate acele filme – Thin Man cu William Powell şi Myrna Loy şi la My Man Godfrey cu Powell şi Carole Lombard şi la The Petrified Forest cu Bogart şi Bette Davis. Se gândea la poveştile lui Ernest Hemingway şi la Double indemnity a lui James M. Cain. Acela era stilul de care avea nevoie şi simţea că dacă ar fi putut continua să se prefacă detaşat, ar fi putut deveni astfel, iar ea s-ar fi purtat cum trebuia.

— Presuprm că a cumpărat aceste cărţi la metru şi le-a trimis de la New York.

— Cam aşa ceva. Dar le-a citit. Sunt din casa din Tuxedo Park. După ce camera mea de copil a devenit biblioteca. El a fost cel care m-a învăţat să citesc. În fiecare vară până când am împlinit şaisprezece ani şi am absolvit colegiul îmi făcea o listă de cărţi din bibliotecă pe care trebuia să le citesc şi să i le povestesc.

— Ai absolvit colegiul la şaisprezece ani? Haide. Chiar trebuie să cred acest lucru?

— Verifică la Registrul Social.

— Nu pot să spun că sunt în posesia unuia.

— Caută în bibliotecă, spuse ea. Tot ce trebuie să ştii este în bibliotecă. Totul.

— Te voi crede pe cuvânt. El ieşi din cameră în coridor, unde două rânduri de fotografii înrămate atârnau pe pereţii lacuri, râuri,

munţi. Niciun om sau vreun animal. Sunt făcute de tatăl tău?

— Da, bineînţeles.

— Avea echipament bun.

— Cel mai bun. Îl avea pe Edward Steiglitz ca sfătuitor. Steiglitz face poze cu oameni, cu toate acestea.

— El îl sfătuia pe tăticul numai în ceea ce priveşte detaliile tehnice, spuse ea repede şi schimbă subiectul. Urmează dormitorul meu, camera în care mă îmbrac şi baia. Apartamentul Ce-nuşăresei.

— Cenuşăreasa avea surori, după câte îmi aduc aminte. Surori vitrege.

— Eu am crezut întotdeauna că ea a fost adoptată. Era o familie ciudată, oricum. Fără tată, doar mama vitregă şi zâna cea bună. Şi, bineînţeles. Prinţul, spuse ea, şi îşi puse mâna pe fiiintea lui şi făcu o reverenţă.

— Picioarele tale nu sunt tocmai micuţe.

„Pardon! îşi scoase un mocasin şi îşi întinse unul dintre picioare către el ca să-l poată observa şi admira. Lung şi îngust şi perfect arcuit. Picioare de dansatoare, declară ea şi veni spre el, călcând uşor precum o balerină.

— De ce îi spui „Apartamentul Cenuşăresei?” Nu mi te imaginez măhirând vatra.

— Nu eu i-am spus aşa. Tăticul i-a spus. Camerei lui şi a mamei îi spunea Olimpul. Sufrageriei îi spunea Sala Miedului. Apartamentele oaspeţilor erau Coliba, bucătăria este Chici-neta, şi aşa mai departe. Camera de zi era Valhalla. Nume mitice. Toate destul de caraghioase. Într-un fel, ca la Yale. Chiar avea plăcuţe de lemn pe care le agăţa deasupra uşilor. Până când mama l-a pus să le dea jos.

— De ce?

— De fapt, singura plăcuţă cu care nu era de acord era „Apartamentul Cenuşăresei”. Dar nu putea să se plângă de asta fără ca să fie nevoită să spună şi motivul. Aşa că l-a pus să le dea pe toate jos. Pe motivul că erau caraghioase.

— Caraghioase?

— Ea era împotrivă. Îi dădeau dureri de cap.

— Şi de ce ar fi obiectat să fie numită camera ta Apartamentul Cenuşăresei? întrebă Jordan. Se opriseră în faţa uşii închise de la capătul coridorului.

— Pui prea multe întrebări, prinţul meu, spuse Vanessa şi

deschise uşa şi intră.

Camera era mare şi la fel ca şi celelalte avea pereţii acoperiţi cu scândură lăsată înadins nefasonată, tăiată cu ferăstrăul din trunchiuri de molizi bătrâni. Lumina care se reflecta de pe suprafaţa lacului inunda dormitorul. Un covor Navajo era atârnat pe peretele de deasupra patului. Camera era altfel lipsită de podoabe şi dădea impresia că era o cameră pentru oaspeţi care i s-ar fi potrivit oricui şi tuturor Era curată şi ordonată, fără nicio dovadă că Vanessa ar fi dormit acolo – nicio haină, nici im produs cosmetic sau parfumuri sau suveniruri. Doar un pat, un scaun pentru citit şi o masă şi o lampă cu kerosen, un dulăpior îngust, înah, din pin şi o sobă cu lemne. Din cameră Jordan zări cu colţul ochiului o cameră pentru îmbrăcat cu rafturi deschise pline de prosoape şi pături şi cearşafuri frumos împăturite, iar mai încolo, baia. Toate foarte simple şi spartane. Îl surprinseră.

I se păru că şi ea era oaspete acolo, ca şi el.

Vanessa se aşeză pe marginea patului şi se uită pe fereastra mare la lac, la suprafaţa lui strălucitoare ca o farfurie de argint. Cerul se făcuse de un alb ca laptele din cauza norilor, iar munţii deveniseră cenuşii-închis, aproape negri, la distanţă. Cei doi bărbaţi care pescuiau erau încă acolo în barca lor Vanessa bătu cu palma pe marginea patului lângă ea şi spuse:

— Vino aici şi priveşte. Cred că muşcă peştele.

Jordan se aşeză la vreo câţiva centimetri de ea şi privi pescarii pe lac şi se uită la ceas. Trei şi douăzeci şi cinci. Încă o oră şi jumătate, pe puţin, până când cei doi aveau să se retragă la sediul central al clubului şi eu am să pot zbura de aici, gândi el. N-avea niciun chef să meargă acasă, totuşi era nerăbdător să părăsească această casă bântuită, bântuită atât de femeia de lângă el cât şi de femeia pe care o îngropaseră în pădurea din spatele ei. De Vanessa începuse să-i fie oarecum teamă – felul în care îi arătase casă, cu încetinitorul, felul în care vorbea rar, evitându-i placidă întrebările şi înţepăturile răutăcioase. Nu îi mai era teamă că ea va începe să plângă de durere şi vinovăţie şi îl va obliga să o consoleze. Chiar contrariul acum. Îi era teamă că ea nu va ceda în suspine şi lacrimi de remuşcări anxioase, că ea pur şi simplu va continua cu acest fel de a răspunde rece, jucăuş. Îi trecu prin minte că ea chiar nu simţea nicio durere, nicio remuşcare. Nici frică măcar. Ea se întoarse către el şi îi descheie haina.

— Unde-ţi e cămaşa?

— Am pus-o să se usuce pe balustrada de pe terasă, spuse el, şi îşi aminti de pata de sânge din nou şi de faptul că va trebui să ardă cămaşa, sau Alicia îl va întreba unde o pătase de sânge. Ştia că Vanessa nu se gândea la cămaşa pătată de sângele mamei ei, ci la pieptul lui gol. Ideea că, în ciuda a tot ce se întâmplase, Vanessa încă se mai gândea la trupul lui gol îl excita. Ea îi descheie haina tot mai mult şi se uită la pieptul lui şi la umerii dezgoliţi parţial, iar el simţi că un val de căldură îi cuprindea faţa şi vintrele.

— Va trebui să rămâi înăuntru până la lăsarea serii, probabil, spuse ea.

— Da.

— Nu trebuie să laşi pe nimeni să ştie că ai fost aici.

— Nu.

— Crezi că ei îţi pot vedea avionul de aici?

— Nu. Este ancorat într-un golfuleţ de unde nu se vede. Este în spatele unui val de pământ acoperit de copaci. Ar trebui să meargă cu barca direct înspre ea ca să o vadă.

— Asta e bine, spuse ea, şi îi dădu jos jacheta de pe amândoi umerii şi trase mai întâi una dintre mâneci, apoi pe cealaltă, îi scoase haina de pe braţe şi o aruncă pe podea. Eşti foarte frumos, spuse ea.

— Ai spus ceva ciudat înainte.

— Ce?

El se aplecă şi îşi luă haina şi o îmbrăcă din nou.

— Despre inscripţii. „Apartamentul Cenuşăresei”. Ai spus că mama ta nu era de acord cu asta, dar nu ai vrut să spui de ce, aşa că ea a făcut astfel încât toate plăcuţele cu inscripţii să fiedatejos.

— Am spus asta?

— Da. De ce nu era de acord?

— Nu ştiu.

— Cu siguranţă că ştii. Jordan se ridică de pe pat şi se aşeză pe scaunul din faţa ei, cu spatele la fereastră. Seninătatea ei îl speria puţin. Ştia că femeia îşi dorea să facă dragoste cu ea, dar uşurinţa calmă cu care comunica acest fapt însemna altceva decât o dorinţă fizică, ceva mai mult mental decât trupesc, ca şi când corpul ei nu ar fi făcut altceva decât să urmeze ordine.

— Nu vreau să vorbesc despre mama mea sau despre tatăl meu. Nu acum, spuse ea. Poate niciodată, adăugă ea. Apoi spuse dintr-odată:

Jordan, ştii că tatăl meu a fost… că el făcea lobotomii? Ştii ce este o lobotomie?

— Sigur. Este o operaţie pe creier pentru bolnavii psihic. S-a scris în ziare acum un an sau mai bine.

— Tata a inventat procedura, ştii.

— Am crezut că un ţicnit de portughez a inventat-o. Mie mi se pare medievală, ca un exorcism chirurgical pseudo-ştiinţi-fic. Nu îmi vine să cred că tatăl tău a fost adeptul unei astfel de chestii.

„Oh, a făcut mai mult decât să fie adeptul operaţiei. Lucra cu nişte oameni de la Yale care făceau experimente pe cimpanzei şi maimuţe, iar apoi a fost în Portugalia, unde a asistat la o duzină de lobotomii, iar anul trecut a primit permisiunea de a o face pe oameni la o clinică din Zürich, unde mama dorea să mă trimită pe mine…

— Şi te aştepţi să cred asta?

— Nu contează dacă tu crezi sau nu, acesta e adevărul. I-a învăţat pe doctorii de acolo cum să facă operaţia pentru că nu fusese aprobată în State. Este chirurgie pe creier, dar nu trebuie să fii neurochirurg ca să o faci. Trebuie doar să faci două orificii în partea din faţa a scalpului, să introduci un instrument de tăiat pe care l-a inventat chiar tati. El chiar mi l-a arătat, o ţeavă lungă, subţire, de inox, cu o lamă în formă de L la capăt. Îl mişti în faţă şi în spate de câteva ori, în lături, şi presto! Nu mai există demoni. Nu mai există probleme comportamentale. Nu mai există fiice rele.

Jordan zâmbi. Nu credea un cuvânt din ce spunea ea. Dar de ce naiba i-ar spune o astfel de poveste? Era oare pentru a-i acoperi dezamăgirea că el îi respinsese avansurile? Nici măcar nu o respinsese, oricum; pur şi simplu se retrăsese de la primele ei atingeri şi schimbase subiectul, schimbându-l doar temporar, probabil. În ceea ce priveşte seducţia, Jordan Groves era pasiv. Niciodată un iniţiator, el lăsa femeia să vină la el, îi lăsa ei toată responsabilitatea invitaţiei la dans, şi doar atunci, când dansul începuse deja, el prelua conducerea. Asta făcea şi acum, gândea el – silind-o pe Vanessa să-şi declare dorinţa ca el să facă dragoste cu ea, iar după aceea îşi va putea spune că nu făcuse altceva decât să îi îndeplinească dorinţele, satisfăcând dorinţele femeii, şi nu pe ale lui, potolind poftele ei, şi nu ale lui. Cu toate acestea, fireşte că ştia bine că îşi împlinea şi dorinţele lui, satisfăcându-şi poftele în aceeaşi măsură cu poftele ei.

Era un model cunoscut, dar nu îi examinase niciodată cauzele, în

oricare altă acţiune din viaţa lui, el era iniţiatorul, cel care făcea prima mişcare; dar când era vorba de sex, el lăsa femeia să vină la el. Sau mai degrabă, văcea femeia să vină la el. Chiar şi pe soţia lui, Alicia – mai puţin prima oară, atunci, demult, când părăsiseră galeria îmbătaţi de şampanie şi de recenta sa faimă şi se duseseră la atelierul lui din oraş; el îi ceruse să se căsătorească cu el, iar ea acceptase, şi pentru a sărbători şi-au scos hainele şi au făcut dragoste nebuneşte tot restul nopţii, până când zorii se iviseră şi lumina de iarnă a cenuşiului New York intrase prin ferestrele înalte şi prin lucarnele atelierului şi căzuse peste ei doi care dormeau îmbrăţişaţi printre cearceafiirile umede. De atunci, de fiecare dată, aşteptase ca Alicia să vină la el. Pentru că pentru Jordan Groves favorurile sexuale ale bărbatului erau exact asta, favoruri. Ale femeii erau altceva – o cerinţă, poate, o precizare a nevoii sau a dorinţei îndeajuns de puternice pentru a cere exprimarea explicită din partea femeii şi asumarea riscului de a fi respinsă, într-un fel, acest Comportament îi flata vanitatea şi domolea orice sentiment rezidual de vinovăţie după aceea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă, pentru a face sex cu o femeie, ar fi trebuit să treacă peste obiecţiile ei prin orice fel de mijloace juste sau injuste. Şi nu risca niciodată să fie respins.

Astfel încât fii el însuşi surprins când se ridică, îşi dădu jos haina din nou, se aşeză pe pat lângă Vanessa şi o cuprinse în braţe. O sărută pe gură, uşor, şi apoi, când pasiunea puse stăpânire pe el, cu mai multă forţă.

Vanessa se retrase şi îl respinse, spunând:

— Aşteaptă. Nu mă crezi, nu-i aşa? Crezi că mint.

— Că minţi? Despre tatăl tău? Nu, nu chiar.

— Asta înseamnă că tu crezi că eu mint. j!

— Înseamnă că uneori spui lucruri care nu sunt nici cu totul şi adevărate şi nici cu totul false, şi este greu pentru mine să ştiu unde se situează între cele două.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că… într-adevăr tatăl tău era interesat de lobotomii? Da, sigur. De ce nu? Era un neurochirurg „la urma urmei. A făcut el însuşi astfel de proceduri? Poate că da, poate că numai şi-a dorit sau a avut intenţia. Dar s-a dus la o clinică privată din Zürich ca să-i înveţe pe doctorii de acolo cum să o facă? Este posibil, cred, dar foarte puţin probabil. Sunt sigur că tu crezi că a făcut-o. Dar pe ce te

bazezi când crezi asta? Şi mama ta îţi pregătea o lobotornie trimiţându-te la Zürich? Din nou, sunt sigur că tu crezi că ea făcea asta, dar pe ce bază? Nu „ţi-a spus asta niciodată, nu-i aşa?

— Nu trebuia. Dar gândeşte-te, Jordan! Ce publicitate pentru faimosul psihiatru, doctorul Theobold, dacă ar fi putut să spună că a vindecat-o în mod miraculos pe fiica tot atât de cunoscutul neurochinirg american, doctorul Carter Cole, de o boală mintală incurabilă utilizând tehnicile chirurgicale şi instrumentele inventate de răposatul doctor Cole însuşi. Părinţi şi soţi bogaţi din toată lumea şi-ar fi trimis copiii tulburaţi şi i nevestele cu probleme la Zürich. Pentru o operaţie de o jumătate de oră şi cele câteva zile necesare recuperării, el putea să le ceară oricât ar fi vrut, zece, douăzeci, cincizeci de mii de dolari pentru un pacient! Aminteşte-ţi, Jordan, eu i-am cunoscut pe oamenii aceştia, Theobold şi Reichold şi pe ceilalţi. Sunt nazişti, Jordan. Nazişti foarte ambiţioşi şi lacomi. Şi îl cunosc pe tatăl meu.

— Tu nu suferi de nicio boală mintală incurabilă.

— Bineînţeles că nu! Nici măcar nu sunt bolnavă psihic. Sufăr de ceva, cu toate acestea.

— De ce? Altceva decât de neaşteptata, brusca pierdere a părinţilor tăi.

O vreme rămaseră în tăcere, uitându-se pe fereastră. Într-un târziu, cu o voce şoptită, Vanessa spuse:

— De secrete. De secrete ascunse de mine şi de secretele pe care le-au ascuns de mine ceilalţi. Secretele nu sunt minciuni. Sunt mai degrabă ca o operaţie pe creier. Îţi omoară sufletul. A minţi e doar o tehnică pentru a păstra secretele. Una dintre tehnici. Minciuni şi tăcere şi… şi poveşti, ceea ce nu e nimic mai mult decât schimbarea subiectului într-un fel interesant. Toate acele tactici inteligente de a distrage atenţia. La fel ca şi comportamentul inadecvat în public. Comportamentul nesocotit. Sau asta, spuse ea şi-şi puse braţele în jurul lui şi îl trase către ea şi-l sărută şi gemu uşor. Ea îi şopti în ureche: „Vreau să fiu a ta, acum, aici” şi-şi plimbă mâna pe pieptul lui şi începu să-i desfacă cureaua. El o sărută pe gură şi pe gât şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă – cămaşa de flanel a tatălui ei, deşi el nu observase acest lucru.

Departe pe lac, cei doi pescari traseră încet firul undiţei înapoi pe mulinetă şi puseră undiţele de pescuit în barcă. Ghidul, Sam Laloy,

cufundă vâslele în apa liniştită şi începu să vâslească încet înapoi înspre Carry. Celălalt bărbat, al cărui nume era Thomas Smith, un diplomat la pensie, fost ambasador, se întoarse în barcă şi se uită înapoi înspre reşedinţa familiei Cole, Rangeview. Buştenii clădirii luceau în lumina după-ami-ezei târzii de iulie.

— Îi cunoşti pe membrii familiei Cole? îl întrebă Smith pe ghid.

— Nu pot spune că îi cunosc. Nu personal.

— Erau oameni foarte cumsecade, doctorul Cole şi soţia lui. Multora o să le lipsească doctorul Cole.

— Aşa cred.

— Mă întreb ce va face ea cu cabana, acum că el nu mai este. Văduva. Este greu de imaginat că ea sau fiica vor dori să o păstreze. Carter Cole era de-o viaţă un om din Adirondack, un adevărat locuitor al Rezervaţiei, ştii. Tatăl lui a fost unul dintre acţionarii originari. Dar soţia lui nu s-a născut aici. Şi nici fiica.

— Plănuiţi să le faceţi o ofertă pentru loc?

— Este o idee.

— Ar fi bine să aveţi o cabană proprie aici la Lacul al Doilea, în loc să staţi tot timpul în căsuţele dimprejurul clubului.

— Da. Familia Cole a ajuns în Rezervaţie destul de devreme. Tatăl meu nu şi-a dat seama la timp de adevărata valoare a unei cabane la Lacul al Doilea.

— Fiica trebuie să fie a treia generaţie, atunci.

— Aşa e. Are o anume reputaţie fiica, Vanessa. Ai întâlnit-o vreodată?

— Am văzut-o. De la distanţă, spuse ghidul şi trase o dată tare de vâsle, trăgând barca lângă docul de unde ambasadorul Smith putea să se dea jos din barcă fără să-şi ude cizmele sau manşetele de la pantaloni. Îmi pare rău că nu au muşcat peştii, spuse ghidul.

— E vina mea, Sam, nu a ta. Am fi prins un lanţ de păstrăvi, sunt sigur, dacă aş fi fost eu gata mai devreme şi nu ar fi trebuit să ne întoarcem la sediul clubului înainte de lăsarea întunericului. Oh, priveşte! spuse el şi arătă către locurile în care suprafaţa piată, întunecată a apei se încreţea în inele care se îndepărtau în cercuri concentrice, ca şi când cineva ar arunca pietricele în lac. Acum se hrănesc.

Ghidul spuse:

— Dacă aţi fi fost proprietarul casei familiei Cole, aţi mai fi avut

câteva ore bune înainte de a vă întoarce pentru cină.

— Ai dreptate, spuse ambasadorul Smith. Trebuie să mă gândesc la această problemă.

Ghidul luă uneltele şi coşul de pescuit, iar cei doi bărbaţi merseră aproape doi kilometri prin pădurea de la Carry spre Primul Lac, unde îi aştepta o altă barcă.

La micul dejun din dimineaţa zilei de 14 aprilie 1937, americanul cel înalt, cel căruia ei îi spuneau Rembrandt, îi anunţă pe ceilalţi că misiunea de azi avea să fie ultima lui misiune. Le spuse că se săturase. A doua zi va pleca la Madrid, Intenţiona să stea la Hotelul Florida cu jurnalistul american Matthews şi cu scriitorii Hemingway şi Dos Passos şi cu fotografici Capa. Spunea că erau prieteni de-ai lui. Spunea că vrea să facă tablouri cu imagini din război pentru a ajuta la strângerea de fonduri în State. El era artist, le spuse el celorlalţi, nu soldat, şi putea face mai mult pentru cauza antifascistă prin tablourile lui decât dacă împuşca cu mitraliera din aer oamenii din tranşee, ceea ce, spunea el, era ca şi cum ai împuşca nişte raţe aflate într-un butoi. Oricine poate face aşa ceva. Nu aveau nevoie de el pentru asta. Ceilalţi piloţi nu spuseră nimic. Le spuse că nu-i păsa dacă îşi nesocotea contractul cu Republica Spaniei, guvernul putea să păstreze orice piată îi datora din urmă şi orice fel de primă de înrolare, se săturase şi voia să poată dormi noaptea fără să vadă cadavre explodând în aer. Celorlalţi părea să nu le pese. Continuară să-şi mănânce micul dejun. Americanul cel înalt era cel mai puţin popular om din unitate şi aşa fusese de la început. Într-un târziu Fairhead vorbi. Spuse că dacă aceasta vafl ultima misiune a lui Groves ar putea foarte bine să conducă chiar el. O oră mai târziu ei erau în aer în V-ul formaţiei V, cu americanul care urma să plece conducândpatrula din vârf. Aveau monoplanurile ruseşti acum, Polikarpov I-16, pe care spaniolii le numeau Moscas. Erau rafale puternice de ploaie şi un plafon jos de aproape patru sute şaizeci de metri. Trecură frontiera pe la Brihuega unde italienii încercaseră să le taie calea la Torija şi începură atacul cu bombe împotriva liniilor tancurilor parcate de-a lungul drumului. Americanul cel înalt îşi aruncă bombele asupra tancurilor, iar restul piloţilor făcură la fel, şi distruseră multe dintre ele. Apoi Fairhead, care conducea patrula din dreapta, îşi direcţionă avionul în sus şi la stânga, unde era escadronul de Fiaturi CR 32 cu un singur loc, care nu

reprezentau nicio ameninţare pentru viteza şi armamentul monoplanurilor ruseşti. Piloţii şi-au pus avioanele Moscas într-un eşalon drept, ascuţit şi şi-au început urcarea, apropiindu-se repede de Fiaturi. Erau şapte italieni şi apoi, şi mai sus, alţi cinci. Când avioanele se angajară, formaţia de zbor nu mai era posibilă. Se despărţiră unul câte unul în luptă, trecând unele pe lângă altele pe măsură ce încercau să se poziţioneze în spatele ţintelor lor Avioanele Moscas începură să preia avantajul datorită uşurinţei de manevrare şi vitezei lor superioare. Americanul cel înalt se poziţiona în urma Fiatului din frunte şi trase cu tunurile lui de 20 mm încontinuu timp de cincisprezece secunde, trimiţând avionul italian învârtindu-se într-o cădere care lăsa în urmă apă, petrol şi fum negru. Americanul se repezi după o a doua ţintă la trei sute de metri mai jos, dar italianul îl văzu venind şi întoarse şi plonja în direcţie opusă. Americanul se întoarse în urmărirea lui, dar după câteva momente Fiatul reuşi să scape de el în norii de mai jos. Când americanul pătrunse prin nori la aproape 1500 de metri, se uită în sus şi văzu cinci Fiaturi plonjând înspre el. El plonja la rândul lui şi mai jos între nori şi trasă o linie de stânga şi făcu o întoarcere completă de 360 de grade, poziţionându-se în spatele urmăritorilor lui, trăgând cu ambele mitraliere sigur şi împrăştiind toate cele cinci Fiaturi în direcţii diferite. Câteva clipe mai apoi, când el ieşise din nou dintre nori, se afla într-un teritoriu necunoscut, muntos, cu vârfurile munţilor în nori. Era singur în nori. Plonja într-o vale sperând să găsească vreun semn, vreun râu sau vreun drum sau vreun sat care să-l ajute să-şi citească harta. Pe măsură ce înainta de-a lungul unei văi accidentate, străbătută de albia îngustă a unui pârâu secat, observă prea târziu amplasamentul unei mitraliere antiaeriane printre copaci. Într-o clipă, înainte de a auzi sunetul mitralierei sau de a vedea firicelul de fum alb din faţa avionului lui sau pe cel de-al doilea de la dreapta lui, un al treilea proiectil lovi avionul. Lovi partea din stânga a fuselajului din spatele carlingii, iar el nu mai putea să pilotez e avionul. Sângera destul de rău din coapsă şi din glezna stângă rănite, iar apoi un alt proiectil lovi avionul, de data aceasta în plin, spulberând motorul, aprinzând combustibilul, şi într-o secundă avionul se întoarse pe spate şi începu să cadă vertiginos în spirală.

Hubert sperase să-l găsească pe Russell Kendall singur în biroul lui. Dar când se apropie de colţul camerei la capătul opus al biroului de recepţie, aşa cum era numit, uşa biroul era deschisă, iar în faţa uşii

stătea precum un valet ghidul, Sam Laloy, uitându-se la podea ca şi când ar fi pierdut pe gânduri, cu un rucsac din împletitură de răchită la picioare şi două undiţe de pescuit în mâini. Hubert auzi râsul lătrat al managerului şi observă manşetele pantalonilor şi pantofii cuiva care stătea înăuntru – ambasadorul Smith, presupuse el, glumind cu administratorul clubului. Tânăra englezoaică angajată să întâmpine oaspeţii, să-i conducă la plecare şi să păzească sala de mese şi barul şi celelalte facilităţi ale clubului de intruziunea celor care nu erau membri, stătea la birou sprijinită în coate, cu o carte deschisă înaintea ei. Era întotdeauna o tânără englezoaică, erau preferate datorită accentului lor impecabil. Îşi ridică privirea de pe carte, \m roman numit Caddie Woodiawn, marcă locul cu degetul arătător şi îl studie pe Hubert o secundă. Ghizii veneau arareori până aici, dacă nu erau în compania membrilor.

— Pot să vă conduc undeva?

— Trebuie să-l văd pe domnul Kendall.

— Îmi pare rău. Este cu un membru.

— Pot să aştept.

— Cum doriţi.

Hubert îl salută din cap pe ghid.

— Hubert.

Laloy îşi frecă pumnul de nas şi lovi de podea mânerele de plută ale undiţelor în semn de salut. Era un bărbat corpolent.

— Muşcă peştii astăzi acolo?

— Nu. Cred că au aşteptat să plecăm. Nu prea am prins mare lucru. Tu?

— N-am pescuit deloc. Am cărat doar provizii pentru familia Cole.

— M-am gândit eu. Deci cele două doamnele stau singure acolo o vreme.

— O vreme, da.

Ambasadorul Smith şi Russell Kendall ieşiră din biroul împreună, amândoi zâmbind, tranzacţia lor fiind dusă la bun sfârşit într-un mod satisfăcător. Îi ignorară pe ghizi şi continuară să meargă în direcţia biroului de la recepţie, unde Smith se opri brusc, ca şi când şi-ar fi amintit că uitase ceva.

— Nu spune cine a întrebat, Russell. Decât dacă e cu adevărat interesată.

— Nicio grijă, domnule ambasador, spuse managerul. Ei îşi strânseră mâinile şi Smith merse mai departe, cu ghidul lui credincios urmându-i. Managerul spera ca ambasadorul Smith să aibă dreptate, crezând că dacă doamna Cole ar fi primit o ofertă generoasă de la un vechi locuitor al Rezervaţiei ca ambasadorul Thomas Smith, ea ar fi dornică să vândă cabana lor de la Lacul al Doilea. Trebuia ca toate să se rezolve înainte ca văduva să-şi revină după moartea doctorului Cole, dar nu cât durerea era încă vie, căci astfel ar putea crede că se profită de ea. Fusese o mişcare inteligentă din partea ambasadorului să facă o ofertă atât de repede, cu toate acestea, atâta timp cât locul mai era încă asociat în mintea doamnei Cole şi a fiicei cu moartea doctorului Cole. Peste un an amintirea lor despre eveniment se va fi diminuat cumva, iar până atunci ele vor fi făcut noi asociaţii cu locul, sociale şi de alt fel, iar doamna Cole s-ar putea să nu dorească să vândă Rangeview.

Cu ambasadorul şi cu fiica lui, Kendall s-ar fi descurcat mai uşor decât cu femeile din familia Cole, mai ales cu fiica, Vanessa. Kendall îl plăcea pe ambasador. Toată lumea îl plăcea. Şi ar fi existat şi un comision substanţial pentru Kendall, dacă ajuta la facilitarea vânzării. Ambasadorul era un om extrem de bogat, provenind din vechea aristocraţie, care prefera să-i lase pe alţii să facă treaba în locul lui, chiar şi în ceea ce privea chestiunile curente. Adesea o punea pe secretara lui să sune din New York City să facă rezervări la cină în sala de mese a sediului clubului, chiar dacă el şi soţia lui erau acolo, stând într-una dintre căsuţele de lângă sediul central al clubului, ea fiind afară pe terenul de golf, iar el pe Lacul al Doilea la pescuit.

— Hubert aşteaptă să vorbească cu dumneavoastră, domnule Kendall, spuse tânăra englezoaică, surprinzându-l pe Hubert. El habar nu avea că fata îi ştia numele.

Kendall se întoarse către Hubert şi spuse:

— Da?

— În particular, dacă se poate.

Kendall dădu din cap afirmativ şi se întoarse în biroul lui. Hubert îl urmă şi rămase în picioare în faţa biroul lung ca şi când ar fi fost un băieţel de şcoală, cu şapca în mâini. Kendall se lăsă pe spate în scaunul lui şi se uită pe fereastra din spatele lui la terenurile de tenis. Fereastra era deschisă şi se auzea sunetul mingii lovite de rachetă şi în contrapunct, în fundal, zgomotul mai înfundat al mingii care se lovea de terenul de zgură.

După câteva secunde, Hubert tuşi ca să-şi dreagă vocea şi spuse:

— Astăzi s-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiţi.

— Chiar? Ce? Kendall continuă să se uite la partida de tenis. Doi bărbaţi înalţi, blonzi, cu maxilarele pronunţate, în pantaloni albi de flanel şi în cămăşi cu mâneca scurtă, alergau într-un ritm moderat înainte şi înapoi pe terenurile din apropiere, ca nişte berze agitate.

— Vă deranjează dacă mă aşez? Hubert simţi dintr-odată că dacă nu se aşeza pe scaun şi nu se făcea prizonier al acelui scaun, s-ar fi întors şi ar fi ieşit pe uşă.

Kendall îşi flutură mâna către scaunul verde închis al clubului de pe care tocmai se ridicase Ambasadorul Smith şi se întoarse să privească partida de tenis.

— Ce s-a întâmplat astăzi despre care ar trebui să ştiu?

— O cunoaşteţi pe doamna Cole, Evelyn Cole? Soţia doctorului Cole. Văduva lui, vreau să spun.

— Da. Bineînţeles.

— Păi, în dimineaţa aceasta am fost până la Lacul al Doilea acolo, la cabană. Ea a fost împuşcată din greşeală.

Kendall se întoarse în scaun.

— Împuşcată! Cu o armă? Oh, vai de mine!

— Da. Cu o armă. O puşcă de vânătoare. O puşcă belgiană cu două ţevi de calibru douăzeci şi opt care i-a aparţinut doctorului. Eu… eu o am în camionetă. În maşina mea. Afară.

— Vai de mine! spuse administratorul din nou. Ea… ea este bine?

— Păi, nu. A murit. Dar a fost un accident.

— A murit! Kendall îşi părăsi scaunul şi se grăbi să traverseze camera şi să închidă uşa. Vai de mine! Vai de mine, e teribil!

Hubert se uita în jos la mâinile lui, având într-una dintre ele pălăria pe care o ţinea de boruri, cu cealaltă întoarsă în poală ca şi când ar fi aşteptat ca un trecător să-i arunce o monedă. Ceea ce făcea acum nu i se mai părea o idee bună. Dar era prea târziu ca să se oprească, prea târziu ca să se întoarcă la ceea ce făcuse înainte. Nici să ascundă ceea ce se petrecuse nu era bine. În puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore – începând cu momentul în care Vanessa Cole venise la uşa căbănuţei lui – ajunsese la o răspântie a vieţii lui în care nu mai putea alege între ceea ce era bine şi ce era rău. Viaţa lui nu mai părea că îi aparţine. Îi aparţinea Vanessei Cole şi lui Jordan Groves şi

Aliciei Groves, iar acum îi aparţinea şi lui Russell Kendall.

— A fost un accident. Ea… deci, a scăpat puşca, care s-a descărcat accidental. E o armă care se declanşează uşor; iar ea trăsese piedica. A fost un accident nefericit. Nu avea mare experienţă cu armele şi astfel de lucruri.

— Oh, Doamne, este teribil! Unde erai când s-a întâmplat aceasta? Ea nu trebuia să umble cu arma! Asta trebuia să fi fost treaba ta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eram chiar acolo. De fapt, când s-a întâmplat, încercam să-i iau puşca, spuse Hubert şi regretă pe loc că spusese. Nu trebuia să ofere informaţia aceea. Nu putea minţi, nu mai putea acum, dar decise să nu mai ofere alte informaţii decât cele care erau absolut necesare, indiferent cât de prosteşte suna.

— Erai acolo? Ai văzut-o? Şi ai adus puşca şi ai pus-o în maşina ta, pentru motive despre care încă nu te voi întreba. Dar cadavrul, cadavrul doamnei Cole? L-ai adus şi pe acela?

— Nu.

— Nu? Unde este ea? Trupul ei, vreau să spun. La Rangeview?

— Păi, este… este în pădure.

— Şi Vanessa Gole, ea unde este? A venit de la lac cu tine?

— Nu.

— Este o veste teribilă. Pur şi simplu teribilă. Momentul nu putea fi unul mai rău. Când se va afla, va fi în toate ziarele. Un asemenea lucru nu este ceva cu care membrii ar vrea să fie asociată în presă Rezervaţia, ştii asta.

— Da.

— Cine mai ştie despre acest lucru? în afară de tine şi de Vanessa Cole, bineînţeles.

Hubert ezită o clipă.

— I-am văzut pe ambasadorul Smith şi pe Sam Laloy pescuind acolo când am venit. Dar nu le-am spus nimic despre asta. Am spus doar că doamna Cole şi fiica nu doreau să aibă companie acum. Hubert detesta modul în care vorbea. Părea un ţărănoi, iar el o ştia, dar nu se putea abţine. Era doar bucuros că Alicia nu putea să-l vadă sau să-l audă.

— Aşa încât doar tu şi Vanessa ştiţi despre accident. Asta e bine. Cum se descurcă ea?

— Bine, cred.

Kendall se lăsă pe spate, îşi împreună mâinile la ceafa şi se uită ţintă în tavan pentru o clipă.

— Sunt tentat să fac ceva indiscret, spuse el. Posibil chiar ilegal. Dar am nevoie de cooperarea ta, Hubert.

— Cum vine asta?

— Încă mai este posibil să păstrăm acest lucru între noi numai. Ştii, să aduci cadavrul doamnei Cole de la lac după lăsarea întunericului în această seară, iar apoi tu şi Vanessa să plecaţi cu maşina undeva în altă parte. Undeva în nordul statului, în Catskills, poate, şi să iei arma cu tine şi să spui că accidentul s-a întâmplat acolo.

— Nu ştiu, domnule Kendall. Cadavrul nu este… Administratorul îl întrerupse:

— Ai fi plătit framuşel pentru serviciile tale, crede-mă. Am un fond disponibil pentru… discreţie. Crezi că o poţi convinge pe domnişoara Cole să fie de acord cu aşa ceva?

— Păi, ca să vă spun adevărul…

— Există favoruri pe care pot să le garantez în schimb. Vrea ca cenuşa tatălui ei să fie în Rezervaţie. Aş putea-o îngădui. Ar putea fi şi alte favoruri.

Hubert clătină din cap.

— Ei bine, nici ea nu vrea să se afle ce s-a întâmplat. Exact ca şi dumneavoastră.

Kendall se lumină.

— Chiar aşa?

— Din alte motive ea nu-şi doreşte să se afle. Dar nici nu vrea ca trupul mamei ei să fie adus aici.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nu putem să-l lăsăm acolo. Ea e moartă, Hubert. Este cadavrul unui om. Voi să spună că ambasadorul Thomas Smith se gândea să cumpere Rangeview şi ar putea să se răzgândească dacă scandalul ar fi asociat cu acest loc, dar se gândi mai bine şi nu pomeni acest lucru. Kendall nu dorea ca altcineva să intervină între el şi ambasador în tranzacţia acesta şi cine ştie cui i-ar mai spune Hubert atunci? Dacă s-ar răspândi zvonul, unul dintre ceilalţi membri ar putea interveni fără a se baz; a pe ajutorul administratorului ca intermediar. Proprietăţile din Rezervaţie erau foarte căutate.

— Păi, pe de-o parte, ei îi e teamă, spuse Hubert.

— Teamă! De ce? Nu a făcut-o ea, nu-i aşa? Adică nu şi-a

împuşcat mama. Credeam că a fost un accident. Doamna Cole a scăpat arma care s-a descărcat accidental, mi-ai spus...

— Păi, asta s-a şi întâmplat, în linii mari.

— În linii mari?

— Da.

Kendall îşi îngustă ochii.

— Ce nu îmi spui?

— Nimic important.

— Orice se întâmplă în Rezervaţie trebuie să mi se raporteze. Mai ales când este vorba de ceva aţâţ de nefavorabil. La fel cum pare şi această afacere.

— Ştiu.

— Hubert, aş putea face în aşa fel încât tu să nu mai lucrezi în Rezervaţie niciodată.

— Ştiu.

— Ai muri de foame fără Rezervaţie. Tu şi jumătate din locuitorii oraşului, adăugă el.

— Ştiu, spuse Hubert şi suspină. Se aplecă în faţă în scaun şi se uită la podea, fără a-şi ridica ochii, şi continuă să-i spună administratorului restul poveştii. Sau aproape tot restul. El nu-i spuse despre faptul că Jordan Groves fusese la Lacul al Doilea şi nu-i spuse că Vanessa Cole îşi răpise mama şi o ţinea prizonieră la cabană de câteva zile.

Administratorul îl ascultă în tăcere. Când Hubert termină, Kendall se ridică drept în picioare şi îşi îndepărtă scamele invizibile de pe cămaşă şi-şi aranja hârtiile şi creioanele pe biroul lui câteva clipe. Loviturile mingii de tenis şi din când în când hohotele de râs ale jucătorilor se auzeau vag pătrunzând înăuntru prin fereastra deschisă.

Administratorul trase aer tare pe nas.

— Eşti un idiot nenorocit, declară el. Eşti de două ori un idiot nenorocit! mai întâi pentru că ai fost de acord cu fata aceea Cole şi ai îngropat-o pe niama ei în Rezervaţie, când ar fi trebuit pur şi simplu să vii aici imediat şi să-mi spui despre accident. Am fi putut rezolva totul chiar mai discret, fără să ştie nimeni. Aşa încât în primul rând eşti un idiot pentru că ai fost de acord cu ea, şi numai Dumnezeu ştie de ce ai făcut asta, iar în al doilea rând, eşti un idiot pentru că ai venit aici şi mi-ai spus ce ai făcut cu cadavrul femeii. Şi numai Dumnezeu ştie de ce ai făcut as tal

— Ce trebuia să fi făcut atunci? întrebă Hubert. El chiar îşi dorea sincer să ştie. Nu sunt un idiot, domnule Kendall. El se aşeză din nou în scaun şi se uită atent la administrator.

— Chiar aşa? Administratorul râse, un râs lipsit de veselie, şi scutură din cap. Ceea ce ar fi trebuit să faci era să refuzi să cooperezi cu fata aceea şi să vii imediat la mine astfel încât eu să pot să gândesc pentru amândoi. Acum nu am altă şansă decât să merg după litera legii. După regulile Rezervaţiei. Trebuie să-l sun pe şerif, iar mâine să trimit un echipaj acolo să dezgroape cadavrul doamnei Cole şi să-l aducă aici. Districtul va vrea probabil o autopsie înainte să emită certificatul de deces propriu-zis. Va fi scris totul în ziare. Oh, cât o să le placă. Şi nu mai ziarelor locale. Kaltenbom va da ştirea la radio. Va ajunge la jurnalele de actualităţi. Iar proprietatea Cole va fi compromisă pentru câţiva ani. Sau în mâinile nebunei ălei a de fete. Şi cine ştie că va face ea cu proprietatea.

— Proprietatea?

— Da. Rangeview. Anumite părţi şi-au exprimat interesul în a cumpăra Rangeview de la doamna Cole. Putea să fie o tranzacţie privată, discret rezolvată de mine. Aceştia sunt oameni foarte bine cunoscuţi în societate, Hubert. Nu le place ca numele sau activităţile lor sau afacerile lor financiare să fie în ziare sau asociate cu oameni ca Vanessa Cole, care îşi doreşte ca numele ei să fie în ziare şi feţişoara ei drăguţă la „March of Time”. Nu mă aştept ca tu să înţelegi acest lucru. Dar mă aştept ca tu să reacţionezi raţional. Şi să laşi discreţia în seama mea. Asta se presupune că e treaba mea, Hubert. Talentul meu deosebit. Este motivul pentru care am această slujbă. Treaba ta, talentul tău, este de a fi ghid şi de a-i proteja pe clienţi aici în Rezervaţie şi de a avea grijă de proprietatea lor pentru ei. Angajatorul tău, să nu uiţi acest lucru, este Rezervaţia. Clienţii tăi plătesc Rezervaţia pentru servicii, iar Rezervaţia te plăteşte pe tine. Loialitatea ta, aşadar, este înainte de toate către Rezervaţie şi doar indirect către clienţii tăi. Regulile pe care noi le urmăm aici, noi toţi, tu şi la fel şi eu, sunt regulile Rezervaţiei, scrise în lege acum mulţi ani, cu generaţii în urmă, de oameni ca tatăl doctorului Cole, când au creat pentru prima oară Rezervaţia ca un sanctuar privat pentru ei înşişi şi pentru familiile şi prietenii lor. Aminteşte-ţi asta. Iar când tu ai ascultat de Vanessa Cole şi ai ajutat-o să o îngroape pe mama ei în Rezervaţie, care practic este pământ sacru pentru aceşti oameni, mai ales pentru

membrii precum ambasadorul Smith, ai cărui părinţi şi bunici au întemeiat Rezervaţia, când ai făcut asta, Hubert, ai încălcat regulile Rezervaţiei. Să nu fie morminte în Rezervaţie. Niciunul. Aceasta este regula care se aplică aici, Hubert, în timp ce eu aş fi ocolit acea regulă pentru Vanessa Cole în ceea ce priveşte cenuşa doctorului Cole, în schimbul acordului ei de a schimba locul nefericitului accident al mamei ei, acum, datorită ţie, este prea târziu pentru aşa ceva. Va trebui să mergem acolo mâine cu o echipă şi să săpăm după cadavru pe timpul zilei. Cât de adânc l-ai îngropat?

— Cam la doi metri, cred.

— Oh, vai de mine. La doi metri adâncime. Păi, uite, vezi. Nu există niciun mod să facem acest lucru repede, neoficial, fără să fie consemnat undeva. Discret. Kendall se întinse după telefon cu o mână şi îi făcu semn ghidului să plece cu dosul celeilalte mâini. Este prea târziu să mai facem ceva azi, se va întuneca peste câteva ore. Să fii aici mâine la ora opt. Vor fi vreo doi-trei oameni care să meargă cu tine. Şi probabil şeriful.

Hubert dădu din cap afirmativ şi se trase repede din îmbrăţişarea lipicioasă a scaunului. Când se ridică în picioare, se simţi neobişnuit de înalt, ca şi când ar fi fost undeva în afara trupului lui şi privea de sus în jos. Bărbatul pe care îl văzu mai jos era un bărbat scund, şubred, îmbătrânit înainte de vreme – un bărbat care fusese ghid în Adirondack.

Soarele trecuse dincolo de Range, iar umbra lungă a munţilor se întindea dincolo de lac de la vest la est, iar lumina din Apartamentul Cenuşăresei scăzuse repede. Jordan Groves şi Vanessa Von Heidenstamm nu vedeau întunericul care se apropia, încă făceau dragoste. Începuse încet, tandru, faţă în faţă, cu privirile îndelungate, ca şi când ar fi fost doi fraţi care se despărţeau pentru multă vreme şi acum se priveau pentru ultima dată, luându-şi rămas bun, adunând toate detaliile pe care neglijaseră să le observe până acum. Îşi scoseseră hainele unul altuia cu gesturi delicate, precise, ca şi când ar fi pregăth un model pentru un artist, iar după ce rămăseseră goi, aşezaţi pe marginea patului, se întorseseră unul spre altul şi cu mâinile aşezate unul pe umerii goi ai celuilalt, se sărutaseră – drăgăstos, ca şi când ar fi ajuns cu uşurare şi cu recunoştinţă la finalul paşnic al unei dispute dureros de mult prelungite. Şi apoi se îmbrăţişaseră, mâinile lor mângâind pieptul şi spatele şi braţele celuilah – pielea ei era netedă

şi catifelată ca o mătase fină, pielea lui albă ca de alabastru întinsă peste muşchi şi oase – iar trupurile lor îşi pierduseră treptat graniţele şi se amestecaseră într-un al treilea trup, unul care conţinea toate diferenţelor feminine şi masculine şi ştergea întreg contrastul anatomic şi inversiunile.

Pasiunea lor crescuse încet. A lui datorită faptului că nu mai făcuse dragoste aşa niciodată, delicat, într-un fel jucăuş, perfect conştient de fiecare răsucire uşoară, şi asta, deşi îl înspăimânta puţin, îl şi excita într-un manieră nouă. Şi a ei creştea uşor, dar acest lucru se întâmpla pentru că ea făcuse dragoste în acest fel de multe ori înainte şi ştia foarte bine efectele asupra unui bărbat care era obişnuit să facă dragoste repede şi eficient cu o femeie fără să fie conştient că uita de sine până mai târziu, când uitarea se transformase într-o vagă amintire. Bărbaţii precum Jordan Groves, egocentrici senzualişti, bărbaţi al căror mod de a face dragoste le aducea în final o satisfacţie minată de tainicul sentiment al pierderii, erau rareori cu adevărat satisfăcuţi de o femeie; se întâmpla asta doar dacă femeia reuşea să-l încetinească în graba nestăvilită, pentru a se întoarce la acea vagă amintire. El trebuia să fie adus, bucăţică cu bucăţică, celulă cu celulă, la o stare în care să fie perfect conştient de corpul lui, mişcându-se, ca şi când el ar fi fost o femeie, din afară înăuntru, mai degrabă decât dinăuntru în afară, astfel încât, dacă nu şi-ar mai fi simţit trupul, el să nu mai simtă nimic. Bărbaţii precum Jordan Groves, cu acea nevoie nerăbdătoare de a se întoarce la extazul pe care abia şi-l aminteau, trebuiau să fie frânaţi şi încetiniţi. Erau singurii bărbaţi capabili să trezească pasiunea Vanessei. Să-i încetinească până aproape de punctul de oprire îi dădea asupra lor o putere care altfel îi lipsea. O proiecta în afara ei şi spre o altă fiinţă omenească şi, prin aceasta, spre vidul care vibra, iar când acest lucru se întâmpla ea ţipa de bucurie. După aceea, nu avea nicio amintire a ţipătului, afla că ţipase de la amantul ei, ca şi când ar fi fost altundeva în tot acest timp. Pentru că ea chiar fusese în altă parte – ea părăsise camera încuiată şi păzită, întunecată a trupului ei pentru a ajunge la uitarea de sine, unde nu mai trebuia nimeni curtat sau sedus, unde nu exista nimeni care să-i afirme realitatea prin intermediul privirii sale, şi nimeni care să eşueze în a face acest lucru din nou şi din nou. A face dragoste cu bărbaţi ca Jordan Groves – şi făcuse acest lucru de multe ori – îi permitea Vanessei Cole să creadă pentru câteva momente în realitatea susţinută a fiinţei ei

esenţiale, chiar dacă după aceea nu-şi putea nici măcar aminti că avusese o asemenea experienţă. După aceea era ca şi cum conştiinţa de sine fusese îndepărtată chirurgical, şi tot ce îi rămăsese ei pentru a merge mai departe, tot ceea ce avea ea, ar fi fost fantoma acestei conştiinţe. Dar credinţa Vanessei în existenţa ei, asemenea credinţei creştinului într-un Dumnezeu pe care nu l-a cunoscut, îi dădea Vanessei putere şi câte o porţie mică, trecătoare de seninătate, şi timp de mulţi ani acea credinţă o împiedicase să se sinucidă.

Era aproape întuneric când au auzit paşi pe terasa din faţa casei şi scârţâitul uşii verandei deschizându-se şi închizându-se şi pe cineva traversând veranda şi bătând uşor la uşa camerei de zi. Jordan se întinse să-şi ia hainele şi rapid începu să se îmbrace, în timp ce Vanessa se ridică calmă din pat, se duse goală până în camera în care se îmbrăca de obicei şi reveni înfăşurată într-un cearşaf de bumbac. Îi spuse lui să rămână unde era, iar ea ieşi din dormitor, închizând bine uşa în spatele ei. Jordan se uită cu grijă de la fereastră de-a lungul faţadei casei spre verandă. În umbra deasă a pinilor înalţi, chiar şi cu lima plină care se ridica în răsărit, era prea întuneric pentru ca el să distingă cine era acolo, cu excepţia faptului că era un bărbat. La uşa camerei de zi Vanessa strigă:

— Cine este?

— Sunt eu, Hubert. Hubert St. Germain, domnişoară Cole.

— Ce vrei? Nu sunt îmbrăcată.

— Trebuie să vă vorbesc, domnişoară Cole.

— Eşti singur?

— Da.

Ea deschise uşa, dar nu-l invită înăuntru.

— Ce vrei? Nu ar trebui să fii aici, ştii. Aerul rece intră repede în cameră, iar ea se înfiora şi-şi trase cearşafurile mai strâns pe lângă ea. Ştia deja: ghidul îi aducea veşti pe care nu dorea să le audă.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să vin. Dar trebuie să vă previn.

— Despre ce, vin englezii?

— Nu. Am făcut ceva ce am crezut… am crezut că era cel mai bun lucru de făcut. Singurul lucru pe care îl puteam face, în circumstanţele date. Numai că nu a ieşit cum trebuie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hubert, parcă ai fi fost un băieţel rău. Nu mai ocoli atâta şi spune-mi, spuse ea, deşi ştia deja ce făcuse el şi ceea ce va urma. Se întoarse şi îi spuse să intre înăuntru,

apoi merse până la uşa dormitorului ei şi-l strigă pe Jordan: Ieşi afară. Este Paul Revere. Vin englezii. El i-a spus cuiva, îşi zise ea. Nenorocitul, prostul. Ea nu ar fi trebuit să aibă încredere în el niciodată. Era chiar mai slab decât crezuse ea.

Întorcându-se în camera de zi, se duse cu paşi mari până la bar şi-şi turnă o jumătate de pahar de rom şi făcu acelaşi lucru pentru Iordan.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă ea pe Hubert. Aşază-te şi bea ceva, spuse ea. Apoi: Nu, aprinde focul mai întâi, vrei? Este rece aici.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, cred. Bxmă, Jordan, spuse el când artistul intră în cameră îmbrăcat, dar fără cămaşă, cu haina de piele închisă cu fermoarul.

— Ce naiba cauţi aici? spuse Jordan.

— Mi-e teamă că e purtătorul de veşti proaste. Ce vrei, Hubert? De băut, vreau să spun.

— Acelaşi lucru ca şi voi, îmi închipui.

— Îţi închipui. Doar atât poţi, să-ţi închipui?

— Nu. Mai ştiu nişte lucruri. O să beau ce beţi şi dumneavoastră şi Jordan, spuse el. Îngenunche în faţa şemineului, mototoli un ziar înăuntru şi puse nişte vreascuri şi în timp ce ceilalţi îl priveau în tăcere, el aprinse focul.

Jordan se trânti într-un scaun mare şi se uită la el. Într-un târziu, îl întrebă:

— Care e vestea proastă, Hubert? Nu, nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Te-ai întors la cabana ta şi ai stat acolo uitându-te la câinele tău şi ai avut o criză de conştiinţă. Aşa-i?

Hubert se ridică în picioare şi se uită la Jordan, apoi la Vanessa, care îi dăduse băutura. Vreascurile de pin care ardeau trosneau cu zgomot în spatele lui. Îşi dădu seama că ei îşi petrecuseră după-amiaza făcând dragoste şi se bucură de acest lucru. Atât de multe se sfărâmau şi se reconfigurau încât el simţi că era într-un fel reconfortant să vadă aşa ceva. Ce naiba, să se prăbuşească totul, gândi el. Ceea ce s-a stricat nu mai poate fi reparat. Era chiar bucuros că Alicia şi el nu vor mai putea să se mai vadă vreodată, iar el nu va mai putea să lucreze în Rezervaţie. Era mai bine ca nimic să nu mai fie la fel, decât să aibă parte de aceleaşi lucruri vechi, iremediabil sfărâmate.

— Da, ai dreptate, îi spuse el lui Jordan. Cam aşa a fost.

— Dumnezeule, spuse Vanessa. Cam aşa a fost. Ea se mişca de la

masă la masă, aprinzând lămpile cu kerosen care umplură camera mare, cu tavanul înalt, de o lumină palidă, portocalie. Tatăl meu a murit doar de câteva săptămâni, iar mama a fost împuşcată azi-dimineaţă, un accident regretabil, trist după cum noi toţi ştim, cenuşa tatii este în lac, iar impul mamei este îngropat în pădure, ambele fapte ilegale, iar tu ai o mică crise de conscience! Vino-ţi în fire, Hubert. Nici măcar nu începusem să jelesc cum trebuie toate nenorocirile astea, iar între timp tu te simţi puţin vinovat? De ce ar trebui să ne pese de asta?

— Dacă asta ar fi fost totul, că eu am vorbit cu Alicia despre… despre ce s-a întâmplat în această dimineaţă şi totul, nu aş mai fi venit aici în seara aceasta. Aş fi lăsat lucrurile cum sunt.

— Ce ai făcut? spuse Jordan. I-ai spus Aliciei? Iisuse!

— De ce naiba ai face asta, Hubert? Ce-a fost în mintea ta? Jordan spuse:

— O să-ţi spun eu ce a fost în mintea lui. Şi-a cărat bagajul de vinovăţie direct la amanta lui, soţia mea, pentru că nu putea scape de el, iar Alicia este singura persoană cunoscută de el care ar păstra secretul, de vreme ce şi eu sunt implicat în asta, iar ea este căsătorită cu mine, tatăl copiilor ei, astfel fiind obligată să mă protejeze. În afară de asta, ea se pricepe să păstreze secretele, nu-i aşa, Hubie? Aşa că acum Alicia ştie despre acest lucru, iar tu te simţi vinovat şi de asta. Ai o a doua criză de conştiinţă şi ai vâslit până aici pe întuneric ca să te descarci. Poţi să te culci cu nevasta altuia, dar nu poţi suporta să ai gânduri rele despre tine însuţi. Mai bine obişnuieşte-te cu asta, Hubie.

— Jordan, nu-mi spune Hubie.

— O să-ţi spun cum naiba vreau.

Hubert se uită la Jordan şi apoi la Vanessa. Complicii lui de fărădelegi. Tovarăşii lui mincinoşi. Adulterini. Toţi erau implicaţi laolaltă, dar fiecare pentru sine. Nu mai ştia cine era fiecare dintre ei, nici măcar Alicia. Nu măcar el însuşi. Tot ce ştia era ceea ce făcuseră ei. Nu ştia de ce, cu toate acestea.

— Opriţi-vă amândoi, spuse Vanessa. Pur şi simplu spune-ne restul, Hubert.

— Mâine dimineaţă Kendall mă va trimite pe mine şi pe alţi câţiva băieţi de la Club aici cu Dan Peters să dezgropăm cadavrul mamei dumneavoastră şi să-l ducem pentru autopsie şi toate celelalte. El făcu o pauză timp de o clipă şi îi lăsă să se obişnuiască cu informaţia.

Peters este şeriful de la Essex County, adăugă el.

Vanessa şi Jordan se uitară unul la altul, apoi îşi întoarseră privirea şi se uitară fără nicio expresie la foc, privind vieţile lor viitoare cum se scurgeau, separate una de alta, cum se scurge ca apa printre degete.

Hubert spuse:

— Kendall ştie ce s-a întâmplat astăzi aici.

— Îmi dau seama. Cine i-a spus? întrebă Jordan. Alicia? Tu i-ai spus ce s-a întâmplat, iar ea s-a dus la Kendall? Nu îi stătea în fire Aliciei în fire să îl trădeze. Dar nici nu îi stătea în fire, aşa cum crezuse el odată, să-l trădeze culcându-se cu un alt bărbat şi Continuând să o facă şi să mintă în legătură cu acest lucru pentru câteva luni. Chiar să se îndrăgostească de el. Nu mai exista mare lucru în viaţa lui care să fie previzibil, cu excepţia minciunilor şi a trădării.

— Tu i-ai spus, nu-i aşa, Hubert? spuse Vanessa. Din pricina Aliciei. Pentru că era ceea ce a dorit ea să faci.

— Da. Nu sunt sigur că asta şi-a dorit ea, cu toate acestea. Am făcut-o pentru mine.

— Oh, Hubert St. Germain, eşti ca o molie în flăcări.

— Ce vrei să spui?

— Nu poţi rezista în faţa a ceea ce te distruge. Crezi că eşti sincer, dar acţionezi dintr-un instinct orb, stupid.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am crezut că fac ce e bine. Măcar la sfârşit.

Jordan spuse:

— I-ai spus lui Kendall despre mine că sunt implicat?

— Nu.

— Ei bine, asta e ceva, cred. Dar Alicia, ea ştie totul?

— Da.

Jordan îşi scoase tutanul şi foiţa din haină şi îşi făcu o ţigară. Vanessa stătea faţă în faţă cu el, învârtindu-şi paharul şi uitându-se în el. Hubert se uita la foc şi îşi bău romul, punând paharul greu pe capătul mesei din apropierea lui. Trei minute întregi trecură în linişte, cu excepţia trosnetului focului din şemineu. Apoi Hubert merse spre uşă. Se opri acolo câteva secunde, ca şi când ar fi aşteptat să-l oprească cineva, să-l întrebe unde merge, de ce pleacă, de ce făcuse ceea ce făcuse. Dar nimeni nu întreba nimic, iar el era bucuros. Nu ar fi ştiut ce să răspundă. Nu ştia încotro merge sau de ce pleca sau de ce făcuse

ceea ce făcuse. Deschise uşa şi plecă de lângă ei. Să se prăbuşească totul.

Jordan îşi părăsi scaunul şi trecu lângă Vanessa şi stătu în spatele ei şi îşi puse mâinile pe umerii ei, care erau goi sub cearşaf, şi dădu la o parte cearşaful şi îi simţi pielea rece. Lumina focului îi strălucea peste sâni, iar artistul gândi că ar fi fost un tablou frumos – o femeie care stătea jos, aproape dezbrăcată, văzută din spate şi de sus în acest fel, cu părul ei de un roşcat deschis desfăcut şi lung şi luminat de licăririle roşii şi portocalii ale focului, umerii de culoarea untului şi sânii ei plini, fermi, cu sfârcurile roz abia vizibile, cearşaful alb prăbuşit peste poală; iar din întunericul care o înconjura formele obscure ale mobilierului se iveau ameninţătoare, forme impieri sonale care puneau uşor stăpânire pe spaţiul luminat pe care – i femeia goală îl umplea, gânditoare şi gravă. Focul din vatră şi lămpile cu kerosen erau în afara cadrului. Toată lumina care cădea asupra femeii era lumină reflectată. El îşi luă mâinile de pe umerii ei – nu voia ca mâinile lui să fie în tablou, doar femeia singură în camera aproape întunecată, goală şi tristă şi în pericol şi conştientă de tot ceea ce era în tablou frumos şi memorabil.

— Te uiţi la mine, nu-i aşa? spuse ea pe un ton jos, lipsit de inflexiuni. Ea simţea căldura şi lumina focului şi a lămpilor pe faţa şi pe corpul ei şi căldura şi lumina din privirea bărbatului care stătea în picioare în spatele ei, şi era plină de o bucurie de neexprimat. Lumina caldă a focului şi privirea bărbatului o solidificau, îi dădeau trupului şi minţii ei trei dimensiuni depline şi îi făceau eul, care într-o lume fixă se rotea şi îşi schimba forma, să se oprească, iar când ea devenea centrul acestei lumi, lumea începea să se învârtă în locul ei. Acest sentiment trebuie să-l aibă toţi ceilalţi oameni, gândi ea.

Jordan nu putu rezista să nu o atingă şi îşi puse mâinile din nou pe umerii ei. Ea se scutură.

— Doar priveşte-mă. Continuă să mă priveşti.

— Vreau să te ating.

— Fără atingeri, spuse ea. Era vocea unui copil, înaltă şi subţire, aproape ca o rugăminte.

Jordan se dădu cu un pas în spate şi într-o parte şi încercă să o privească dintr-un alt unghi, trei sferturi din perspectivă, dar nu avea acelaşi mister şi aceeaşi tristeţe ca şi când s-ar fi uitat la ea din spate şi de sus. Era doar portretul unei femei oarecare acum, un model instruit

de artist să stea goală în scaun cu un cearşaf căzut peste şolduri. Femeia pe care o văzuse înainte dispăruse.

— Nu ar trebui să fiu aici, spuse el. Mai ales acum.

— Nu.

— Ce vei face când vor veni aici mâine?

— Ce va fi nevoie.

— Ce le vei spune?

— Orice va fi nevoie.

— Le vei spune despre mine? întrebă el. Că am fost aici?

— Nu.

— E în regulă…? în seara aceasta, vreau să spun. Să fii aici singură.

— Nu am fost niciodată altfel decât singură. O să-mi fie bine.

El se aplecă să o sărute, iar ea se întoarse.

— Am spus fără atingeri.

Vanessa îl auzi închizând uşa din afară şi traversând pontonul. Apoi linişte – cu excepţia zgomotului sec, şoptit al focului. Ea se întoarse în scaun şi prinse cu ambele mâini bolul de sticlă de un verde deschis al lămpii cu kerosen de pe masa de lângă ea şi o ridică în aer. Se ridică în picioare, iar cearşaful căzu de pe ea şi ea rămase goală. Ea duse lampa lângă şemineu. Focul care pâlpâia îi încălzea pântecele şi sânii şi coapsele, lumina lui galbenă strălucea pe pielea palidă a degetelor ei. Ea aşeză uşor bolul de sticlă pe poliţa de deasupra căminului tăiat în piatră ca şi când ar fi dus o ofrandă la un altar întorcându-se, luă o a doua lampă de pe masă şi traversă camera de zi. Fâşii de lumină portocalie alunecau şi se jucau pe pereţi şi pe tavanul înalt pe măsură ce ea traversa holul întunecat şi se întorcea din hol şi intra în bibliotecă.

Tot ce trebuie să ştii este în bibliotecă.

— Uită-te în bibliotecă, îi spuse ea lui Jordan.

El pusese la îndoială afirmaţia că terminase universitatea când avea şaisprezece ani, iar ea îl trimisese să verifice registrul social, chiar dacă ştia că registrul social nu-i va confirma sau infirma pretenţia. Ea juca teatru pentru el, amestecând minciunile cu adevărul, iar el, firește, nu credea nimic. Tot ce trebuie să ştii se află în bibliotecă. Totul, îi spusese ea lui, cu o bruscă certitudine terifiantă pe care până atunci nu o avusese niciodată. Vanessa ştia dintr-odată ce să caute şi unde să caute. Nu existau niciun fel de speculaţii sau supoziţii în legătură cu

acest fapt; ştia că un dosar gros de carton care era prins cu o panglică neagră se găsea într-un dulăpior de lemn încuiat construit în rafturile din spatele scaunului în care citea tatăl ei. Fusese întotdeauna acolo, ea evitase întotdeauna să se uite la el, şi dosarul devenise invizibil pentru ea. Ea aşează lampa pe podea şi trase scaunul greu capitonat cu piele de lângă perete. Trase tare de mânerul de la dulăpior, iar acesta se rupse în mâna ei. Luând un vătrai din colţul şemineului de lângă ea, sparse panourile subţiri din care era făcută uşa dulăpiorului dintr-o duzină de lovituri. Înăuntrul dulăpiorului văzu ceea ştiuse că era acolo. Scoase dosarul din carton din dulăpior şi se aşează pe podea şi îl ţinu în poală şi era pe cale de a desface panglica şi de a-l deschide, când acesta parcă îi arse pielea dezgolită cu o căldură întunecată. Împinse dosarul jos din poală pe podea. Apoi se ridică şi îl luă din nou. Era rece la atingere, acum că ea nu mai voia să-l deschidă.

Vanessa ieşi din bibliotecă şi duse dosarul în camera de zi. Acolo îl ţinu pe piept şi se uită la foc pentru câteva clipe. Flăcările începeau să moară, iar ea tremura de frig acum. Îngenunchind, puse dosarul în faţa gurii şemineului. Se întinse în spatele ei după cearşaful căzut şi şi-l înfăşură înjurai umerilor ca pe o robă. În genunchi, se uită îndelung la dosar şi întinse o mână şi îl împinse centimetri înspre focul aprins, în tot acest timp murmurând şi scuturându-şi capul într-o parte şi în cealaltă, ca şi când s-ar fi certat cu ea însăşi. Împinse dosaral câţiva centimetri înspre flăcări. Se uită în sus spre poliţa de deasupra căminului. Simţea căldura flăcărilor pe faţă şi pe gât. Humpty Dumpty stătea pe un zid. Humpty Dumpty a căzut tare şi toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui nu au mai putut să-l facă la loc pe Humpty Dumpty…

Se ridică în picioare şi se apropie uşor de poliţa de deasupra căminului, se întinse şi luă lampa cu kerosen. Ţinând-o în mâini, se dădu câţiva paşi în spate şi se depărta de foc. Aruncă lampa în gura luminată de flăcări a şemineului şi în întunericul din spatele lui, iar întreaga cameră se umplu de o izbucnire de lumină caldă.

Luna plină de deasupra lacului era precum un ochi gigantic, dilatat care privea spre pământ de pe o planetă mai mare, unde nu existau umbre sau vreun alt fel de întuneric şi-l ajuta pe Jordan să-şi găsească dramul destul de uşor de-a lungul malului pietros. Îşi croi drum printre tufişurile crescute prea mult şi merse, stropind, de-a lungul unui pârâiaş mic, cu albia plină de pietre, către golful ascuns la un kilometru înspre sud de cabană, unde era ancorat avionul lui.

Păşind pe flotoral din apropiere, trase ancorele şi le eliberă de fundul lacului, se urcă în carlingă şi porni motoral. Cârmi şi aduse avionul înspre sud, cu faţe, la vântul domol. O fâşie îngustă de lumină lunară trecu peste apă în faţa lui ca o potecă ondulată, puternic luminată, iar decolarea avionului de-a lungul ei a fost rapidă, sigură şi lină, descriind un arc care se ridică graţios de pe suprafaţa lacului spre cerul fără nori, plin de stele. Pe când trecea de Rangeview, avea privirea aţintită la stelele de dinaintea lui şi nu văzu ferestrele de la camera de zi care îşi schimbară dintr-odată culoarea – portocaliul închis care izbucnise într-un galben aprins.

Alicia se mişcă încet prin casă stingând luminile una după alta. Băieţii adormiseră – toată ziua şi toată seara ei fuseseră emoţionaţi şi gravi, ca şi când ar fi ştiut că exista ceva care avea să le schimbe iremediabil vieţile, chiar dacă Alicia făcuse toate eforturile să se poarte ca şi cum era o zi obişnuită de vară din viaţa familiei Groves. Papa plecase undeva cu avionul lui, dar se va întoarce într-o zi sau două, le spuse ea, poate chiar în acea seară. Unde plecase papa? întrebaseră ei. Ea nu ştia prea bine, era vorba de afaceri, îi venise ei repede în minte, plecase devreme în zori, înainte ca ei să se fi trezit, şi nu-i spusese nimic. Ei memoraseră versurile şi repetaseră cântecele lui Jimmie Rodgers, iar în timpul după-amiezii, după ce Hubert venise şi plecase, ea le ceruse băieţilor să o ajute în continuare pe noua asistentă a lui papa să înveţe tot ce se putea despre atelier, le spuse să se ducă să o înveţe pe fată numele şi locurile diferitelor unelte şi materiale la fel cum îi învăţase papa pe ei, făcând un inventar al tuturor tipurilor de cerneală şi vopsele şi chiar al foilor de hârtie organizate după greutate şi formă şi al rolelor de pânză şi al cadrelor şi al pensulelor, cuţitelor, dălţilor drepte, dălţilor semirotunde – aducându-le aminte lui Wolf şi lui Bear că Frances nu mai fusese într-un atelier adevărat de artist până ieri şi că dacă o ajutau pe ea, îl ajutau pe papa, pentru că atunci când se va întoarce el va avea o mulţime de lucru şi nu va avea timp să o instruiască el însuşi.

Ştiindu-i pe Frances şi pe băieţi în atelier, Alicia a continuat să se comporte ca şi când ar fi fost o zi obişnuită dintr-o după-amiază târzie de iulie – plivind în grădină, adunând primii dovleci şi castraveţi de vară, punând suporturi noi tomatelor care stăteau să se rupă sub greutatea roşiilor care crescuseră rapid. Iar mai apoi îi duse pe Bear şi pe Wolf să înoate în lac, iar câinii, la fel de neliniştiţi şi de gravi ca

băieţii, pentru prima oară au refuzat să intre în apă. Statură pe ţărmul nisipos şi îi priviră, ca şi când i-ar fi protejat, pe băieţii care înotau riguros nu departe de ţărm, iar când copiii ieşiră din apă şi Alicia îi înfăşură în prosoape, câinii se lungiră pe nisipul cald de pe plaja îngustă şi îşi continuară vegherea, ca şi când ceva ciudat se întâmpla, când, de fapt, totul era normal, viaţa curgea ca de obicei, o altă după-amiază şi seară a familiei Groves.

Dar nu era viaţa lor obişnuită, şi ei toţi ştiau acest lucru, chiar şi Frances, asistenta cea nouă a lui Jordan, care la sfârşitul zilei veni la Alicia şi o întrebă dacă nu ar trebui să rămână acasă a doua zi şi să aştepte ca domnul Groves să-i telefoneze înainte ca ea să se întoarcă la lucru. Alicia îi spuse că da, era chiar o idee bună, de vreme ce ea nu ştia sigur când se va întoarce Jordan, şi nu avea niciun rost ca fata să piardă vremea la studio dacă nu era el acolo ca să-i spună ce avea de făcut. Doar dacă nu cumva ea avea nevoie de mai mult timp pentru a se familiariza cu uneltele şi materialele artistului. Fata spuse că nu, băieţii o învăţaseră foarte multe, spuse ea. Ea mai zise că băieţii erau uimitori. Atât de deştepţi şi de săritori şi de bine crescuţi. Alicia îi mulţumi şi îi dădu nişte bani pentru cele două zile de lucru şi o trimise să-şi vadă de ale ei, crezând că nu o va mai vedea pe această fată din nou sau, cel puţin, nu aici. Se va întâlni cu ea întâmplător prin oraş, poate, o va vedea din când în când la băcănie, iar fata va întreba de băieţi, evitând în mod politicos să întrebe de domnul Groves sau de scurta perioadă în care fusese angajată ca asistentă la atelierul lui. Pentru că el nu va mai fi aici, lucrând în atelierul lui, având grijă de gospodărie, crescându-şi fiii, împărţindu-şi viaţa cu soţia lui. Alicia nu ştia unde era el sau ce făcea acolo sau cu cine era, dar când se trezise în zori în sunetul motorului şi auzise avionul decolând şi zburând pe deasupra casei şi în susul văii, ea ştiuse că el se va întoarce doar ca să-şi organizeze absenţa permanentă din această casă şi de lângă ea, şi de acum înainte fiii lui vor fi simpli vizitatori în viaţa lui, oaspeţii lui nefericiţi pe timpul sărbătorilor sau al vacanţelor şcolare.

Ea nu fu surprinsă, în timp ce se plimba prin casă stingând luminile, cufundând casă, cameră după cameră, în întuneric, că nu lăsase, ca de obicei, o lumină aprinsă lângă uşa bucătăriei pentru el. Trecu prin bibliotecă, unde cu abia douăzeci şi patra de ore în urmă, ea şi Jordan se ţinuseră în braţe şi plânseseră răul făcut căsniciei lor fiecare şi împreună, şi stătu o clipă lângă biroul lui ca şi când el ar fi

fost încă aşezat acolo, iar ea aştepta să se întoarcă spre ea şi să spună Toate sunt iertate şi Toate minciunile şi trădările noastre sunt de domeniul trecutului acum. Privirea ei căzu pe coşul împletit de paie de lângă birou şi văzu înăuntral lui o scrisoare lipită şi cu timbrarantă în jumătate şi iar în jumătate, scrisă pe hârtia de scris crem a lui Jordan, cu logo-ul lui personal atât de cunoscut ei, cu adresa de returnare şi antetul scrisorii – un râu. Râul Iordanului, îi explicase el o dată, reprezentat de trei valuri paralele, crescând lângă trei pini. Era însemnul lui, pecetea lui, semnătura lui. Ea se aplecă spre coş şi ridică cele patru bucăţi ale scrisorii şi ale pliculuirante şi văzu că îi era adresată lui John Dos Passos. Îşi dădu seama unde va pleca soţul ei când o va părăsi. Nu citise ceea ce el îi scrisese lui Dos. Nu avea nevoie să citească – el îi scrisese înainte să afle de trădarea ei şi de lunile de minciună. El îi scrisese când crezuse că ştia cine e ea. Totul era diferit acum. Iar apoi auzi zumzăitul înalt, nazal al avionului la distanţă, cu tonul scăzând, iar volumul crescând uşor pe măsură ce se apropia dinspre nord către casă.

Tânăra femeie americană stătea singură la fereastra iată dinspre promenada de pe Puntea A, ignorată acum de ceilalţi pasageri, pentru că nu mai încercau să converseze cu ea. Cu puţin după ora două după-amiaza, stewardul anunţă că ar fi. posibil în curând să vadă coasta Lumii celei Noi. Dedesubt, apele călduţe ale Gulf Stream-ului se amestecau cu curentul rece al Atlanticului de Nord. Pentru prima oară de când părăsise Frankfurtul, cerul se însenină, iar pasagerii de pe promenadă se uitau în jos de pe Hindenburg la umbra prelungă care trecea peste apele verzi-albastre. În depărtare, părând nişte bărcuţe cu pânze, aisbergurile desprinse din gheţarii Groenlandei pluteau înspre sud-est, duse de curentul Labrador în curând aeronava trecu îndeajuns de aproape de un aisberg pentru ca pasagerii să-l vadă în toată măreţia lui. Era un munte de gheaţă scânteind în lumina soarelui, cu o bază enormă de un verde pal vizibilă de sub suprafaţa mării. Un curcubeu dublu îi înconjura vârful alb. Se auzi un zgomot brusc, o bubuitură şi apoi un trosnet care răzbătu până în interiorul aeronavei, iar muntele de gheaţă păru că se desface în bucăţi. O treime din el se desprinse şi alunecă uşor în mare. Fragmentarea unui gheţar, aşa se numeşte fenomenul, zise un bărbat care stătea lângă tânără. Ea se întoarse repede. Era bărbatul scund a cărui păpuşă Dresden, darul pentru fiica lui, fusese verificată la hotelul din Frankfurt. Bărbatul zâmbi. Gheţarul

mamă dă naştere unui pui de aisberg, adăugă el. Drăguţ, nu? Ea spuse: Da. Vă aşteaptă fiica dumneavoastră când ajungem mâine? întrebă ea. El spuse că aşa spera, iar femeia îşi închise ochii pentru o clipă şi zâmbi cald, ca şi când şi-ar fi imaginat întâlnirea veselă a tatălui şi a fetei. Ea spuse: Fiica dumneavoastră va adora păpuşa pe care i-o duceţi. El spuse din nou că aşa spera, iar ea zise: Oh, sunt sigură de asta. Ea se întoarse din nou către fereastră, iar umbra aeronavei gigantice trecu pe deasupra aisbergului de dedesubt – acum două aisberguri, o mamă şi o fiică – dizolvându-se în curcubeul dublu şi întunecând spre gri strălucirea albă a gheţii.

Peste noapte vântul se înteţi, un vânt care sufla fumul de la nord spre sud în Rezervaţie, departe de Tunbridge şi de Clubul Tamarack, ducând filmul tot mai departe în văile şi dealurile împădurite ale Rezervaţiei şi în sus pe crestele dinspre sud ale munţilor Great Range, peste vârfuri şi spre terenurile fermelor şi spre sate, unde fumul se risipi într-o ceaţă care apoi se ridică în cerul întunecat, nevăzut nicăieri de oameni, înăuntrul sau în afara Rezervaţiei, simţit doar de animalele şi păsările care locuiau în Rezervaţie, cerbii, urşii şi coioţii, lincşii şi pescăruşii albaştri, vulpile, lăstunii şi nurcile, şoimii şi vulturii şi corbii de pe vârfurile stâncoase şi, pe lacurile de dedesubt şi în paralele reci care se revărsau în lacuri, castorii şi cufundarii şi gâştele canadiene rămase pe aici, şi, din mlaştini şi apele de suprafaţă din amonte ale râului Tamarack, bâtlanii şi cocorii şi bufniţele care se întorceau din vânătorile lor nocturne ca să se cuibărească pe crengile înalte ale molizilor şi pinilor; mai sus, printre colţurile de stâncă, o pumă solitară îşi ridică încet capul greu de somn şi adulmecă fumul care se îndepărta dus de vânt de lacul al Doilea, iar felina cea mare se dădu jos de pe stânci şi coborî printre conifere către pădurea deschisă de mesteceni şi săltă mai departe în jos către pâlcurile de stejari, nuci sălbatici, arţari şi plopi care creşteau în văile joase dintre şirurile muntoase ale Rezervaţiei: toate animalele şi păsările începură o migraţie de la nord la sud, ca un răspuns instinctual la mirosul fumului, o comandă înregistrată în memoria lor colectivă de a urmări filmul, nu până la sursa lui, după cum fac oamenii, ci până în locul în care intensitatea acestuia scădea şi nu-l mai puteau vedea sau simţi, chiar dacă ascultarea comenzii le ducea în afara graniţelor sălbăticiei înspre satele şi fermele de dincolo de limitele sudice ale Rezervaţiei, unde locuiau oamenii, unde pădurile fuseseră tăiate şi drumurile aşezate şi

unde animalele şi păsările sălbatice ale Rezervaţiei erau în primejdie, iar hrana era rară şi adesea protejată de câini gălăgioşi care lătrau şi de bărbaţi şi băieţi cu puşti.

Aşadar, era aproape de zori, cu o oră înainte de revărsatul zorilor, cu vântul care îşi schimbă direcţia de la nord la sud şi se înteţi şi apoi se stabiliza, când primii locuitori din Tunbridge, satul cel mai aproape de Rezervaţie, se treziră devreme. Ieşeau din case pentru a-şi lăsa câinii să alerge sau să se cotrobăiască în hambare, pentru a hrăni animalele de pe lângă casă şi pentru a mulge vacile sau pentru a se duce la coteţul găinilor să aducă ouă pentru micul dejun, când simţiră mirosul fumului de lemn ars care plutise în josul văii Tamarack şi de acolo în Rezervaţie. La sediul Clubului Tamarack, Tim Roonez, paznicul singuratic de noapte, un bărbat înalt cu umeri ascuţiţi, despre care oamenii spuneau că seamănă cu Abe Lincoln, îşi făcu ultimul rond de-a lungul holurilor slab luminate ale celor trei etaje ale clădirii şi trecu în salonul întunecat, ca o peşteră, unde capul împăiat al elanului atârna pe perete la aproape doi metri deasupra şemineului construit din piatră de râu, verifică cele câteva camere de relaxare ale membrilor şi barul pentru cocktailuri, biblioteca şi camera de jocuri, bucătăriile, camera copiilor, se plimbă prin faţa uşii încuiate a biroului administratorului şi a recepţiei şi ieşi pe uşa principală a sediului clubului pe terasă, ducând în braţe două steaguri împăturite, steagul roşu-alb-al-bastru al Americii cu cele patruzeci şi opt de stele şi treisprezece dungi şi steagul verde al Rezervaţiei Sălbatice Tajnarack cu iniţialele brodate cu alb.

Paznicul stătu pe terasă pentru câteva secunde şi studie cerul cenuşiu care se întuneca uşor şi îşi dădu seama că ar putea să plouă mai târziu în timpul zilei. El îşi încreţi nasul şi inhala şi simţi filmul lemnului şi se înti-ebă de ce în zorii unei zile de sfârşit de iulie vreunul dintre membrii care stăteau la căsuţele de lângă club şi-ar fi dorit să aprindă focul în şemineu. Un foc seara era plăcut, indiferent de sezon, pentru a îndepărta răcoarea şi a înveseli compania, dar un foc dimineaţa devreme în iulie, cea mai călduroasă lună iulie de până acum, era mai multă bătaie de cap, o risipă de lemn bun. El se uită la şirul de bungalouri din faţa terenurilor de golf ca să vadă din ce horn ieşea fumul, dar nu era încă de ajuns de multă lumină pentru ca el să vadă bine, aşa că o luă de-a lungul potecii şi studie fiecare dintre cele şase cabane de aproape, la lumina pe care o dădea lanterna lui. Toate

hornurile erau reci, iar ferestrele erau întrmecate; membrii şi familiile lor şi oaspeţii încă dormeau.

Derutat, se întoarse şi înfipse în suportul pentru steaguri steagul american, apoi steagul Rezervaţiei, uitându-se la ele cum fluturau în bătaia vântului dinspre sud. Era un fel de ritual al dimineţii, ultimul lucru pe care îl făcea paznicul înainte să-şi termine programul şi să plece spre casa lui din Tunbridge, aflată la cinci kilometri spre nord de sediul clubului. Pentru el, era un fel de a-şi da seama cum va fi vremea. În seara trecută, sub lumina lunii pline, când dăduse steagurile jos, vântul adia uşor spre nord, ducând norii în direcţia Canadei, în timpul nopţii, norii acoperiseră luna, iar vântul de dimineaţă bătea acum dinspre sud, anunţând o schimbare a vremii – temperaturi mai scăzute şi, probabil, ploaie. Tim Rooney speră că nu avea să plouă înainte ca el să ajungă acasă, unde avea să ia micul dejun cu soţia şi copiii lui, apoi să doarmă o oră; la prânz avea să se întoarcă aici pentru a-şi începe slujba de zi la îngrijirea terenului de golf Era norocos că avea două slujbe, chiar dacă erau numai sezoniere. Majoritatea localnicilor pe care-i ştia el abia dacă obţineau una.

Simţi din nou mirosul de fum şi văzu două femei din oraş care lucrau la bucătărie, Florence Pease şi Katie Henson, venind pe dealul lung care ducea de la drum la sediul clubului. Le aşteptă să ajungă la intrarea de serviciu a bucătăriei, iar când ajunseră acolo le dădu bună dimineaţa şi le întrebă dacă simţiseră miros de fum sau doar i se păruse lui. Ambele femei l-au asigurat că nu i se păruse, şi ele îl simţiseră pe tot drumul dinspre oraş. Dar nu venea de nicăieri din oraş sau de pe terenurile clubului, părea că vine de undeva din interiorul Rezervaţiei, spuseră ele. El întrebă dacă sunase cineva clopotul de alarmă pentru incendiu. La fel ca majoritatea bărbaţilor în putere şi a tinerilor din Tunbridge, paznicul era membru voluntar al departamentului anti-incendiu, iar dacă bătuse clopotul cel mare din fier de deasupra casei pompierilor, trebuia să se ducă la casa pompierilor din oraş cât de repede putea, să ia micul dejun unde şi când putea şi să uite de somnul de dimineaţă.

Dar femeile spuseră că nu, nu sunase clopotul care anunţa incendiile, cel puţin nu când ele erau într-o zonă în care îl puteau auzi.

Dacă focul era în Rezervaţie, le spuse paznicul femeilor, şi evident că era, atunci cineva va trebui să urce pe munţi, pe Goliath sau pe Sentinel, ca să vadă de unde venea. Femeile încuviinţară. Dar ele

trebuiau să lucreze, să pregătească micul dejun pentru mai bine de o sută de membri şi familiile şi oaspeţii lor care stăteau la cabanele şi în dormitoarele sediului central al clubului şi în apartamente, aşa că poate el ar trebui să urce pe Goliath sau pe Sentinel, de unde se vedeau ca în palmă cele şaisprezece mii de hectare de teren ale Rezervaţiei.

De pe Goliath, mai înalt cu peste două sute de metri decât Sentinel, se vedea mai bine – se zvonea că în anul viitor avea să se construiască acolo un turn de observaţie pentru detectarea incendiilor – iar Tim Mooney, care era puternic, tânăr şi în formă, reuşi să ajungă în vârful muntelui în mai puţin de o oră. Între timp cerul se acoperise de o pătură albă de nori înalţi din Canada, iar valea Tamarack şi satul Tunbridge de la nordul munţilor şi întreaga întindere a Rezervaţiei spre sud se etalau în lumina plină a zilei. Paznicul se uită din cuibul lui de sus peste vârful golaş, cenuşiu, şi urmări cu privirea cursul râului Tamarack mai sus de sat, pe deasupra fermelor de la marginea pădurilor care înconjurau sediul clubului şi terenul de golf, dar nu văzu nici urmă de fum. Se uită prin pădure, pe lângă cascade şi trecători, de-a lungul drumului îngust care ducea de la sediul clubului la Primul Lac, de-a lungul Primului Lac spre Carry, şi peste Carry la Lacul al Doilea, unde se aflau şase cabane private, aflate la mare preţ, construite la marginea lacului pe pământul închiriat de la Rezervaţia Sălbatică Tamarack, dar nu văzu niciun pic de fum. Apoi, la jumătatea drumului către ţărmul estic al Lacului al Doilea, paznicul localiza sursa fumului. Una dintre cabane ardea, sau deja arsese până la temelii, el nu-şi dădea seama de la distanţă; iar focul fără îndoială avea să se răspândească în pădurea din apropiere, dacă nu cumva se întinsese deja în pădure şi ardea totul în calea lui pe pantele împădurite din spatele cabanei. Era prea departe pentru ca el să vadă cu ochiul liber, dar părea un a fi un incendiu în pădure.

Coborând cât de repede a putut, paznicul alergă la sediul clubului şi îl găsi pe administrator în sala de mese, luând micul dejun singur la o masă din colţ, îngrijorat şi neştiind ce să creadă despre mirosul uşor de ars care îl întâmpinase când plecase din cabana lui cu o jumătate de oră mai devreme. Administratorul primi vestea pe care paznicului i-o adusese de pe vârful muntelui cu o împăcare gravă, aproape ca şi când ar fi aşteptat-o de când avusese discuţia cu Hubert St. Germain în seara precedentă. Îşi împături şerveţelul şi oftă cu zgomot şi îi spuse omului să meargă în oraş cu maşina clubului, un

camion International Harvester care fusese utilat cu bănci pentru zece membri şi bagajele lor.

— Dă alarma, îl instrui el pe paznic, dacă nu a fost dată deja, şi cheamă toţi pompierii voluntari.

El avea să sune clopotul de la sediul clubului şi va trezi cât mai mulţi membri şi oaspeţi în speranţa că îl vor ajuta să stingă focul; le va da lopeţi şi găleţi şi îi va duce la Lacul al Doilea.

Administratorul ştia sigur care dintre cabane ardea. Ieşind în grabă din sala de mese, sună clopotul, uitându-se la ceas – opt fără un sfert – şi aproape că se lovi de ghid, Hubert St. Germain, care venea înăuntru. Ghidul îi spuse încet ce ştia deja, că era un foc pe Lacul al Doilea, şi adăugă că clopotele care anunţau incendiile băteau prin tot ţinutul, chemând voluntarii. Aveau nevoie de permisiunea administratorului ca să conducă camioanele pentru stingerea incendiilor şi alte vehicule pe terenurile clubului până la Primul Lac. Le trebuia şi aprobarea de a folosi bărcile de acolo pentru transportul pompierilor peste lac la Carry şi mai departe. Managerul dădu din cap în semn de aprobare şi îi spuse lui Tim Moonez, paznicul, să sune clopotul clubului într-un ritm susţinut până când toţi cei care voiau şi puteau să ajute la stingerea unui incendiu aveau să-şi părăsească paturile şi să se adune pe terasă. Îi mai spuse să le dea toate lopeţile şi găleţile din şoproanele grădinarilor şi să îi ducă în camion până la debarcaderul de la Primul Lac, unde îi va aştepta şi îi va conduce tot restul drumului. La debarcader erau bărci în care încăpeau doar cincizeci de oameni, spuse administratorul, iar pompierii voluntari din oraş aveau întâietate, aşa că membrii şi oaspeţii ar trebui să fie pregătiţi să meargă pe jos până la Lacul al Doilea pe drumul de pe malul estic, care era foarte rar folosit şi din această pricină era plin de tufişuri şi ramuri rupte.

Între timp camioane de pompieri din Tunbridge şi din aşezările din apropiere, Sam Dent, Mascoma şi Petersburg soseau cu viteză maximă la sediul clubului, împreună cu maşini şi camionete pline de pompieri voluntari purtând căşti şi haine lungi până la genunchi. Unul după altul, şiruri lungi de vehicule treceau repede pe lângă sediul clubului spre interiorul Rezervaţiei.

Nimeni nu ştia încă ce vor găsi pompierii când vor ajunge la Lacul al Doilea. Va trece până atunci jumătate din dimineaţă. Ar putea găsi o singură cabană şi dependinţele ei distruse parţial sau în

întregime de un foc care putea fi uşor izolat şi stins de o brigadă de oameni cu găleţi pline cu apă cărată din lac; sau ar putea fi vorba de începutul unui incendiu în pădure, pe care l-ar fi putut încercui şi controla săpând şanţuri şi limitând întinderea flăcărilor până când acestea s-ar fi stins singure; sau ar fi să ajungă la Carry şi să privească peste lac şi să vadă jumătate din pădurea dinspre est în flăcări; în acest caz, oamenii nu ar fi avea de făcut altceva decât să se roage să vină ploaia.

Hubert St. Germain era printre primii din grupul de pompieri voluntari din Tunbridge care au trecut de Carry. Venind dinspre dreapta în urma celor din Tunbridge erau bărbaţii şi băieţii din Petersburg. Deşi era membru al pompierilor voluntari din Petersburg, Jordan Groves nu se număra printre ei. Sunetul îndepărtat al clopotului pătrunsese în somnul lui tulburat de vise şi îi însoţise visul multă vreme, iar când se trezi într-un târziu, îi luă câteva minute bune să-şi elibereze mintea de vise şi să-şi dea seama unde era şi ce auzea de fapt. Era în atelierul lui, unde târziu în noaptea trecută, după ce terminase o jumătate de sticlă de rom cubanez, adormise pe scaun. Dădu un telefon la sediul pompierilor şi află că era un incendiu în Rezervaţie, la lacul al Doilea, iar camioanele din Petersburg plecaseră deja. Dacă dorea să li se alăture, el va trebui să meargă cu maşina la sediul clubului şi de acolo să-şi continue drumul sau ar putea să zboare cu avionul. Artistul spuse că existau reguli împotriva aterizării unui hidroavion pe lacurile Rezervaţiei. Dispecerul de la sediul pompierilor îi spuse să uite de reguli, ar putea să fie nevoie de avion acolo astăzi.

Asemenea lui Russell Kendall, Jordan Groves ştia exact unde izbucnise incendiul, şi îşi coborî avionul pe lac la o distanţă mică de cabana Cole, aproape în acelaşi timp în care ajunseră bărcile aducând restul pompierilor din Petersburg şi pe Hubert St. Germain şi pe bărbaţii şi băieţii din Tunbridge. Printre ei erau Ben Kemhold şi Darby Shay şi fiul lui, Kenny, şi o grămadă dintre prietenii adolescenţi ai lui Kenny – se alăturaseră voluntarilor din Tunbridge cu speranţa că vor reuşi să lupte cu un incendiu în pădure în timpul şcolii, nu aşa, în vacanţă – şi mai erau şi Buddy Eastman şi Rob Whitey şi Carl James. Erau acolo şi şeriful Dan Peters şi trei dintre adjuncţii lui de la Mascoma, împreună cu alţi treizeci sau treizeci şi cinci de bărbaţi şi băieţi, incluzându-l chiar pe artistul singuratic, James Heldon, care îşi avea casa şi atelierul în satul Sam Dent. Heldon, la fel ca şi Jordan

Groves, îşi petrecea o mare parte a timpului în New York şi în alte părţi, promovându-şi arta, astfel încât doar din când în când li se alătura voluntarilor din Sam Dent. Într-un târziu, ajungând cu greu printre tufişurile încâlcite şi stâncile de pe malul estic conduşi de administratorul clubului Tamarack, Russell Kendall, şi de ajutorul acestuia, paznicul de noapte Tim Mooney – ajunseră membrii şi oaspeţii de la club care se oferiseră voluntar să se lupte cu focul, vreo zece sau doisprezece oamenii printre care se aflau prietenii de la Yale ai doctorului Cole, Red Ralston şi Harry Armstrong şi ambasadorul Smith, toţi hotărâţi să salveze bătrâna, draga lor Rezervaţie Sălbatică Tamarack.

Conform reiatărilor ulterioare, publicate şi nepublicate, dar despre care toţi cei prezenţi afirmau că în general erau conforme cu realitatea, până când au ajuns pompierii în acel loc, clădirea principală a proprietăţii Rangeview arsese aproape până la temelii şi doar un şemineu construit din piatră de râu mai rămăsese în picioare. Faimosul artist James Heldon reuşise să salveze din dărâmăturile casei unul dintre cele douăsprezece tablouri despre care el spunea că erau foarte scumpe şi i le dăduse cu împrumut doctorului Cole. Artistul era sigur că valoarea estimată a celor unsprezece tablouri distruse va fi acoperită de poliţa de asigurare împotriva incendiilor a doctorului. Cu toate acestea, majoritatea mobilierului şi a bunurilor din gospodărie fuseseră distruse de foc sau atât de tare stricate de fum şi de apa aruncată pe focul care se stingea de brigada înarmată cu găleţi, încât nu mai puteau fi salvate. Pompierii, cu mari eforturi, au reuşit să împiedice focul să se răspândească pe terenurile din apropiere şi, cu excepţia pinilor înalţi din apropierea clădirii principale, au salvat copacii din împrejurimi şi dependinţele. Fuseseră ajutaţi de ploaia deasă care începuse să cadă la câteva minute după sosirea lor la locul cu pricina.

Pe baza cioburilor de sticlă de un verde pal care au fost găsite în şemineu şi din alte câteva dovezi, şeriful Dan Peters din Essex a declarat că focul se pare că a izbucnit de la o lampă cu kerosen care fie că a fost aruncată, fie, mult mai puţin probabil, a fost scăpată din greşeală în focul deja aprins din şemineu. Toţi au presupus că persoana care aruncase – sau scăpase – lampa fusese Vanessa Cole. Despre mama Vanessei, Evelyn Cole, se crezuse la început că era la Rangeview când izbucnise incendiul. Dar celălalt artist faimos din

regiune, Jordan Groves, a declarat că zburase cu doamna Cole de la Lacul al Doilea la Westport pe lacul Champlain în seara precedentă. S-a presupus că ea mersese până la gara din Westport şi mai apoi se întorsese cu trenul la casa ei din Tuxedo Park, New York. Astfel, se părea că în momentul izbucnirii incendiului, Vanessa Cole era singură la Rangeview. Russell Kendall, administratorul Clubului Rezervaţiei Sălbatice Tamarack, şi ghidul Hubert St. Germain, au confirmat acest lucru.

Când pompierii ajunseseră la cabană, Vanessa Cole nu era nicăieri de găsit şi existau temeri că ea ar fi murit în incendiu. Pompierii, după ce au reuşit să împiedice focul să se întindă la copacii din apropiere şi la dependinţe, căutaseră în van după rămăşiţele femeii prin dărâmăturile care încă ardeau mocnit. În acest timp, artistul, Jordan Groves, ghidat de intuiţie şi de o cunoaştere mai bună, mai intimă a minţii Vanessei Cole decât puteau să o aibă ceilalţi, părăsise grupul şi îşi găsise drumul printre tufişuri în sus prin pădurea deasă din spatele cabanei şi o descoperise pe biata femeie într-un luminiş cam la un sfert de kilometru distanţă. Pentru că nu o adusese pe Vanessa decât mai târziu, mulţi dintre cei prezenţi nu aflaseră de la început ce se întâmplase şi nici măcar nu stinseră că ea fusese găsită de Jordan Groves. Ploua cu găleata deja şi era destul de frig pentru a doua jumătate a lunii iulie, chiar şi aici în nord, iar mulţi dintre pompieri şi majoritatea voluntarilor, de la sediul clubului începuseră să se întoarcă fie pe poteca de pe mal, fie pe lac cu barca către Carry şi de acolo pe Primul Lac Tamarack, unde un al doilea rând de bărci îi aştepta pe bărbaţii şi pe băieţii curajoşi din Adirondack, epuizaţi de efort, şi pe loialii membri şi oaspeţi ai Rezervaţiei Sălbatice Tamarack.

Jordan Groves o luă în susul pantei care se întindea dincolo de rămăşiţele carbonizate ale casei şi după ce urcă puţin prin pădurea de pini roşii, o văzu pe Vanessa Cole în luminiş la scurtă distanţă mai încolo. Stătea pe pământ la mormântul mamei ei. Era în continuare înfăşurată în cearceaflil ud leoarcă de ploaie, şi tremura vizibil din pricina frigului, şi pe când intra în luminiş şi se apropia, Jordan văzu că lângă ea pe pământ era o lopată – aceeaşi lopată pe care el şi Hubert o folosiseră ca să o îngroape pe mama Vanessei. Lângă lopată era un dosar din carton gros şi maroniu, legat cu o panglică neagră.

Vanessa vorbea, sau cel puţin buzele i se mişcau, dar tot ce auzea Jordan era un murmur întretăiat de şuierături fragmentate,

acelaşi sunet pe care i-l susurase în ureche în acea dimineaţă la Rangeview, când aruncaseră cenuşa doctorului Cole în lac. I se păruse intim şi exotic atunci, o invitaţie menită să provoace. Dar îi suna a nebunie acum. Ea se uita fix la mormântul mamei ei şi părea că i se adresează – i se adresa probabil fantomei femeii, sau amintirii mamei Vanessei de acum mult timp, pentru că era ceva din tonul unui copil în vocea ei rostind propoziţii care se încheiau pe un ton ridicat, ca şi când ar fi fost întrebări. Pentru o clipă Jordan crezu că ea îşi bate joc de mama ei folosind vocea unei fedţe – o auzise spunând a căzut tare sau poate spusese altceva, şi din nou, sau poate că era ca nou, şi de pe un zid – cuvinte care ieşeau dintr-un izvor de cuvinte cu o altă gramatică decât cea a englezei. Sau poate că era un cântecel stupid din copilărie pe care îl auzise sau o poezioară pentru copii.

El îngenunche lângă ea şi-şi dădu seama că era tot goală pe sub cearşafurile ude şi reci. El îşi scoase haina grea de pompier şi o înfăşură împrejurul umerilor ei. Ea atunci se opri din vorbit – era mai mult un zgomot decât o vorbire, dar un zgomot plin de sentimente pe care nu le mai auzise articulate de ea, sau de către oricine altcineva cunoscut de el. Sentimente pe care el nu ştia cum să le numească.

— Poţi să te ridici în picioare? El o sprijini de coate, gata să o ridice în picioare.

— Da, bineâfiţeles, spuse ea, şi fără niciun fel de ajutor din partea lui se ridică graţios în picioare.

El se retrase, surprins, încă o dată nefiind capabil să distingă între adevăr şi prefăcătorie, nefiind capabil să ştie cu siguranţă dacă ea era nebună într-adevăr sau dacă doar se prefăcea că este, dacă se pierduse în durere sau dacă doar o imita – şi dacă imita durerea, ce simţea ea cu adevărat? Pentru că trebuia să simtă ceva, nu-i aşa? Nimeni nu putea fi viu şi conştient şi să nu simtă ceva.

— Tu ai provocat incendiul, Vanessa?

— Da.

— A fost un accident?

— Nu chiar.

— „Nu chiar”. De ce ai venit aici, Vanessa? Ea făcu semn cu degerul către dosar.

— Să îngrop asta. Puteam să-l las să ardă în flăcări. Poate că ar fi trebuit să-l las. Să-l transform în cenuşă, la fel ca pe tatăl meu. Asta aveam de gând. Dar apoi am vrut să-l îngrop cu mama. Să-l bag în

pământ cu ea, spuse ea. Dar nu am putut.

— De ce? Ce este acolo? Ce este în dosar?

— Nu am putut să o fac. Nu am putut să le ard în foc şi nu am putut nici să le îngrop. Nu este ridicol, Jordan? Nu poţi trăi cu ele, nu poţi trăi fără ele, spuse ea, şi zâmbi brusc, apoi redeveni serioasă. Faci tu asta pentru mine?

— Ce e în dosar, Vanessa? întrebă el. El se aplecă după dosar, dar ea îi dădu la o parte mâna.

— Ceva ce nu ar fi trebuit să existe niciodată! Nişte lucruri care, dacă au existat odată, ar fi trebuit să fie arse sau îngropate demult. Vanessa vorbea repede acum, cu mai multă furie decât suferinţă. Nişte lucruri care, dacă nu au fost îngropate demult, ar fi trebuit să fie îngropate cu mama mea. Şi eu nu pot să le îngrop, e prea târziu. În afară de asta, ea a permis să se întâmple aşa ceva.

Vanessa zâmbea, iar Jordan mai făcu un pas în spate şi încercă să se uite la ea mai bine, cu mai multă obiectivitate, gândea el, astfel încât să înţeleagă ceva din ceea ce simţea ea. El nu-şi putea da seama despre ce vorbea ea, la ce se referea, decât dacă înţelegea ceea ce simţea ea. Altfel, i se părea că pur şi simplu delira. I se părea că vorbele ei nu aveau nicio legătură cu realitatea, nici măcar o legătură complicată, iraţională. Sau poate că ea doar interpreta un rol. Şi dacă într-adevăr interpreta un rol, atunci trebui să fi fost altceva decât nebunie, sau ceva mai rău decât nebunia.

— Tati le-a păstrat aici la Rezervaţie, continuă ea. Ascunse în bibliotecă, dintre toate locurile în care putea să le ascundă. Îţi poţi imagina? Ascunse aici la vedere, în singurul loc în care ştia că mama nu va căuta. Şi nici eu. Până ieri, când te-am dus pe tine în bibliotecă, care fusese camera mea pe când fusesem copil, şi mi-au venit în minte vorbele lui, „totul este în bibliotecă”. Asta era ceea ce-mi spunea tati ori de câte ori îi puneam câte-o întrebare la care nu avea răspuns. „Totul este în bibliotecă”.

— Despre ce naiba vorbeşti? Ar trebui să cred că eşti nebună, Vanessa.

— Nu sunt nebună.

— Ce este în dosar, atunci?

— Ce este în dosar? Nişte fotografii.

— Fotografii. Cu ce? Ale cui?

— Fotografii cu mine, Jordan! Cu mine dezbrăcată, cu mine când

eram o fetiţă, făcute de tata, cu mama făcând pe asistenta de studio. Beată sau drogată la acea vreme, fără îndoială, dar asistenta fidelă a tatii în tot acest timp. Atunci şi acum. Chiar moartă. Vrei să le vezi? spuse ea şi ridică dosarul.

— Da.

— Ei bine, nu poţi. Ea strânse dosarul la piept. Sunt ale mele. Sunt ale mele.

— Bine, în ordine. Vrei ca eu să le îngrop?

— Da. Eu… eu nu o pot face singură. Nu ştiu de ce. Vreau să le îngrop, dar nu vreau să le dau drumul. Este prea… greu, cumva. Simt că s-ar distruge dovezile. Dovezile unei fărădelegi!

— O voi face eu, spuse Jordan.

— Dar nu te uita la ele.

— Nu o voi face. El ridică lopata şi începu să sape în pământul moale şi umed o groapă mică de lungimea şi lăţimea dosarului, în regulă, dă-mi-l.

Ea îi dădu dosarul cu foarte mare grijă, ca şi când ar fi conţinut o scriptură sfântă, o revelaţie gnostică.

— Nu ai voie să te uiţi.

— Nu o voi face, spuse el, şi nu se uită. El era absolut convins că nu exista nicio fotografie în dosar. Hârtii – după cum îşi putea da seama din grosimea şi mărimea lui – dar probabil nimic altceva decât bonuri pentru materiale şi munca făcută la cabană sau scrisori, tăieturi din ziare, probabil vreo şase reviste vechi sau un pachet din hârtia personală pentru scrisori cu antet a doctorului Cole. Dar fotografii? Nu. Jordan aşeză dosarul în groapă şi o umplu şi bătători locul cu pământ şi presără un strat gros de ace de pândeasupra lui.

— Gata, s-a făcut. Vrei să pun o piatră deasupra lui, un fel de însemn ceremonial?

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Vorbesc serios, spuse el. În cazul în care îţi schimbi părerea şi vrei să te întorci să le dezgropi.

— „Pe ele”. Fotografiile.

— Da. Fotografiile.

— Nu. Nu e nevoie să marchezi locul. Ea se ridică în picioare şi rămase cu umerii strânşi, cu mâinile pierdute în mânecile hainei grele de pompier, cu şuviţe de păr ud lipite de frunte şi obraji – un copil rătăcit, murdar şi ud, aşa i se părea lui Jordan.

— Haide, Vanessa. Te duc la mine acasă, îţi găsesc nişte haine uscate şi ne vom gândi ia pe avem de făcut mai departe.

— Poţi tu să faci asta? Să mă duci cu avionul acolo?

El tăcu câteva secunde, apoi expiră încet, ca şi când i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Da. Pot să fac cam tot ce vreau.

— Ce se va întâmpla cu mine, Jordan?

— Nimic, spuse el. Apoi adăugă: Dar numai dacă vei fi de acord cu ce intenţionase pentru tine de la bun început mama ta.

— Oh! Să merg la spital? Asta intenţionase ea de la bun început. Astfel încât ei să-mi poată face operaţia pe creier. Operaţia pe care au învăţat-o de la tati. Operaţia care mă va face pe mine drăguţă.

Jordan îşi puse mâinile împrejurul umerilor ei şi o luă uşor de lângă mormânt şi o duse înspre pădurea de mai jos.

— Vanessa, nimeni nu te va opera. Crede-mă. Nu va fi nicio operaţie pe creier. Toată povestea asta despre tatăl tău şi lobotomii nu e adevărată, Vanessa. Tu ştii asta. Cum nu e adevărată nici credinţa ta că el ţi-ar fi făcut poze obscene când erai un copil. O să fii bine, îţi promit. Iar dacă mergi la spital, nimic rău nu ţi se va întâmpla.

— Nu ştii atât de multe cât crezi că ştii.

— Ştiu totuşi că dacă nu mergi la spital, se va face o anchetă amănunţită în legătură cu incendiul, iar tu probabil că vei merge la închisoare pentru acest lucru. Ei ştiu deja că tu ai provocat incendiul. Că nu a fost „accident". Şi cine ştie ce altceva va ieşi din investigaţie sau din proces? Ca de exemplu, moartea mamei tale. Care ar putea fi văzută ca nefiind cu adevărat „accidentală". Şi faptul că tu ai răpit-o. Şi am îngropat cadavrul aici în Rezervaţie. Mai ai încă multe de ascuns, ştii.

— Este ca şi cum aş invoca nebunia în apărarea mea?

— Da.

— Sunt eu nebună, Jordan?

— Nu ştiu. Apoi adăugă: Nu, eu nu cred asta.

Ei merseră încă câţiva paşi, iar ea se opri şi-şi supse buza de jos şi se strâmbă.

— Nu vreau să merg.

— O să fie bine, spuse el din nou. Crede-mă.

— Şi dacă află ce s-a întâmplat cu mama?

— Ei nu vor afla. Nu dacă mergi în linişte la spital. I-am spus

şeriftilui şi lui Russell Kendall că am dus-o cu avionul aseară şi ea s-a întors la New York cu trenul de la Westport. Planul tău iniţial. Ei m-au crezut. Sau cel puţin şeriful a făcut-o. Kendall m-a susţinut, are motivele lui, cred. Şi Hubert o va face, de asemenea. Nimeni nu trebuie să afle vreodată ce s-a întâmplat aici. Dar acum, din cauza incendiului, trebuie să dispari şi tu. Numai pentru o vreme, totuşi. Într-un an te vei putea întoarce la New York şi o să-ţi începi viaţa acolo din nou.

— Să-mi încep viaţa din nou. Sună bine, nu-i aşa? Dar tu, Jordan?

— Da, ei, după cum am spus, eu pot să fac cam tot ce vreau acum.

— Deci eşti liber?

— Da. Sunt liber într-un fel, şi tu eşti. Amândoi suntem liberi ca păsările cerului.

La sediul central al clubului Tamarack, bucătăria supra-încălzită era înţesată de femeile şi fetele localnice care curăţau oalele şi vasele şi ustensilele. Pompierii şi locuitorii Rezervaţiei care merseseră la Lacul la Doilea cu ei fuseseră răsplătiţi cu o cină copioasă pregătită de personalul clubului şi de nevestele şi fiicele voluntarilor din satele învecinate. Femeile şi fetele localnice gătiseră masa, iar soţiile şi fiicele oaspeţilor o serviseră şi curăţaseră mesele după aceea. Apoi, cu puţin înainte de ora nouă, Alicia Groves plecă din bucătărie şi merse încet, obosită, dinspre clădire, trecând de terenurile de tenis, înspre parcarea pentru angajaţi unde îşi lăsase maşina. Mintea îi era la fiii ei, Bear şi Wolf, pe care îi lăsase acasă în grija fetei, Frances. Alicia se grăbea să se întoarcă la ei. Copiii încercau să nu o arate, dar ea ştia că erau speriaţi şi confuzi şi nu credeau în asigurările ei ferme că totul va fi bine, că papa se va întoarce acasă în curând, dar apoi poate va trebui să plece într-o călătorie lungă în Spania.

Ploaia încetase să mai cadă. În timp ce se apropie de maşină, ea se uită la pajişte şi văzu luminiţe de culoarea şampaniei care străluceau ici şi colo prin întuneric – licurici. Se opri o clipă să-i privească. Erau frumoşi, primul lucru frumos pe care îl vedea de câteva zile, aşa i se păru. Primul lucru care îi întrerupsese şirul gândurilor şi îi îndepărtase gândul de la căsnicia ei destrămată. Licurici. Plăpândele lor lumini străluceau în întuneric, apoi se stingeau ca scânteile unui foc invizibil.

Pentru multă vreme Alicia stătu lângă maşină uitându-se la dansul licuricilor prin întuneric, până când într-un târziu îşi dădu

seama că va supravieţui acestei zile şi următoarei şi următoarei, pentru că în mijlocul unei vieţi de singurătate şi abandon nerecunoscut, ea ajunsese să cunoască adevărata dragoste, şi tocmai pentru asta firsese pentru prima oară în mulţi ani capabilă să vadă întunericul care o înconjurase în tot acest timp. Îşi înşelase soţul, da, dar până la urmă nu-l minţise în privinţa iubirii ei pentru Hubert, iar acum era bucuroasă că nu îl minţise, bucuroasă că nu îi spusese soţului ei ce ar fi voit el să audă, ceea ce ar fi vindecat parţial rana deschisă în căsnicia lor şi le-ar fi îngăduit să continue mai mult sau mai puţin ca înainte, în întuneric, fără luminiţele strălucitoare care să lumineze doar câteva secunde florile sălbatice presărate pe pajiştea de munte din faţa ei. Nu-şi dădu seama de acest lucru, atât de prinsă era în strălucirea gândurilor ei, dar pe când se urca în 248 maşină şi conducea în jos pe drumul înspre casa ei şi spre copiii ei şi spre viitorul ei incert, Alicia Groves zâmbea.

Dar apoi zâmbetul ei se stinse. Nu, gândi ea, nimic bun sau folositor nu se va alege din ceea ce făcuse. Adevărul de netăgăduit era că soţul ei, căsnicia ei, o folosiseră, iar ea se răzvrătise împotriva acelui abuz convingându-se pe ea însăşi că se îndrăgostise de Hubert St. Germain aşa încât să poată comite adulterul cu el. Se folosise de Hubert St. Germain tot atât de mult pe cât se folosise soţul ei de ea. Dar nu aceasta era problema cu care se confrunta ea acum. Acesta era pur şi simplu adevărul. Problema era că, în afara copiilor ei, ea era singură pe lume. Căsnicia ei era ruinată, iar bărbatul pentru care o minase nu era bărbatul pe care ea l-ar fi putut iubi şi alături de care ar fi putut trăi. Hubert St. Germain era comun şi lipsit de imaginaţie şi provincial. Ea îşi dădu seama clar pentru prima dată că el nu era capabil să o înţeleagă, şi nu era într-atât de ignorant încât să treacă drept inocent. Ar fi putut învăţa să-l iubească dacă ar fi fost inocent. Ea făcuse să coboare asupra ei un neaşteptat întuneric, şi nu-l putea condamna pe el pentru acest lucru şi nici nu putea da vina pe soţul ei. Ea nu se putea învinui decât pe sine, iar acest lucru nu conta pentru că nu schimba nimic.

Ce va face acum cu restul vieţii ei? Ea ştia răspunsul. Îşi va creşte băieţii, iar când vor fi devenit bărbaţi, se va agăţa de ei şi va voi să-i întrebe în continuu dacă o mai iubesc, dar îşi va ţine gura. În loc de asta, îşi va pune această întrebare sieşi din nou şi din nou, şi din când în când va îndrăzni să-i întrebe şi pe fiii ei dacă făcuse greşeli în

creşterea lor, iar ei vor ofta şi o vor asigura de mai multe ori că îi crescuse cum nu se poate mai bine, iar ei îi erau recunoscători. Nu îi va întreba dacă greşise înşelându-l pe tatăl lor după ce acesta o înşelase de atâtea ori, pentru că ei nu vor şti niciodată acest lucru. Tatăl lor va muri în Spania în aprilie 1937. Doborât de fascişti. În ochii lor şi în ochii majorităţii occidentalilor cărora le păsa de război sau de artă sau de ambele, el va fi murit ca un erou. Numai Alicia, văduva lui, va şti ce a luat el în Spania în primul rând, şi nici măcar ea nu va şti întreaga poveste.

De pe veranda lungă a sediului clubului, Hubert se uita în aleea pentru maşini. Ea nu-l văzuse, iar el ştia acest lucru. Apoi auzi zgomotul îndepărtat al unui motor de avion, avionul lui Jordan Groves care zbura de la Lacul al Doilea către Carry şi Primul Lac de-a lungul drumului până la sediul clubului, aducând-o pe Vanessa Cole din Rezervaţie. Avionul zbura peste terenurile clubului ca şi când fi purtat o greutate prea mare şi se lupta să câştige altitudine. Iar apoi, după ce trecu peste terenurile clubului, se ridică sus pe deasupra copacilor înalţi şi se pierdu pe cerul întunecat, ţintind valea dintre cei doi munţi din est, Goliath şi Sentinel. Aeroplanul dispăru repede din câmpul lui vizual, iar după câteva secunde Hubert nu-l mai auzea.

Încet, coborî de pe terasă şi se ocoli sediul clubului până la clădirea din spate şi se îndreptă către parcarea unde îşi lăsase camionul. Când se apropie de camion, văzu aceiaşi licurici pe care îi văzuse şi Alicia, dansând pe deasupra pajiştii întunecate, iar la început, pentru o clipă, inima lui, ca şi a ei, se umplu de o bucurie înviorătoare. O voi revedea, se gândi el. El era sigur de acest lucru. Şi asta se va întâmpla cât se poate de curând, iar după un timp ne vom căsători, iar într-o bună zi vom avea un copil al nostru.

Dar când se urcă înapoi în camionetă şi încuie uşa şi se opri acolo o clipă în întunericul tăcut, dintr-odată, fără să se gândească prea mult, îşi dădu seama că era un prost. Un prost nenorocit! Ce îşi închipuise! îşi simţi faţa împurpurându-i-se de ruşine. Era ridicol chiar şi să spere că el şi cu Alicia se vor căsători şi vor avea im copil împreună. Ridicol şi arogant. Nu ştia ce era în mintea sau în sufletul Aliciei; nu avea cum să ştie. La fel cum nici ea nu putea şti ce era într-ale lui. Tot ce ştia ea era ceea ce fusese capabil să o lase să vadă despre el însuşi. Şi foarte puţin din ce îi arătase ei corespundea cu ceea ce era el de fapt. Îşi dădea seama că şi în cazul ei era la fel. Luni întregi

fusese ca şi când ei doi ar fi dormit şi şi-ar fi visat existenţele unul altuia, iar acum se treziseră. Sau cel puţin el se trezise. Hubert nu ştia dacă ea se trezise sau încă visa. Nu avea de unde să ştie. Poate că ea era trează, poate că nu. Nu conta cu adevărat. Nu o va mai vedea, poate doar de la distanţă, iar când o vedea, se va întoarce imediat sau îşi va schimba direcţia astfel încât să nu se întâlnească. Hubert St. Germain va trăi singur în cabana lui până când va îmbătrâni şi va deveni un personaj de legendă, un ghid din vechea generaţie, vor spune oamenii, amintirea unei epoci când ghizii din Adirondack erau văzuţi ca oameni ai pădurilor. Cei care îl cunoscuseră pe Hubert St. Germain pe când era tânăr vor spune că era unul dintre acei bărbaţi din secolul al 250 douăzecilea asemănător în multe feluri europenilor care au intrat pentru prima oară în această pădure vastă, neliniştită, bărbaţi care au învăţat de la indieni cum să vâneze şi cum să prindă în capcane sălbăticiimile care locuiau acolo, bărbaţi care umblau pe potecile înguste, întortocheate de pe vârfurile munţilor şi treceau peste lacuri în bărcile lor şi coborau pe râurile care curgeau de la izvoarele lor reci până la marele râu Hudson din sud şi până la râul St. Lawrence din nord. Acei oameni fuseseră adevăraţii ghizi din Adirondack, nu doar simpli îngrijitori ai vechilor locuinţe de vară şi servitorii membrilor Rezervaţiei Sălbatice Tamarack.

Mulţumiri

Autorul doreşte să-i mulţumească asistentei lui, Nancy Wilson, pentru ajutorul ei nepreţuit în cercetare şi iubiţilor lui prieteni, care se întâmplă să-i fie şi editori. Daniel Halpem de la HarperCollins şi Louise Dennys de la Knopf Canda, pentru atenţia lor sporită şi drăgăstoasă faţă de primele versiuni ale acestui roman. Autorul mai doreşte să le mulţumească şi prietenilor lui, care se întâmplă să-i fie şi vecini în Adirondack, Charlie Segard şi Tom Smith, pentru lecţiile de zbor.

Colecţiile Cotidianul LITERATURA
În colecţia LITERATURA au mai apărut:
1. Romain Gary I Ai toată viaţa înainte
2. John Updike I Centaurul
3. Marguerite Yourcenar I Piatra filosofală
4. Michel Toumler! Piticul roşu
5. Ian McEwan I Durabila iubire
6. Javier Marias I Romanul Oxfordului

7. Jeroen Brouwers I Roşu ucigaş
8. Ray Bradbury I Omul ilustrat
9. Cees Nooteboom I Următoarea poveste
10. Michael Ondaatjel Pacientul englez
11. Daniel Pennacl Domnilor copii
12. Amos Oz i Cutia neagră
13. Raymond Queiieau 1 Sfântu Aşteaptă
14. Marguerite Duras I Ochi albaştri, părul negru
15. Jostein Gaarder! Lumea Sofiei
16. Truman Capote 1 Mic dejun la Tiffany
17. Junildro Tanizakl I Jurnalul unui bă O-an nebun
18. Lawrence Durell I Labirintul întunecat.
19. Alice Hoffman I Regina de gheaţă
20. Peter Ackroyd I Chatterton
21. Carlos Fuentes I Bătrânul gringo
22. Donald Barthelme I Regele
23. V.S. Naipaul I Măscăricii
24. Sylvie Germain I Cartea nopţilor
25. Jhumpa Lăhiri I Interpret de maladii
26. Anne Tyler I Lecţii de respiraţie
27. A.S. Byatt I îngeri şi insecte
28. Richard Russo 1 Empire Falls
29. Isaac Asimov I Soarele gol
30. Muriel Spark I Domnişoara Brodie în floarea vârstei
31. Ira Levin I Sărutul dinaintea morţii
32. Paul Auster! Trilogia New York-ului
33. Russel Banks I Deriva continentelor
34. Boris Vlani Blues pentru o pisică neagră
35. Ben Okri! În Arcadia
36. E.M. Forster I O călătorie în India
37. Giorgio Bassani I Grădinile Finzi-Contini
38. Yann Martel I Viaţa lui Pi
39. Susan Sontag în America
40. Knut Hamsun I Foamea 41. Curzio Malaparte I Pielea
42. Henry Miller I Tropicul Cancerului
43. William Faulkner I Zgomotul şi furia
44. Ben Rice I Pobby şi Dingan
45. Achmat Dangor I Fructul amar

46. Marilynne Robinsoni Galaad
47. J.L. Carr I O vară la țară
48. William Trevor I Citind din Turgheniev
49. Gustav Meyrink I Golem
50. Jack Kerouaci Cartea viselor
51. Sebastian Barry I Galea cea lungă
52. Kobo Abe I Femeia nisipurilor
53. Andrew Crumey Î Pfitz
54. Lewis Caroll I Alice în Ţara minunilor; Alice în Ţara din oglindă
55. Evgheni Zamiatin I Noi
56. Per Petterson I La farat de cai
57. Julia Kristeva! Bătrânul şi lupii
58. Gore Vidal I Oraşul şi stâlpul
59. Benoît Duteurtre I Fetiţa şi ţigara
60. Antologie 1 Despre dragoste şi alte întâmplări: în 17 povestiri şi 54 de scrisori de amor
61. Lars Saabye Christensen I Beatles
62. Chinua Achebe I O lume se destramă
63. Claire Castillon I Insecta
64. Annelies Verbeke I Dormi
65. Aoibheann Sweeney! Printre altele, m-am apucat de fumat
66. Antologie I Femei în ţara bărbaţilor: al doilea sex în 23 de episoade
67. Cesare Pavese I Casa de pe colină
68. Bernard Malamud [Lada fennecată
69. Păr Lagerkvisti Moartea lui Ahasverus
70. Antologie I Ispita şi cele 10 porunci: tentaţii clasice în lupta cu Decalogul
71. Simone de Beauvoir I Toţi oamenii sunt muritori
72. Pedro Almodovar I Patty Diphusa
73. Alberto Moravia I Mascarada
74. Nadine Gordimer I La agăţat
15. Antologie I Erotica: Clasicii & literatura XXX
76. Ruthanne Lum McCunn I O mie de monede de aur
77. Max Frisch I Numele meu fie Gantenbein
78. William Gibson I Neuromantul
79. Hisashi Inoue I Peripeţiile bunului părinte Mockinpott

80. Antologie I Cartea cu himere. 19 maeştri ai prozei fantastice dau şah şi mat imposibilului

81. Mane Darrieussecq I Bebeluşul

82. Harry Mulischi Siegfried – O idilă neagră

83. Carlo Fruttero, Franco Lucentini I Femeia de duminică §4. Antologie I Arca lui Noe, Ulise & Co. – 17 incursiuni celebre în misterele marelui ocean

85. Joseph Conrad. I Inima întunericului

86. J.C. Huysmans în răspăr

87. Arthur C. Clarke Sfârşitul copilăriei

88. Antologie \ Umor cu premeditare. 22 de inculpaţi celebri şi delictele lor

89. Jerome K. Jerome Arta de a nu scrie un roman

90. Rudyard Kipling Povestiri indiene

91. Luigi Pirandello Caietele lui Serafino Gubbio, operator

92. Antologie \ întâmplări din Gastropolis. 14 mărturii şi investigaţii de neuitat din cetatea ideală a gastronomilor şi gastrofililor

93. Kader Abdolah I La porţile moscheii

94. Henry James Daisy Miller şi alte nuvele

95. Vicente Blascolbânez Maya Desnuda

96. Oscar Wilde Portretul lui Dorian Gray

97. Antologie \ Sodoma şi Gomora. 14 motive de a urî şi de a te lăsa cucerit de viaţa de la oraş

98. Franz Kafka America

100 – 102. Alexandr Soljeniţîn Arhipelagul Gulag (3 vol.)

103. Michael Ondaatje Divisadero

104. Frank L. Baum Viaţa şi aventurile lui Moş Crăciun Vrăjitorul din Oz

105. Anne B. Ragde Plopii din Berlin

Comenzi, în limita stocului disponibil, la shop. cotldianul.ro.